

LYŠKÁNORA 78

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Ponovorok 1078 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Milý Luncie... * Katadhinská studie - část první *

Motto tohoto čísla

„...Pojeď do Mirellu za sexuální turistikou...“
Jakub Pozlátka

Milý Luncie...

Milý Luncie,

tíží mne velmi, co se v naší obci stalo a že Tvoje sestra je ta, na kterou ta celá tíže padá. Protože to není ani vaše matka, ani ty, ani nikdo jiný, kdo se se situací bude muset vypořádat. Nejdůležitější ze všeho z mého pohledu starosty je, aby z toho malého vyrostl dobrý občan, a to doufám, že tvá sestra dokáže beze zbytku zajistit, byt' se matkou stává ve věku ne již úplně mladém. Také nechci, aby v obci docházelo k rozbrojům mezi občany, a už vůbec nechci dělit občany na starousedlíky a nově přeseďší dobrodruhy. Na této ploše nikdy nedocházelo ke třenicím, neboť usedlí občané, namnoze tak jako ty potomci významných dobrodruhů, respektovali výhody aktivních dobrodruhů ve volbě starosty, plynoucí i z toho, že do obce jejich zásluhou přitéká tolik peněz. Dobrodruzi, kteří jsou začasté tou novou krví, zase respekтуjí Liscannorské tradice a mají úctu k těm, kteří zde žijí již dlouho, nebo se zde dokonce narodili. Po dlouhé měsíce také nebývají doma, čímž si „starousedlíci“ mohou od jejich ne vždy klidné přítomnosti odpočinout. Nicméně tebou řečený Zoltar Zemikosa, můj kamarád, není už žádnou náplavou, vždyť zde žije už drahně let. Mrzí mne, že se s tvou sestrou po předchozím sblížení tolik rozvadil a mrzí mne velmi jeho slova. Promluvil jsem s ním, a on mi sám, bez toho abych jej musel kárat, řekl, že teď, s chladnou hlavou, svých slov

lituje a že se tvou sestře veřejně omluví. Já doufám, že tímto tvá právem vzbouřená krev zchladne. To, co mezi sebou ti dva lidé měli nebo neměli, nám, tak jak sám říkáš, nepřísluší hodnotit nebo zkoumat. I když sami o sobě si o tom můžeme myslet cokoliv. Luncie mám tě velmi rád a vážím si tě coby potomka válečníka, jehož velikosti se mi už asi nikdy nepodaří dosáhnout. Tebe vnímám jako pokračovatele Páinova ducha a jeho velikosti. Kdykoli se budeš chtít vydat námi na výpravu, bude mi velkou ctí zasvětit tě do řemesla tvého otce a být ti průvodcem.

S dokonalou úctou

Bolbuch

Katadhinská studie - část první

Jorchen Kierke

Hamirské ozvěny

O atentátu, který byl loňského roku spáchán v Hamiru na vysokého představitele Gwendarronské královské armády, a jehož vedlejším projevem se stala úplná demolice hostince U statného valacha, se v Nurnu mluvilo snad na každém rohu. Bylo to nejžhavější téma a skutečnost, že státní moc události tajila, přiléhala jenom oleje do ohně. Kde informace chyběly, lidová tvořivost a bujná představivost vykonaly své. Zkazek z Hamiru a takzvaných očitých a veskrze protichůdných výpovědí bylo k máni nepřeborné množství, a tak nebylo zcela zřejmé, zda silně explozi podlehli pouze hostinec U statného valacha či dobrá polovina města. Výše škod se pohybovala někde v tomto širokém rozmezí a stejně proměnlivé byly i počty obětí na životech. Objevila se dokonce i odvážná tvrzení, která hovořila o známých

zemětřasech z roku 1075, jež dávala hamirskou explozi do přímých souvislostí. Jedno však bylo zkazkám společné - za vše byl přímo zodpovědný Wilfský stát a krvelačná vláda zosobněná jeho krutým vladařem. Vladařovo jméno známé nebylo, respektive ohledně jména kolovalo mnoho dohadů. Že však ve Wilfu žijí elfové, to bylo známo všeobecně, a jejich poněkud nezvyklý způsob odívání byl ještě známější. Není tedy divu, že wilfstí elfové, jakožto domnělí strůjci všeho zla, upadli mezi lidem gwendarronským v nelibost. A čím méně intelektu ve vybraném vzorku lidu přebývalo, tím viditelnější projevy nelibosti daný vzorek lidu prokazoval. Není tedy divu, že wilfský panovník Adeodátus po zralé úvaze rozhodl se přistoupit v výjimečnému řešení vzniklé situace.

Podivné přátelství Kormanana Zlotého

Muselo se to poprvé stát někdy začátkem chladna. Ano, od vidění ho znal už dříve, ale nikdy s ním neprohodil víc jak několik běžných frází. Zapisoval se na stejné kursy jako on. Stejně jako on nepůsobil jako nějaký kdovíjaký myslitel a stejně jako on budil zdání, že má jednu kapsu prázdnou a druhou vysypanou. Společný osud lidí smeluje, dává jim pocit sounáležitosti a rovnosti. Ale Korman Zlotě v zásadě na tyhle věci zvysoka kašlal. Žil pro konkrétní okamžik. Co je teď, je teď. Co bude zítra, to se neví, a co se už stalo, na to, s odpuštěním, sere pes. A potom se tehdy v chladnu potkali. Potkali se mimoděk na půdě University a on Kormanovi navrhl, že by mohli zajít na pivo. Že ho zve. Jmenoval se Janyk Hába.

* * *

Studentská špeluňka, která dost dobře ani neměla povolení Nurnské radnice, natožpak nějaké oficiální jméno, se nacházela ve sklepních prostorách pod maštalemi. Říkalo se jí prostě Maštal. Toto bylo luno mladých odvážných myšlenek, které hřezly do společného éteru skrze pach kobyliců a mlhu dýmu z tabáků a bylin.

Sedli si do kouta, žvanili o různých věcech. Ledabytle sledovali kluky z Trajdáku. Trajdák sestával ze tří hudebníků. Z bubeníka, píště a zpěváka. Zpěvák vlastně nezpíval, ale dokola recitoval nějaké těžkopádné a špatně srozumitelné texty. Přitom se štkavě zmítal v rytmu. Žvanili a potom najednou to Hába navrhl. To o těch penězích.

“Mohl by sis přijít na nějaký peníze”.

“Jo?”.

“Samozřejmě, že jenom občas. Prostě když bys něco zajímavého zahlídl nebo zaslechl”.

“Aha”.

Korman Zlotě se zadumaně napil piva.

“A co jako kdybys zaslechl?”.

“No, drobnosti, zajímavosti. Nejde o žádný špehování”.

“Ne?”.

“Jasně, že ne. Jde jenom o to bejt otevřenej, chápeš? Rozhlížet se a poslouchat. Nic víc”.

“Aha”.

“Ale taky nic míň”.

“Jo”.

“Dneska tě zvu”, řekl Hába a cvrnkl do korbele, “Mám na to”.

“Hm”.

“Ty budeš mít taky, to je jasný. Jseš otevřenej, všímavěj”.

“To teda jsem”.

“To jsem si myslel. Když si něčeho zajímavého všimneš, řekneš to mně. A dostaneš peníze. Nebo i jinší věci”.

“Jaký věci?”.

“Lepší”.

“Aha”, odušil Korman, “Jenže pořád nevím, čeho si mám všímat”.

“Věci, který se dějou, řečí, který se vedou”, odvětil Janyk Hába.

Ztišil hlas a nahnul se ke Kormanu Zlotěmu. Trajdáci měli zrovna občerstvovací pauzu.

“Jedná se hlavně o Ardasiana Filistru, Horácia Tenqueeho, Tinara Mystaru a prdelníka Šlábala. Moje známý zajímá všechno, co se kolem nich děje, včetně obsahu studijních kursů. Šel bys do toho?”.

Korman Zlotě se dlouze zamyslel. Profesorský sbor neměl rád. Byli to třídní nepřátelé. Znal ty muže. Ardasian Filistra je profesorem oboru Distančního transferu hmoty. Horácus Tenquee děkanem Magické university, která je pilířem slovné University nurnské. A děkanský pedel Šlábala, kterému se mezi studenty neřekne jinak, než Prdel? To je vlezlý Tenqueeho podřtaška, universitní úředník, který jednou pýchou a vědomím své důležitosti nejspíš pukne. Jenom ten Mystara mu mezi ostatní jména nezapadal. Nenápadný student, se kterým spolufrekventuje některé z kursů a o němž nikdo neví, co si vlastně myslí.

“Tak jo”, řekl Korman Zlotě.

“Správná volba, příteli!”, plácl ho Janyk Hába přes rameno.

“Hm”.

Trajdáci vyloudili několik

kakofonických zvuků a dav zaburácel nadšením.

“V šedovskéééjch d'ouráááh mezi vódpadkamááá... cvákajííí courýýý pódpatkamááá...”, ječel zpěvák jako pominutý.

V Maštali to vždycky žilo, jako kdyby zítřek už nikdy neměl přijít.

* * *

Od té doby se viděli párkrát. Zašli spolu na pivo. Hába se zajímal, co je nového. Korman Zlotě řekl, co věděl, ale moc toho nevěděl. Ardasiana Filistru viděl naposledy na konci loňského roku. Říkalo se, že píše knihu. Zlotě si ale všiml něčeho jiného, změn v chování Janyka Háby. Za těch několik schůzek se hodně změnil. Byl stále méně usměvavý a vyrovnaný. Působil dojmem vystrašeného a roztěkaného. Měl kruhy pod očima a nervózně si hryzal nehty. Ta proměna se s ním udála během necelých dvou měsíců. A potom na konci jarnu dal Janyk Hába Kormanu Zlotěmu první jednoznačný úkol. Za osmadvacet zlatých měl zjistit, jaký má Tinar Mystara, ten student, názor na elfství a wilfskou zodpovědnost za výbuchy v Hamiru. Zbytek večera nad korbelem levného piva student Hába vyprávěl studentu Zlotěmu o elfech a dávných časech wendaernských. Korman Zlotě ty věci pouštěl jedním uchem dovnitř a druhým ven a přemýšlel, co je vlastně zač, ten Hába. Ale ty peníze k zahoezení rozhodně nejsou. Když zjistí, jaký má kolega Mystara názor na elfství, rozhodně mu tím neublíží. A klidně přidá k dobru i názor svůj. Jak ho sere elfský protekcionismus ve škole, který sice formálně neexistuje, ale je cítit všude, kam se v areálu university člověk podívá.

Kvalitní člověk

V Liscannoru bylo zase vše při starém. Na konci loňského roku to vypadalo, že starosta Bolbuch se pochlapil a začal činit rázných kroků k očistě Liscannoru, ale už zase částečně upadl do dřívější nečinnosti. Přesto ta starostova krátká aktivita za sebou zanechala viditelných stop v podobě vyčištěného a osazeného rybníka, odbahněných cest a jisté naděje na vyhlídku lepších časů, jež se nejspíše usídlila v myslech místních obyvatel. Naděje, že se věci obracíj k lepšímu. Dokonce i řídící obecní školy, Griffin Linfalas, který byl důrazně pokárán, že školu přivedl na okraj existenční propasti, se nechal slyšet, ať se přihlásí každý, kdo přechovává doma nějaké dítě školního věku. Bolbuch toto prohlášení podpořil a pravil, že řídící Linfalas je přesvědčen, že by nějakých šest až osm kousků mělo snad být k mání. Což bylo tedy

obyvatelstvem obecně považováno za čirou blbost.

V takovém ovzduší plném očekávání si Worrel Sovák začal stavět dům podle vlastnoručně zhotovených plánů, které předtím dlouze konzultoval s přítelem Menhorianem Nocturno Blathelem z Cairn, u nějž do doby, než se bude moci přestěhovat do vlastního, přebývá. Nový dům bude prý álfheimského typu a bude se mu říkat Skalla. Najatí dělníci pracovali čile a hrubá stavba Skally tou dobou už čněla k nebi.

Zoltar Zemikosa se zatím věnoval jiným věcem. Definitivně se nastěhoval do domu Moskytových, kde mu paní Attrien Moskytová nechala vyklidit jeden z pokojů pro hosty. Vlastní srub Zoltar drobnými úpravami v rozmístění sešleho nábytku přestavěl na laboratoriu, které si mýnil držet kvůli bádání a pokusům. Je dobré mít laboratoriu mimo místo bydliště, protože pokus se někdy nevydaří. Některým odborníkům, mezi něž se pyšně řadil, dost často. A navíc, Zoltar Zemikosa chtěl být nablízku dámě svého srdce. Udržoval s paní Attrien důvěrný vztah již nějaký ten rok a zatím vše dokázali udržet v tajnosti. Bylo to pro něj úplně něco nového. Něco ho k té ženě, která by mohla být jeho matkou, táhlo. Věkový rozdíl mezi nimi odhadoval na třicet let, ale neodvážil se Attrien zeptat. Nehodilo se to. Nehodilo se mnoho jiných věcí, tak je prostě nedělal. Byl tolik šťastný. A Attrien v jeho blízkosti rozkvetla, i když si byla vědoma, že ten vztah je nerovný. Věděla ale také, že život je krátký, a proto je třeba radovat se z každého dne. Už si byla jistá, že má Zoltara ráda. Věděla, jakou má minulost. Jaké řeči se vedly a vedou po vsi. Ale byla přesvědčena o jeho dobrých stránkách. Rozhodla se, že ze Zoltara Zemikosy vychová kvalitního, dobrého člověka.

Převýchova Zoltara Zemikosy započala občasnými návštěvami nurnské měšťánské společnosti spojenými s kulturními událostmi. Takže Zoltar Zemikosa už brzy dokázal bravurně odlišit housle od violy a také skálopevně věděl, že basa tvrdí muziku a má čtyři struny, kdežto husle mají strunu jednu a netvrdí vůbec nic. A Attrien byla s milencem velmi spokojená a rozhodla se, že jí už na utajení vztahu zas tolik nezáleží. Dobře věděla, že pokud se lidem pravda představí postupně, po lžičkách, nebudou pohoršení.

A Zoltar se nestaral jenom o Attrien a kulturní dýchánky, ale také vědecky bádá. Dal se do spolku s bořimským alchymistou Otakárem Vestou a spolu vymýšleli samé nové věci, jak co s čím shníst dohromady, aby z toho bylo něco jiného, lepšího a šikovného. Říkali tomu tvoření a z

laboratoria stoupaly různobarevné dýmy. Občas se také něco nepovedlo. To potom Otakáro Vesta se smíchem vyprávěl v hospodě veselé historky a Zemikosa se tvářil otráveně.

* * *

A potom, bylo to osmadvacátého jarnu, kdy Zoltar Zemikosa obdržel ten dopis. Poštou. Voněl po akátu a ještě něčem nejasném. Zemikosa cítil ženskou. Přečetl si dopis v laboratoriu, aby ho nikdo nerušil. K Attrien nemohl - co by si pomyslela? A v hospodě by mu viselo za krkem aspoň tucet zvědavých chlapů. Zoltar otevřel obálku a četl.

*Psáno v královském městě Nurnu
28.3.1077*

Drahý pane Zemikoso!

Z mně velmi blízkých a navýsost důvěrných kruhů donesly se mi přednedávnem zvěsti, jež zavdaly mi příčiny doufati a nalézti odhodlání osloviti Vás tímto listem. Ze zmíněných veskrze důvěryhodných indicií troufám se domnívati, ne, já jsem o tom pevně přesvědčena, že jste veskrze kvalitní člověk! Pro toto přesvědčení hovoří nejenom vřelá vyjádření kruhů mně blízkých, jakož i pověst, jež Vás provází a předchází. Ovšemže je mně též známo, že požíváte cti a honositi se čestným občanstvím našeho milého sídelního města, a také jsem byla ubezpečena, že nadmíru rozumíte křehkému srdci ženy. Umíte uchovat důvěrnost sdělení, jež Vám byla v dobré víře vydána všanc, a to bezvýhradně. Jste ctihodný muž, jenž si může osobiti být po právu hrd na svou bezúhonnou a charakterní existenci.

Drahý a milý pane Zemikoso! Bude mi neskonalou ctí přivítati Vás ve vsi počestnosti v malebném hostinci U korbele červeného dne 1.4.1077 po šesté hodině večerní a strávití s Vámi příjemný večer při sklence lahodného vína a velmi závažném a důvěrném rozhovoru. Žádám Vás, ačkoli jsem přesvědčena, že můj požadavek budete považovati za naprosto samozřejmý, abyste naše setkání pozdržel v tajnosti.

S neskonalou úctou a potěšením,

Vaše

B l a h u l e n a

Šlábálová-Filistrová

žena universitního

profesora Ard. Filistry

tč. praktikujícího

na Magické universitě nurnské

Zoltar byl z obsahu listu mírně řečeno zděšen. Měl krásný vztah s Attrien Moskytovou a v žádném případě netoužil si jej nikterak pokazit. Cítil zradu, ale byl také neuvěřitelně zvědavý. Nechal věc uležet s tím, že ráno je vždy moudřejší večera. Ale ráno bylo úplně stejné. Zoltar se tedy setkal s Worrelem Sovákem, který u staveniště nového domu pokřikoval povely na stavební dělníky.

“Jakpak to jde?”.

“Pomalu to jde, Zoltare, pomalu”.

“Ono taky není čemu se divit, když sotva opadly sněhy”.

“Ty jseš zase nějakej chytřej, co?”.

“Hele, Worrele...”.

“Říká se Worreli, chlape! Worreli. Stejně jako jeteli nebo přáteli”.

“Příteli, potřebuju radu”.

“Hm”.

“Neznáš nějakýho Filistru?”.

“Znám. Je to profesor na Universitě.

Ardasian Filistra, jo, jo. Magicus”.

“Co vyučuje?”.

“Nějaký teleportace a tak. Šup sem, šup tam. Magický hejbačky”.

“A jakej je?”.

“A jakej by měl asi tak bejt? Profesorskěj, pedantskej. Kam deš s tím trámem? Kam deš, do háje zelenýho, s tím trámem asi tak, se tě ptám!”.

Zoltar pohlédl na peskovaného dělníka, který zaklel a otočil se.

“Furt na ně musím dávat pozor. Kradou”.

“Každej kradе. Když může”.

“Oni nemůžou. Nesměj. Stavěj mi dům. Mojí Skallu”.

“Vorelí hnízdo”.

“Ty máš zase rejpavou, co?”.

* * *

Na druhý den se svěřil kolegovi Vestovi. Příteli. A ten mu navrhl, že pojede s ním, aby jej podpořil. Že na něj počká někde stranou.

“Já budu sedět U lišky. Je to blízko. A kdybys něco potřeboval, tak prostě zaběhneš”.

“Mně se to celý ale nějak nezdá”.

“Co je na tom divnýho? Náká bába si potřebuje pokecat s kvalitním člověkem, tak si vybere tebe”.

“Když já nevím. Je to nějaký divný”.

“Jaký divný? Obšťastnils tady půlku vesnice a teď se zalekneš jedny paničky z Nurnu?”.

“Lidi se měněj”.

“Houby měněj. Lidi zůstávají stejný. To jenom dělaj, že se měněj. Ale neměněj se. Nejsou na to dělaný, aby se měnili”.

“Já se změnil. Přišlo to zevnitř, z duše. Tak ráno u Stromu?”.

“Radši před Hrochem, když tam bydlím”.

“To je jasný”.

“Dobře, domluveno. Brzo ráno. Dáme si oběd U lišky, koupíš si nějaký hadry. Oholit, ostříhat, vykoupat, navonět. Ať ta ženská ví, že jseš honorace. Že dostává, čeho si žádá”.

“Máš představu, čeho si vlastně žádá?”.

“Kvalitního člověka přece, Zoltare. Kvalitního člověka”.

U korbele červeného

Do Nurnu dorazili koňmo a vzali s sebou ještě Mila Pelíška. Uvyklý tvrdé dřině na tuřínových polích vstával dosud brzy. Za kuropění. Ještě si nezvykl, že teď už nemusí. A tak seděl na zápraží u sochy hrochojezdců a viděl je. A oni spatřili jeho. Museli ho vzít s sebou, jinak by všechno rozkecal. A Vesta byl nakonec rád. Aspoň se U lišky nebude nudit. Milo Pelíšek je docela dobrý parták do nepohody.

Zoltar Zemikosa si koupil nějaké šaty a hlavně zaběhl k lazebníkovi, který s jeho vzhledem učinil zázraky. Potom si dali oběd a Vesta poprosil, zda by jej pardi nedoprovodili k zakázkovému krejčímu a ševci. Nechal se oměřit a objednal si ušití vysokých bot a kostkovaných šatů. Pelíšek nevěřičně zíral. A přiblížil se podvečer. V hostinci U lišky vyslechl si Zoltar Zemikosa pár posledních rad a vyrazil na schůzku.

* * *

Janyk Hába byl nešťastný. Vydírali ho. Svině. Buď ukáže, že za něco stojí, nebo šmytec. Studium, bydlení na koleji, peníze, štěstíčko. Šmytec. Ani to štěstíčko. Nic. Oni jsou mocní. Seděl pod stolem, držel se za kolena a ujistil se, že dlaň, kterou rozevřel před obličejem, skutečně nevidí. Nebylo těžké zjistit, že baba Filistrová má freje v Šarlatovém salonku. A ještě lehčí bylo se sem dostat. I když bez štěstíčka se klepou ruce a myšlenky těkají. Janyk Hába myslel čím dál tím víc na Kormana Zlotého. Zdálo se mu, že elfy v lásce nemá. Možná by mu mohl pomoci. Kdyby zmizely důkazy proti němu, možná by se mohl vyvázat. Možná by ho z University nedostali. Jak se zdá, ani Mystaru

nemají. Třeba tam nemají nikoho. Kdyby nebyly důkazy, bylo by snadné cokoli popřít. Ale sám nemá šanci. Se Zlotěm by šance být mohla. Zdá se, že pro ránu nejde daleko. A plno věcí ho sere. Ale teď baba Filistrová. A ten kvalitní člověk. Kde se courají?

* * *

Zoltar Zemikosa přišel dříve, odložil plášť v šatně, ale neřekl, že tu má s někým schůzku. Řekl, že chce stůl pro dva někde stranou. Potom seděl, pil červené víno a sledoval okolí. Obzvláště vchody do salonků.

Paní Blahulena Šlábaloová-Filistrová přišla s jistým společensky dodržovaným zpožděním v doprovodu kypré služby Druchty. Druchta Barňáková byla veselá kudůčka, která udržovala občasný vášnivý vztah s kočím, zaměstnaným u téže dámy, a v současné době právě odstavujícím kočár v boční ulici. Služebná Barňáková tedy byla netrpělivá, až ji paní propustí, a bude se moci oddat několika hodinám nerušeného objímání a jiných důvěrností v drožce v náruči milovaného kočího Antola Špony. Zoltar Zemikosa bedlivě paní Filistrovou sledoval, jak se nese a dává na odiv bohatství šatů i šperků, jež jistě byly nad její poměry. A pohledem odhadoval i služku, která dámu uvedla do salonu a zavřela dveře. Zoltar pomalu dopil a oznámil číšníkovi, že je seznán paní Filistrovou k soukromé večeři v Šarlatovém salonu. Číšník jej brzy uvedl do místnosti a Druchta Barňáková byla propuštěna. Zemikosa usedl naproti paní Filistrové a číšník přinesl dvě láhve červeného vína.

“Jmenuji se paní Blahulena Šlábaloová-Filistrová, jsem dcerou děkanského pedela Šlábala a chotí profesora Magické university, pana Ardasiana Filistry”.

Povstala a nabídla Zoltarovi ruku. Ten se také představil a potom zasedli. Seděli naproti sobě na vzdálených stranách dlouhého stolu. Zoltar si původně chtěl přisednout blíže, ale ze silné vůně té ženy ho bolela hlava.

Rozhovor byl dlouhý, společenský a důvěrný. Při dobrém víně a chutné večeři se oba uvolnili. Jen Janyk Hába pod stolem trpěl. Vůněmi jídel, sžíravou touhou po štěstíčku a obavami, co by se stalo, kdyby ho objevili. Ten Zemikosa vypadal jako pořádná porce chlapa.

Zoltar se, narozdíl od dámy, snažil mírnit v pití a spíše naslouchat. Hovořili o všem možném, o počasí, o výbuších v Hamiru pochopitelně také, a o dalších společenských tématech. Alchymista si dělal obrázek o té ženě. Všiml si, že je velmi

parádívá a zlatými brožemi, náhrdelníky a prsteny rozhodně nešetří. Odhadl, že se snaží řadit do vyšší měšťánské společnosti a v této vyniknout. Její muž, Ardasian Filistra, je prý uznávanou kapacitou a profesorem na Magické universitě, kde vyučuje obor distančního transferu hmoty. Co to je, tušil matně. Jejím otcem je děkanský pedel Šlábál, pracující přímo pro Horácia Tenqueeho. S manželem jsou svoji od požehnaného roku 1056 a jakožto honoraci jim požehnala k sňatku samotná Eleanor Žhnoucí, jejíž řád udržuje s Universitou navýsost důvěrné styky. Byli tedy sezdáni v Chrámu Matky Nifredil. Paní Filistrová považuje Gwendarron za nejcivilizovanější ze všech zemí světa. Magická universita je srdcem University Numské, jež je srdcem království a má veliký význam ve vzdělanosti země. Zemikosa pochopil, že ona dáma je pevně přesvědčena, že její skvělý muž by jednoho dne mohl stanout v čele Magické university, kdyby se ovšem bezvýhradně řídil jejími radami a doporučeními. Je totiž vybavena nadáním vyjednávat a má kontakty.

“Pane Zemikoso, pohybuji se ve vysoké společnosti. Mám spoustu vlivných přátel”.

“Jistě, madam, to je nesporné”.

Po večeři Blahulena Filistrová objednala další láhev vína a důvěrně sdělila svému společníkovi, že jí a jejímu muži nebylo dáno mítí potomků, ale že jsou smířeni. Navíc rození dětí škodí postavě a pleti vůbec.

“A takto jsme tu oba jenom sami pro sebe a naše láska není rozemělněna a je pevná”

Zoltar si všiml, že začíná být přiočilá.

“Pevná...”, řekla paní a dolila si.

Zoltar jí pohledem visel na rtech.

“Pane Zemikoso, jste nesporně kvalitní člověk a rozumíte srdci ženy”.

“Dá se to tak říci”.

“Mám pocit, že mě můj manžel podvádí s jinou ženou”.

“Máte pocit?”.

“Jsem o tom přesvědčena. Víím to. S courou, která není hodna nazývat se ctnostnou ženou”.

“Víte to”.

“Pane Zemikoso, vy rozumíte srdci ženy.

To žena vnímá srdcem, to žena ví, i když nemá jediného důkazu”.

“To jistě”.

“Coura špinavá, běhna rozcapená!”.

“A co po mně tedy přesně, paní, chcete?”.

“Abyste té ženské zpřelámal hnáty, pane!”.

A nejen to. Zpřelámát končetiny, aby si rozmyslela běhat za ženatými muži, to je jedna věc. Zničení jejího majetku je věc druhá. A věc třetí, zásadní, je přivést ctihodného Ardasiana Filistru urychleně domů. Předtím mu však musí být důrazně promluveno do duše, a to tak, aby se právě důsledkem takové důrazné domluvy dobrovolně vrátil ke své milující ženě a už nikdy nepomyslel na ženu jinou. Těžký úkol.

“Už nikdy, rozumíte?”, zařvala paní Filistrová.

“Jistě. Chápu”.

“Ale o jedno vás prosím, pane Zemikoso”, zaštkala dáma, “Ono mnou zmíněné důrazné vysvětlení situace a povinností by mého muže nemělo dlouhodoběji poškodit. Ani fyzicky, ani psychicky. Chápete?”.

“Plně”.

“Kdybyste mě, pane Zemikoso, snad podvedl, pak mám spoustu vlivných přátel...”.

“To je pochopitelné”.

“Ale vy jste kvalitní člověk”.

“Ano”.

Zoltar Zemikosa už nevěděl kudy kam.

Chtěl rychle pryč. Ta žena už byla nebezpečně opilá. Pokusil se domluvit nějakou cenu, ale paní Filistrová řekla, ať si cenu stanoví sám.

“Když si řeknete moc, tak frrr...”, učinila opilá dáma výmluvné gesto a potřísnila si vínem šaty.

Což bylo další dilema, které bylo třeba prodiskutovat s Numskými. Zoltar se tedy s paní Filistrovou dohodl, že o práci zájem má a zítra odpoledne ji navštíví v jejím domě s finančním návrhem. Do té doby požádal, aby poštou do Liscannoru doručila nějaký manželův portrét či podobiznu. Aby nedošlo k nějakému nedorozumění. Potom se rozloučil a odkvapil. Venku se zhluboka nadechl čerstvého vzduchu. Byl rád, že vypadl. Stavil se u Lišky za přáteli. Vypil pivo, ale moc sdílný nebyl.

* * *

Teprve večer v Liscannoru se Zoltar příteli Otakáru Vestovi svěřil. Celé mu to přišlo nějaké zamotané.

“Zítra si domluvíme cenu a potom uvidíme”.

“Jo, uvidíme”.

Noční posel

V noci se stala ještě jedna věc. Mohlo být tak půl jedné, když Jakoubka, který vypomáhá

paní Nórienské se dřívím a různými pracemi a může za to přespávat na lavici v lokále, vzbudilo bušení na dveře. Otevřel, proč by ne. Byl zvědavý. Zamžoural do tmy, ze které se šklebila vyzáblá bledá tvář.

“Dobrý den. Mohl byste tohle předat panu Worrelovi Sovákovi? Je to n-naléhavé”.

“Worrel dneska spí tady v hostici, pokud vim. Můžu ho vzbudit. Vy jste pošťák?”.

“Ne. Já jsem posel. Důležitý p-posel”.

Posel si přešel hřbetem ruky přes nos a nervózně se rozhlížel.

“Tak počkejte tady”.

Worrel nebyl rád, ale věděl, že Jakoubek by ho jen tak pro nic za nic nebudil. Vždyť Worrelovi kdysi posluhoval a dobře znal návyky svého bývalého pána. Álfheimský elf sešel v papučích a noční košili dolů.

“Nesu vám d-důležité psaní”, řekl posel a předal elfovi obálku z hnědého papíru.

“Počkejte, vás já znám”, pravil Worrel,

“Vy jste kolega Hába, že?”.

“Ano, Hába. Janyk Hába, kolego”.

“Děkuji vám”.

Ale děkovat Worrel neměl. Na pokoji otevřel obálku a to, co na něj z listu vyhrězlo, bylo skutečně hnusné.

Pane Sováku Álfheimský, příteli!

Dostavte se, prosím, BEZODKLADNĚ do Naší Kanceláře v Zahradní ulici č.p.18 v Nurnu. Slovo “BEZODKLADNĚ” je použito s plným vědomím jeho skutečného obsahu. Před vstupem se, prosím, představte jako VOZATAJ a uveďte jméno ALWARIN. Důvodem návštěvy je PŘEVZETÍ DENNÍ KORESPONDENCE. Dostavte se neozbrojen a sám. Dostavte se pěšky a ve slušném oděvu. Dbejte, aby Vás nikdo nesledoval, v opačném případě Vám převzetí denní korespondence nebude umožněno. O návštěvě pomlčte a tuto výzvu ZNIČTE. Odmítnutí pomoci naší ušlechtilé věci by mohlo být chápáno, obzvláště v této neuspořádané době, jako NESOUHLAS s našimi myšlenkami a idejemi. Nesouhlas by mohl být považován za pádný důvod podat návrh k zanesení Vaší osoby do seznamu nesouhlasných osob. Jsme přesvědčeni, že jste si plně vědom všech případných dopadů svého konání a že jste vázán sounáležitostí. To jsou nuance, které nás odlišují od okolí. Pokrok je v řádu a spolupráci!

Namarié, příteli!

Podpis žádný.

“Co teď?”, řekl si Worrel, “Do hajzlu, co teď?”.

Zatím se rozhodl mlčet a vyčkávat.

* * *

Druhého dne v hostinci U hrocha Zoltar Zemikosa převzal doručenou podobiznu Ardasiana Filistry a svolal zasedání. Řekl jenom, že jej nějaká žena požádala, aby Nurnští přivedli zpátky jejího manžela, který jí zahýbá. Muže na této skice - studii k portrétování.

“Filistra. Jako by sobě z voka vypad”, pochválil skicu Zlotě.

“A kolik za to?”, zeptal se Milo Pelíšek.

“To chce vědět ona, co za to chceme”,

řekl Zoltar.

“Ale když přestřelíme, tak bude kulový”, ozval se Otakáro, který již byl do věci zasvěcen.

“Kolik teda myslíte, že bysme měli chtít?”, ozval se Milo Pelíšek.

“Hodně”, řekl Dwany Růžicka.

“No, university vyhazujeme do luftu za dvacet, takže tohle bysme mohli udělat tak za pět”, odušil Jakub Pozlátko, zvaný Jakoubek.

Worrel Sovák protočil oči v sloup. Měl trochu výčitky, že takového hloupého tvora přivedl do družiny. A taky ho štválo, že dostal ten ohavný list. Urážel ho nevybíravý vyděračský tón. Nevěděl, co si má počít, jak se má zachovat.

“Pět teda nepovažuji za hodně”, namítl

válečník Dwany.

Nakonec dohodnuto bylo zkusit dvacet.

“Takže máme na všechno stejnou cenu?”, zeptal se Jakoubek.

“Hubu drž”.

Uzavření obchodu

Navečer Zoltar Zemikosa navštívil paní Filistrovou v areálu University, kde obývala profesorský domek.

“Paní Šlábaloová-Filistrová vás přijme bezodkladně, pane. Jste očekáván”, pravila služebná Dručta, když se Zoltar představil.

Uvedla jej do přijímacího salónu, který alchymista shledal jako velmi přepychově zařízeným. Až přehnaně, pomyslí si. A také si pomyslí, že jiné pokoje tohoto domu dost dobře mohou být holé na úkor svých přelácaných bratříků. Z úvah alchymistu vytrhlo zvolání služky, že pan Zemikosa jest zde. A potom už paní Blahulena Filistrová sestupovala zvolna po schodišti dolů a chřestila zlatými řetězy.

Rychle se domluvili na ceně. Ona

souhlasila a znovu zopakovala podmínky. A přidala pět navrch pro korektnost jednání.

“Půl si musím účtovat předem”, řekl Zoltar Zemikosa, “Je to o obvyklý postup a výdaje nebudou zanedbatelné”.

“Jistě, drahý pane Zemikoso”, culila se paní domu, “Ale mám ráda kulatých částek. Třináct hned, dvanáct posléze”.

“Dobrá”.

“Obnos nechám doručit zítra na obvyklé místo”.

“Ano, paní”.

Zoltar se ještě snažil získat nějaké informace, něco zajímavého o panu Filistrovi. Nedoověděl se ale nic nového. Jenom jistou informací, že ani pan Hába, kterého muž doučoval a konsultoval, neví více. Ani pan Istred, profesorský asistent. Zemikosa byl důvěrně ujištěn, že kdyby paní Filistrová nedokázala rychle vrátit svého milovaného muže na půdu University, mohla by přijít o všechno, včetně tohoto domu.

“V sázce je velmi mnoho, pane”.

“Chápu”.

Vůbec netušil, čeho se chytit.

* * *

V liscannorském hostinci U hrocha Nurnští netrpělivě vyčkávali příjezdu Zoltara Zemikosa s oznámením výsledku vyjednávání s paní Blahulenu Šlábaloovou-Filistrovou. Čekali dlouho. Během té doby se stalo několik zajímavých věcí. Starosta Bolbuch seznal, že hostinec U hrocha nemá žádný přístavek, kde by dlouhodobí nájemníci jeho služeb mohli ustájit koně, nemluví o krmivu a příslušné péči. Koně se za jakéhokoli počasí museli uzavazovat u žbrlení vedle pověstných sousoší, což nečinilo dobře nejen zvířatům, ale i vzhledu hostince. O jiných zvířatech nemluví. Trpaslík tedy bouchl pěstí do stolu a oznámil, že nechá na území obce vystavět obecní stáj a zřídí placenou funkci stájníka.

“Zdroje tu jsou”, řekl Bolbuch pyšně.

“Takže, pánové, kdo by chtěl dělat obecního pasáka?”.

“Počkej, starosto, jak to myslíš? Jakýho obecního pasáka?”.

“Toho, co by se stal a stáj a zvířata liscannorských v tý stáji”.

“Jo, tak”.

“Za sto zlatejch ročně”, rozhlédl se

Bolbuch.

Jakoubek se ošil, ale potom řekl, že on už by to nestíhal, když teď už pracuje pro hostinskou.

Nikdo se nepřihlásil.

“No co”, pravil Bolbuch, “Než bude stáj stát, někdo se jistě najde”.

Bolbuch potom oznámil, že pro případné absentování své osoby na území obce jmenuje starostenského zástupce. Nejprve minil vyhlásit Jorchena Kierkeho, ale jelikož někdo řekl, že Kierkeho už delší dobu nikdo neviděl a že hraničník zřejmě dlouhodobě odcestoval, rozhodl trpaslík narychlo a jinak.

“Zástupcem ve věcech obecních bude Griffin Linfalas”.

Griffin Linfalas byl řídícím obecní školy.

Vozataj přebírá denní korespondenci

Worrel Sovák se z Liscannoru vypařil jako pára nad hrcem. Nechtěl, aby někdo věděl, že jede do Nurnu. Nechtěl se stát terčem dotěrných otázek. Jel koňmo, Mourka v kapuci pláště. Jel neozbrojen, přesně jak to psali.

“Dostavte se sám a neozbrojen”, mumlal si načučeně.

“Dostavte se pěšky”.

Koně nechal v hostinci cestou. Mourka zneviditelnil. Kráčel Zahradní ulicí a ostřížím pohledem obhlížel terén. Ulice nebyla prázdná. Aspoň že tak. Potkával kolemjdoucí. Šel ulicí a počítal domy. Prohlížel si cedulky. Kráčel kolem zahrad a zahradních domků. Jak čísla vzrůstala, přibližoval se ke staré zástavbě. Pochopil, že Zahradní ulice dříve nebyla plná domů se zahradami. Možná se dříve jmenovala jinak. Dříve tu stála stará zástavba, která byla postupně ukrajována stavbami novými. Ze staré zástavby vlastně zbyly čtyři domy. Jeden vypadal jako adept na demolici, jeho okna byla zatlučena prkny. To ale nebyl dům, který ho zajímal. Jeho dům stál v těsném sousedství. Dům č.p.18 byl obývaný, i když vypadal v dezolátním stavu. Z okna v přízemí zírala nějaká stařena a pozorovala kolemjdoucí. Worrel Sovák se zhluboka nadechl a sáhl na kliku.

“Kam dete?”.

“Co, já?”.

“Jestli chcete chciť v průjezdu, tak to táhněte jinak”.

“Já jenom...”.

“Porád nám tu chčijou bezdomovci a ožralové”.

“Ale já jsem vozataj”.

“A za kým dete?”.

“Za panem Alwarinem”.

“Tady žádnéj Alwarin nebydlí”.

“Ale já du převzít korespondenci...”.

“Vypadněte vocat”, vyjekla baba, “Každě si myslí, že když to tu chtějí zbourat, tak si tady může třeba nablejt. Ale to né. Dokud’ sem živá, tak tady bude pořádek!”.

Worrel vpadl dovnitř a zneviditelněl se. Stál v tmavém průjezdu, jen škvírami v paprscích prolínalo světlo. Bábě to chvíli trvalo, ale nakonec se otevřely dveře z jejího bytu a byla tu. Běžela směrem k vchodu na ulici a Worrel měl tu smůlu, že do něj vrazila obřími prsy. Zaječela jako když ji na nože berou. Worrel se okamžitě stáhl do rohu a vyčkával. Jekot správcové byl příčinou, že se někde z horních pater ozval dupot a řvání. Přiběhl nějaký kroll a začal se se správcovou dohadovat. Potom sudlicí propíchal vzduch kolem a když seznal, že správcová je jenom stará hysterka, něco sprostého zahučel a vystoupal po schodech.

* * *

Worrel osaměl. Chvilku vyčkával a potom pomalu stoupal vzhůru. Mourka nechal strážit před domem, aby podal zprávu přátelům, kdyby jej tady potkalo něco zlého. Ta Kancelář byla až na půdě. Na dveřích se skvěl nápis: Kancelář pro podporu a rozvoj elfských komunit, a pod tím: spádová oblast Wendaern. Potom malé zamřížované okénko a pod ním: Klepejte silně a vyčkejte. Jasně. Trindindol. Tušil to, ale nevěřil. V dopise s ním mluvili jako se psem. Ve Worrelovi se vařila krev. Zviditelněl se. Na kus mastného papíru od uzenek napsal: Vozataj, a pod to: Alwarin, a papír vecpal pod mřížku. Potom silně zabušil a vyčkal.

“Vítejte, pane Sováku, příteli”, pravil elf a svíral mastný papír.

“Dobrý den”.

“Jste očekáván. Jsem Albarianas Théé”.

“Sovák. Worrel”.

Kancelář byla malá a omšelá. Pan Théé ukázal na lenošku.

“Posaďte se zde a vyčkejte”.

Když dosedl, zvedl se oblak prachu. Elf nakrátko zmizel v nějakých dveřích a poté, co se vrátil, nevěnoval už návštěvníkovi pozornost.

Worrel tiše seděl a pozoroval okolí. V místnosti stála knihovna plná rukopisů. Nešlo o knihy, spíše něco, co by snad knihami jednou mohlo být. Pan Théé seděl za stolem, na němž dle štůsek papírů, a v jediné židli byl usazen nervózní mladík. Místnost byla špinavá. Kromě lenošky, v níž Sovák dřepěl, už místnosti vévodila pouze objemná skříň u vchodu. Jedno křídlo bylo natřené šedou a druhé modrou barvou. A přes to se jako černé trenýrky skvěl trindindolský znak. Runa Té.

Worrel Sovák slušně čekal, hlavou mu

vířily myšlenky a ledabyle naslouchal rozhovoru těch dvou. Pochopil, že hovoří o nějaké literatuře. Mladík byl zřejmě mladý autor a pan Théé prováděl rozbor.

“Jsem toho názoru, že máte nesporný talent”.

Mladík strnul.

“Musíte ale přinést více textu, víte?”.

“Ano, pane”.

“Budeme vás pochopitelně podporovat, ale nárokuje si jistou kvalitu”.

“V jakém smyslu, pane?”.

“Oprostěte se od všedních popisů, dejte do toho více citu”.

“Citu?”.

“Více citu, více lásky. Aby to bylo čtivé, aby to bralo u srdce”.

“Více citu”.

“Nepopisujte lidský svět lidskýma očima. Popisujte elfy v lidském světě”.

“Ale jak?”.

“Ústřední postavu, toho člověka, nahraďte elfem. Vzdělaným elfem. A dejte mu charakter. A vzosné elfské méno”.

“Ano”.

“A kupříkladu zde... proč má hlavní postava za přítele člověka? Elf nemůže mít za přítele člověka. Je to nesmyslné. Dejte tam někoho jiného. Trpaslíka třeba. Silného, věrného, dělného trpaslíka s rozevlátým vousem. Věrného sluhu a přítele”.

“To by šlo”.

“A hlavně cit. Lásku. Proto je autor tady.

Zapůsobit na čtenáře, pohnout jeho niternými pocity, poučit jej, vzdělat. To je autorova práce. Hníst čtenáře a vtáhnout jej do příběhu”.

“Vtáhnout jej...”.

“Posílit jeho vědomí sebe sama. Učinit jej součástí”.

“Součástí?”.

“Přepište to. A příště přineste víc textu”. Albarianas Théé vysázel na stůl tři

zlatky.

Mladík se uklonil a měl se k odchodu.

Otevřely se dveře do jedné z místností a Worrelův zrak padl na neznámého elfa.

“Pojďte dál, příteli”.

* * *

“Warha. Elthariel Warha”.

Worrel napřáhl pravici a byl usazen do rozvrkvané židle. Místnost byla holá, jen za židli pana Warhy visel závěs v trindindolských barvách. Na stole ležely nějaké spisy. Pohledem zabrousil na

zelené desky, na nichž se skvělo jediné slovo. Skokan. To slovo jakoby se mu vypánilo do mozku.

Worrel celou dobu mlčel a poslouchal. Krev mu vztekem a bezmocí bublala v žilách a pulsovala ve spáncích. Předtím si to jen myslel, ale teď to věděl. Elthariel Warha byl obyčejná svině. Nevěděl, nakolik může být nebezpečný. Proto mlčel.

Elthariel Warha v kostce Worrelovi poděkoval, že se bezodkladně dostavil. Prý ani nic jiného neočekával, protože už když jej vybrali, věděli, že se nemýlí. Oni se totiž nikdy nemýlí. Worrel Sovák je muž na svém místě a chápe povinnost a poslání. Ví, kdy je třeba posloužit společné věci, kde je jeho místo. Pan Warha dal velmi povýšeným způsobem najevo, že ví, že pan Sovák má vztah a přímý vliv na jistého Zemíkosa. A že jej bude doprovázet za jistým posláním, jehož směr se částečně kryje se směrem zájmu Kanceláře. Tedy s poskytnutím doprovodu pro wilfského vyslance a jeho příručního. Úkolem Kanceláře je nabízet pomoc zástupcům elfství a jako taková byla požádána wilfským vyslancem o pomoc. Adeodátus, král Wilfské říše, jako akt nesouhlasu s postojem Gwendarronu a jeho lidu k událostem kolem tzv. Hamirského atentátu, potrestal Gwendarron tím, že stáhl svého oficiálního vyslance. Tohoto vyslance a příručního s majetkem je tedy třeba prostřednictvím přítele Worrela Sováka dopravit kamkoli do bezpečných oblastí. Elthariel Warha dal najevo, že gwendarronské území oblastí bezpečnou v žádném případě není.

“Příteli”, řekl Warha povýšenecky, “Očekává se samosebou, že svých povinností se zhostíte v zájmu naší věci. Tedy zdarma”.

“Ovšemže”.

“Pak je vše jak má být”.

Worrel Sovák se nechal představit wilfským vyslancům. Tou dobou byli ubytováni u paní správcové v přízemí. Naložený vůz stál i s koňmi na dvoře.

A tak tedy Worrel poznal pana Halwiria Thalleho a Ollase Siemona. Rozloučil se s panem Warhou, nasedl k vyslancům na vůz, povolal zpět neviditelného Mourka a vyrazili. Směr Liscannor.

* * *

Příjezd se neobešel bez prozrazení. Pestré plachtovní vozu a podivné úbořily wilfských způsobily sročení Nurnských na zápraží Hrocha, doprovázené uštěpačnými poznámkami. Vůz projel kolem a zamířil k Worrelovu nedostavěnému domu. Tam elfy pan Sovák ubytoval v jedné z komůrek a nechal u nich Mourka. Aby něco vyzvěděl. A Mourek se činil. Odposlechl rozhovor wilfských, kteří nevěřili ani

Worrelovi, ani Warhovi a jeho povedené kanceláři. Chtěli domů nebo aspoň někam, kde jim na potkání nerozbijí huby. Jako tady v té příšerné zemi. Trápil je postoj Warhův. Postoj vyděrače, který za své služby žádal neuměřenou protislužbu. Písemně udat cokoli, co jejich budoucí doprovod zjistí o nějakém Ardasianu Filistrovi. A doručit poštovním kurýrem cokoli, co mu zabaví. Písemnosti. Poznámky. Toužili dostat se domů, do Wilfu. Na všechny ty věci tady zapomenout.

Worrel Sovák si všechno nechal pro sebe. Ty věci s hnusným dopisem, návštěvou krajně podezřelého Kanceláře. Věci kolem Warhy a wilfských elfů. Tedy aspoň prozatím. Jenom řekl, že to jsou wilfstí elfové a on je odveze domů, tedy do blízkosti Wilfu. Je to jeho osobní věc. Ale kdo mu pomůže, tomu klidně zaplatí. K wilfským zášť necítil, ale nadřazenost trindindolských zástupců jej iritovala. A ten drzý Warha jej nazval Ostrovanem! Způsob, jakým to slovo vyslovil, byl trestuhodný.

* * *

Zoltar Zemíkosa se vrátil z Nurnu něco po půl deváté a Nurnští se dohodli, že věci se nějak zamotávají a bude třeba zvolit vůdce družiny, který by převzal tíhu budoucích rozhodování na vlastní bedra. Voleb vůdce předcházely řeči. Každý, kdo měl zájem spolupodílet se na urvání části kořistného, které zítra snad přiveze pošťák z Nurnu, řekl něco o sobě. Tak bylo možné se kupříkladu dozvědět, že Dwany Růžička nosí helmu z rybích kostí a přes záda má pytel, a Milo Pelíšek zase obléká zelenou kamizolku barvy brčálu. Bolbuch zase pohovořil o svých chorobách a dal přísedícím na odiv, že jeho zásadní vadou je, že poměrně silně nedoslýchá.

“Prostě hulákejte. Když něco chcete, tak hulákejte. Ale jinak jsem porad jura”.

Zdvihlo se několik udivených pohledů.

“No jasně. Jsem jura. V hospodě něco urazím, když na to přijde. Furt jsem dobrej”.

Worrel Sovák se přidal a také mluvil o nemocech.

“Jsem slabý na prsa”, pravil vážně, “A člověk slabý na prsa by neměl být vůdcem”.

“Má pravdu, na tom něco je”.

“Jo”.

A potom se hlasovalo. Do druhého kola postoupil trpaslík Bolbuch a Worrel Sovák. Tedy pánové s chorobami. Pan Nedoslýchavý a pan Slabý-na-prsa. Slabá prsa ve druhém kole obměkčila více hlasujících, takže se Worrel Sovák stal vůdcem. Nedoslýchavý Bolbuch byl jmenován zástupcem.

Vůdce Worrel rozpustil setkání s tím, že až přijedou peníze, bude se řešit plán.

Hába hledá Zlotěho

Jakub Pozlátko, zvaný Jakoubek, spal tvrdým spánkem v lokále na dřevěné lavici, jako když ho do vody hodí. A v té vodě plovaly bubliny a ty vzlínaly vzhůru a bušily do zelenkavé hladiny. Bubliny bušily divně a hlučně, až Jakoubka probudily a on seznal, že to není sen, kdo jej hlukem probudil, ale že hluk jej probudil ze sna. Někdo se dobýval do dveří.

Byl to Hába. Janyk Hába. Bledý a roztrěsený, od bláta, s urosanými nohavicemi. Hryzal si nehty a žadonil, jestli tu je Korman, Korman Zlotě, jeho přítel.

“Nevím”.

“Prosím vás, snažně vás prosím”, škytl Hába.

Jakoubek jej usadil ke stolu a načepoval mu pivo. Učinil tak naprosto samozřejmě, ačkoli už včera dostal vyhubováno od hostinské, že na pípu ani cokoli prodejného nemá v žádném případě sahat. Jenomže Jakoubek byl tvor přátelský a v hospodě se má čepovat, když už je jednou otevřeno. To je přeci samo sebou. Janyk Hába usírával pivo a čekal. Přitom vybalil faječku a nacpal ji nějakým kořením.

“Co to máte?”, optal se Jakoubek, když mu přinesl ještě jedno pivo do foroty.

“Tohle? To je štěstíčko”.

“Jasně”.

“Zaběhnete pro pana Zlotěho, prosím?”.

“Jistě”.

A Jakoubek odkvačil na pětku, kde si myslel, že Zlotě bydlí.

* * *

“Vstávej, Kormane”, špitl Jakoubek směrem k posteli a podíval se na ramínko, na měmž visela brčálová kazajka.

“Co se děje?”, vynořila se z peřin hobití hlava.

“Ty nejseš Korman Zlotě?”.

“Ne, já jsem Pelíšek. Milo Pelíšek”.

“Tak to spi dál, Pelíšku”.

Jakoubek si uvědomil, že vlastně vůbec neví, kde Korman Zlotě spí, a zdali vůbec bydlí v hostinci. Vzbudil tedy Al-Rahema. Ten si také nebyl jist. Ale dohodli se, že Jakoubek obejde vesnici a vzbudí každého, koho uzná za vhodné, a on se zatím pokusí pana Hábu nějak uklidnit. Vzbudit důvěru či soucit, to byl samostatný obor, jemuž se vyučovalo ve zlodějském cechu. Kdo chtěl uspět, musil umět

přesvědčit oběť či zástupce zákona. Teď se mu takové zkušenosti hodily. Použil je na Janyka Hábu, který zatím propadl u stolu účinky piva a dýmu z faječky do podivného plativého stavu. Slzy jako hrachy se mu řinuly po tvářích, ruce se mu třásly, jeho hlas byl křeplavý.

Zatímco Jakoubek postupně obíhal Liscannor a přiváděl nové a další rozespalce, kteří postávali v přítomnosti opodál s plnými korbely a tiše sledovali dění u stolu, Al-Rahem velice chápavě snažil se z Janyka Háby dostat, co jej trápí. Pokud padla zmínka o tom, kdy přijde ten Korman, zamluvil ji. Jakoubek roztočil další piva. Bylo mu úplně jedno, co se stane, až na to paní Čiperová přijde. Každému co jeho hrdlo ráčí.

Z roztrěsené výpovědi Janyka Háby si Al-Rahem udělal jakýs takýs obrázek a potom požádal Jakoubka, zda by Hábu nemohl někde ubytovat. Jakoubek věděl o prázdném pokoji a suverénně Hábu odvedl. Potom dostal na starost hlídkovat pod oknem, kdyby se Hába náhodou snažil uprchnout. V lokále zatím došlo k noční poradě, která se protáhla asi do dvou hodin.

Al-Rahem řekl přísedícím, co se dozvěděl, případně co si myslel, že ví. Že Hába je student, který se zapletl s Kanceláři, to bylo zřejmé. Využívali ho, aby jim nosil informace na Ardasiana Filistru a další osoby z univerzitní pudy. Za tyto služby byl odměňován zejména blíže nezjištěnou podporou při studiích, něco málo penězi a takzvaným štěstíčkem.

“Ten Hába normálně hulí nějaký svinstvo”, řekl Al-Rahem, “Je z toho úplně vyřízenej. Klepou se mu ruce a asi na to získal návyk”.

“Všim sem si, že ta jeho fajfka smrděla jak tchoť”.

Al-Rahem řekl, že Hába se chtěl ze služeb pro Kancelář vyvázat, ale oni ho začali vydírat. Že mají páky, jak dosáhnout toho, aby skončil. Na universitě, na kolejích.

“Hába si myslí, že by ho byli schopný nechat zmizet. Vaporizovat. Mluvil o nějakým Warhovi, co tu kancelář řídí”.

“No a co my s tím? A proč hledal Zlotěho?”.

“Protože Zlotěho zná. Už ho vlastně nezávazně tahal do služeb Kanceláře, když se s ním stýkal”.

“Je docela dost dobře možný, že ten Warha hledá náhradu”.

“Taky bych řekl. Ten Hába je úplně vyřízenej. Vždyť jste ho viděli”.

“Ale kde je vlastně ten Zlotě? Viděl ho někdo?”.

“Tady, zdá se, nebydlí”, řekl Jakoubek, “Kde teda bydlí?”.

“Asi někde v Nurnu”.

“A proč ho ten Hába hledal tady?”.

“No, když včera v noci přines ten dopis, tak jsem asi o Kormanovi něco řekl. Že tady bydlí”, ozval se Worrel, “Myslel jsem si to”.

“Pročs mluvil o Kormanovi?”.

“Protože Hába se na něj ptal. Mimoděk. Zřejmě věděl, že s ním mám něco společného”.

“Jo, takže Hába ti přines dopis. Od koho byl?”.

“Od Háby”.

“Hába ti přines dopis od Háby?”, zdvihl udiveně obočí Bolbuch, “Není to divný?”.

Worrel nechtěl říci, že dopis byl z Kanceláře. Možná se styděl, možná bál. Dost možná si chtěl informace podržet, než se záležitost trochu objasní.

Assuaenec Al-Rahem odušil, že Hába mluvil o nějakých důkazech, které pokud by zmizely, nebylo by žádné prokazatelné spojitosti mezi ním a Kanceláři. Šel za Zlotěm s prosbou, zda by mu nemohl pomoci a nezařídil, aby ty důkazy zmizely.

“Jaký sou to důkazy?”.

“Prej písemný”, řekl Al-Rahem, “Je to nějaká složka, kterou vedou. Složka se jmenuje Skokan”.

“Hába, žába, skokan”, ozval se Menhorian Blathel, “Takže na Hábu vedou nějakéjs spis? A proč?”.

“To je nějaký divoký”, ozval se Otakáro Vesta, “A není to spíš tak, že Hába je udavač a v tom spisu jsou vlastně důkazy o jeho udáních?”.

“Jo, to by hrálo”, řekl Zemikosa, “Ale kdo je teda ten Skokan?”.

Worrel Sovák, novopečený vůdce, Nurnským vyklopil, co zjistil Mourek od wilfských elfů. Uvedl, že toho pochybného pana Warhu z Kanceláře už měl tu čest poznat.

“Je to pěkněj parchant”.

“A co je to vlastně za kancelář?”, optal se Milo Pelíšek.

“Kancelář pro podporu a rozvoj elfských komunit”.

“Počkej, to myslíš jako tu trindindolskou?”, ozval se Dwany Růžička.

“Přesně tak”.

“Hele, to smrdí”, neodpustil si poznámku Bolbuch.

“To jo, smrdí to jak stará fusekle”.

“Co kdybysme toho Warhu nebo Hábu udali Kanceláři?”.

“Jaký kanceláři, u všech bohů?”.

“Kanceláři na ochranu státních aktivit přece”.

“Kose? To si nepamatuješ, jak nás nedávno vypekli s tou Ebelovou záležitostí?”.

“Od doby, co je starej Kalleste po smrti, týhleť bandě absolutně nevěřím”, řekl Bolbuch.

“A kdo byl Kalleste?”, optal se Jakoubek.

“Šéf Kosy”.

“Zaplést se s Kosou, to smrdí jenom dalším průserem”, řekl trpaslík Bolbuch, “Stačí, že jsme v průseru už teď”.

“V jakým průseru?”.

“Že jsme někde mezi Wilfem a Trindindolem. Jako myši mezi mlýnskejma kamenama”.

“Ale ten Warha, to musí být nějakej trindindolskej renegát. To není možný, aby tady takhle špehoval a vydíral lidi”.

“Elthariel Warha je gauner”, řekl Worrel Sovák, “A ta jejich kancelář, to je taková špinavá půdní díra. Pracujou tam dva tři zaměstnanci. Dole v domě maj akorát nějakou partu ranařů”.

“Počkej, tys tam někdy byl?”.

“Jo, byl. A ten spis na Skokana jsem viděl. Je to taková tenká složka v zelených deskách”.

Na elfa se obrátily udivené páry očí.

“To oni po mně chtěli, abych doprovodil wilfský elfy do bezpečných krajů. Z loajality”.

“Z loajality k čemu?”.

“Vždyť víte”.

Nastala chvíle překvapeného ticha.

“Mám takový neblahý tušení”, promluvil starosta Bolbuch, “Že kolem Liscannoru se stahujou pavučiny zla”.

Ticho jako v hrobě.

“Ty pavučiny je potřeba rozsekat”.

“Jak jako myslíš to rozsekat?”, zeptal se opatrně hobit Dwany.

Starosta Bolbuch navrhl, aby wilfstí elfové i třaslavý Hába byli popraveni někde ve sklepě. A zmlzení.

Nálada uvázla na bodu mrazu. Někdo navrhl, že je pozdě a mohlo by se jít spát. Ráno moudřejší večera. Jakoubek se to nedozvěděl. Zapomněl na něj. Do rána, chudák, věrně strážil pod Hábovým oknem a čekal, až ho někdo vystřídá nebo odvolá. Čekal ovšem marně. A v lokále

zůstaly odstraněné židle, polité stoly a prázdný sud piva. A nasládlý tchoří puch štěstíčka.

Zmatku je třeba dát řád

Když obzor zahořel svítáním, Jakoubkovi došlo, že na něj zapomněli. Vrátil se do lokálu. Vypadalo to tam jako po výbuchu, ale neměl sil něco dávat do pořádku. Natočil si pivo, posadil se a rozjímal. Zanedlouho dorazil Worrel Sovák, protože nemohl usnout, jak mu myšlenky vířily v hlavě jak utržené ze řetězu. Dostavil se i Dwany Růžička s Al-Rahemem, cestou vytáhli z pelechu Pelíška. Pelíšek navrhl, že roztočí piva, a Jakub Pozlátko jen rezignovaně mávl rukou. Až se stará hostinská probudí, stejně ho zabije, tak co. Někdě navrhl, ať jde dobrovolník vzbudit starostu Bolbucha.

“Starosta je chytřej. Vyřeší situaci”.

Po příchodu hlavy obce byl lokál prohlášen za výslechovou místnost a Růžička s Al-Rahemem přivedli Janyka Hábu. Chlapec se poněkud prospal, zřejmě poprvé pořádně po dlouhé době, a cítil se poměrně v bezpečí. Proto spolupracoval, na otázky odpovídal poměrně souvisle a přímo, nicméně nic závažného se Nurnští nedozvěděli. Také se objevil Korman Zlotě, který konečně uvedl na pravou míru, že je z města a tedy přespolní. Pokud někdy v Liscannoru přespal, tak pouze jako host u někoho z přátel.

Worrel Sovák coby vůdce rozhodl, že Nurnští podniknou poslední dva pokusy o získání nějakých informací. On osobně pojedě navštívit pedela Šlábala a Korman Zlotě se poptá v Maštali a v univerzitní knihovně.

Navečer už bylo jasno. Nezjištěno téměř nic nového, vlastně vůbec nic. Pouze Worrel Sovák, který se u pedela Šlábala poněkud zamotal do příbuzenských vztahů a označil Ardasiana Filistru za Šlábalova tchána, se dozvěděl, že Šlábálův tchán je už dávno na onom světě. Naštěstí ale nakonec došlo k vyjasnění situace a děkanský pedel nabídl panu Sovákovi pět set zlatých za to, když Ardasiana Filistru, jeho zetě, přivede v co nejkratší době, to jest pokud možno ihned, do areálu University. Worrel seznal, že pedel Šlábal nemá ani zbla ponětí, že o stejnou službu projevil zájem jeho dcera skrze kvalitního člověka Zoltara Zemikosa, a Worrel Sovák mu tuto zajímavost nemínil ani naznačit, natož peníze odmítnout.

Po návratu do Liscannoru vůdce Nurnských seznal, že wilfstí elfové jsou stále naživu, Janyk Hába také, takže na noční pohrůžky v jeho nepřítomnosti zaplat' bohům dosud nedošlo. V lokále

byl původní svinčík uklizen a stará paní nakvašeně obsluhovala. Jakub Pozlátko dřepěl u stolu jako puťka a tvářil se nepřítomně.

“Co se stalo?”, zeptal se Worrel.

“Vyhodila mě. Za ten bordel a ten sud, co jsme vylemtali”.

“Takže jseš bez obživy?”.

“Takže jsem bez obživy”.

“A máš kde bydlet?”.

“Z pokoje mě, naštěstí, nevyhodila. Ale uvažovala o tom”.

“Worrel, máme ty prachy vod Filistrových. Převzal to Zemikosa vod pošťáka”.

“Aspoň něco se povedlo”.

“Ale co teď budeme dělat? Vodpravíme Hábu a ty elfy?”.

“Zatím ne. Posvítíme si na tu kancelář. Nic jinýho nám nezbejvá”.

Nurnští se domluvili, že před půlnoci se setkají u Janternu. V plné zbroji. Musí to být rychlá akce. Worrel se pokusí ke svazku Skokan dostat sám. Pokud to nevyjde, nastoupí hrubá síla. Akce tohoto typu na území královského města smrděla pořádným průšvihem.

Kancelář pro podporu a rozvoj elfích komunit

Zřizovatelem Kanceláře je stejnojmenná Nadace. To Worrel věděl. Věděl také, jak okolí domu č.p.18 vypadá. Už tu byl. Byly dvě hodiny ráno a ulice ztichle opuštěností. Worrel ukazoval na okolní domy a šeptem podával vysvětlení.

“Támhleten barák to je”.

“A co je tady v tom zabeđeným v sousedství?”, zeptal se Zlotě.

“To je nějaké opuštěná ruina”.

“A nekusíme to teda tudyma?”.

“Ne. Kancelář je v osmnáctce na půdě.

Zkusim se tam dostat sám. Nechám tady Mourka a kdyby se něco zvrtilo, dá vám vědět”.

“A co když tam nebudou? Třeba tam ani nebydlej, když je to tam tak špinavý”.

“Nejde nám ani tak vo ně, ale vo Skokana”.

“To je fakt”.

“Hm”.

Worrel zmizel a Nurnští vyčkávali poschovávaní ve stínu domů a plotů.

Dostal se tam kouzly, už v tom byl za ta léta u Nurnských nepřekonatelný. Kancelář byla prázdná, nikde ani živáčka. Hledal Skokana, ale

nikde ani stopy po zmíněném svazku v zelených deskách. Až otevřel tu skříň u vchodu. Byla prázdná, ale okamžitě pochopil, proč tu stojí. Uvnitř vybouraným zdíkem proudil zatuchlý vzduch. Ta díra byla hrubě prorážena skrze nosnou zeď do vedlejší budovy. Do toho opuštěného a zatlučeného baráku, určeného k demolici! Nerozmýšlel se dlouho a vstoupil na obrovskou půdu domu číslo sedmnáct. Část opuštěného prostoru ozářil magický plamínek slunečního prstenu, kterému dobrodruh neřekl jinak, než slunečňák. Slunečňák byl Worrelovým přítelem z říše neživých předmětů. Kráčel po špinavé a vrzavé podlaze směrem k druhé straně, kde tušil snad schodiště do nižších pater. Přelezl trám krovu, a pak se to stalo. Elfa ohlušil praskot a potom už jen padal. Zaslechl zvuk zvonců, velmi vzdálený. Asi mu zvonilo v uších. Dopadl na něco měkkého, snad matrace či starou slámu, zdvihl se prach. Praštilo jej několik prken, ale bylo mu jasné, že toto musela být past. Stropní výdřeva a trámová muselo být odstraněno, jinak by jej suť zavalila a rozmáčkla jako mouchu. Obzvlášť, když je tak slabý na prsa. Jistě by to nemohl přežít. Postavil se na nohy a potom je spatřil. Ze stran se hrnuli nemrtví. V posledním vypětí sil se soustředil na kouzlo, jímž se teleportoval směrem, kde tušil ulici. Měl neskonale štěstí.

Nurnští stáli a zaslechl ten zvuk. Jako by se někde něco bortilo. A potom, snad z nebe, spadl nějaký balík hadrů a rozplácl se o dláždění. Mourek nastražil slechy a zpozorněl. Hromada se hnula a zvedla se postava. Elf.

“Kurva!”.

“To seš ty, Worrel?”.

“Kurva! Sou tam nemrcouši”.

“Cože?”, podivil se Bolbuch. Dobře věděl, co to znamená. Rorejsova vyhláška naháněla strach.

Elfovi z úst tekla krev.

“Máš Skokana?”.

“Nemám”.

“Tak si pro něj skáknem, ne?”, prohodil Dwany Růžička a rozeběhl se proti bráně.

Brána zapraštěla, ale nepovolila. Nurnští ale pochopili, že zadřevení zvenčí je falešné. Respektive hřeby v prknech. Vrata byla funkční, zajištěná závorou zevnitř. Než se ti silnější srotili ke společnému pokusu o vyražení vrat, dům se slabě zatřásl vzdáleným výbuchem. A zpoza vrat zaslechlí dusot, lomoz.

Vrata se rozlétla, uprostřed průjezdu spatřili povoz. Dwany Růžička se jal čistit pravé

přízemí domu, o levé se postarali poměrně odvážně relativní nováčkové Jakub Pozlátko a Milo Pelíšek. Po chvíli se k nim jako podpora přidal jejich bývalý pán a nynější vůdce Worrel Sovák, který se vyhoupl na vůz a metal blesky. Hlavní síla vedená trpaslíkem Bolbuchem pronikla na dvorek, odkud tušili hlavní nebezpečí stran ohlášených nemrtvých. Nastala krutá řež, při níž nebylo malomyslných. Sedm trindindolských elfů, z nichž čtyři byli prokazatelně navlečeni do trindindolských armádních uniforem, bylo smeteno k zemi a stejně bylo naloženo i se zombiemi, které hřežly na dvorek po pohyblivých schůdcích z otevřených dveří v prvním patře. Prostranství bylo ozářeno hučivým žlutým plamenem, který šlehal z díry v zemi. Vypadalo to na venkovní vchod do sklepa.

Potom se mohli trochu porozhlédnout. Celý ten dvorek tady působil dosti podivným dojmem. Byly tu stáje, chlívky. Vysoká zeď dvorka posetá rezavými ostny vylomenými dovnitř pod úrovní horního okraje. Bydleli tu. Ve dvou místnostech. Pět mužů ve větší místnosti, dva v menší. Čtyři z nich byli vojáci a dle všeho řadová. Uprostřed dvorku se leskla hladina jezírka.

“Máwe di Trindin”, zašpičkoval kdosi.

Ze spodních větví stromu viseli slamění ptáčky na provázcích.

“Trindinové!”, odušil Worrel, bledý jako stěna.

Nurnští stáli uprostřed Nurnu, noci a krvavé hrůzy.

Prohlídka prostor nepřinesla mnoho. Blízko Warhovy vychládající mrtvolky byla nalezena pokladnice Kanceláře a pod polštářem svazek Skokan. A z prstu mu stáhl podivný prsten s rudým kamenem. Otakáru Vestovi bylo hned jasné, že tento předmět bude třeba nechat podrobněji prozkoumat odborníky.

“Dva eště dejchaj”, oznámil Milo Pelíšek, ohledávající.

“Svázati!”, zaječel Bolbuch.

Nurnští se semkli kolem vůdce, který otevřel zelené desky.

Warhův svazek Skokan

SKOKAN

Ardasian Filistra, ozn. Skokan.

Univerzitní profesor. Narozen 14.11.1023 v Marrburku. Otec Karvan Filistra, učitel počtů tamtéž, tč. žijící

ve starobinci tamtéž.
Matka Ziana Filistrová, rozená Hýsková, mastičkářka. Zemřela.
Místo působení: Magická universita v Nurnu, obor Distanční transfer hmoty od r.1056. Do roku 1065 jako asistent, po r.1065 jako profesor.
R.1056 sňatek s Šlábaloitou Blahulenou, nyní Filistrovou.
B.Šlábaloita = dcera děkanského pedala Šlábala. Sňatek měl nesporný vliv na Skokanovo přijetí do služeb university. Ped.Šlábaloita=vlivný úředník, napojení na Skokanova nadřízeného=Horácus Tenquee (sam.spis. ozn. KEJKLÍŘ).

Vlastní díla:
Obecné a základní postupy pro transfer hmoty aneb Přenést a nerozbit!
asistentská přijímací práce
Báje portálů entolorainské - theoretický exkurs do hlubin možného a nemožného
svatokrádežné hypothesy
Architektura jako nezbytný prostředek pro redundantní distanční transfer hmoty
práce pro udělení profesury, architektonické postuláty pro redundantní distanční transfer hmoty.

1068 - výměnná stáž v Mallikornu - Argyllská universita věd.
1073 - neúspěšná žádost o návštěvu Trindindolské university.

Rasové názory: nevyhraněné.

Záměry: studium technik upoutání magie a praktické využití, profesorská činnost.
Touhy, vize: Vejit ve styk s Trindindolskou universitou. Odborný zájem. Neskrývaný záměr poznatky vyvézt a využít!
Zájmy: rodina, universitní práce, obor distanční transfer hmoty.
Slabiny: Víno (nadpřiměření, ale víceméně uměření), B.Filistrová. Nutno rozvést. Zdá se, že život s B.Filistrovou velmi nákladný. Údržba domu, vystavování na odív společenského postavení, společenský život dotyčné. Lze soudit jako nákladné, nad poměry.

6/1074 - Skokan požádal o půl roku studijního volna. Odchod do ciziny, cíl nezjištěn. Studijní pobyt údajně v Kasulu, nepotvrzeno, nevyvráceno. Údajná práce na novém díle, nepublikováno. Název nezjištěn, obsah nezjištěn, avšak údajně tématický.

7-8/1075 - přibližně dvouměsíční ohlášena neplacená tvůrčí absence. Odjezd do zahraničí. Destinace nezjištěna.

7-8/1076 - přibližně měsíční ohlášena neplacená tvůrčí absence. Odjezd do zahraničí. Destinace nezjištěna.

Návrh na pravidelné sledování.

Nasazení UČEDNÍKA. UČEDNÍK = Janyk Hába, student mag.univ., bytem universitní kolejí. Podprůměrný, přesvědčený o své nadprůměrnosti. Nečistý. Odměna formou podpory a povzbuzujících medikamentů.

UČEDNÍK frekventuje výuku a dochází na konsultace.

12/1076 - přibližně dvouměsíční ohlášena neplacená tvůrčí absence. Odjezd do zahraničí. Destinace nezjištěna.

UČEDNÍKEM důvěrně od BF zjištěno přesné datum odjezdu SKOKANA, ke kterému došlo. 1.12.1076 ranním poštovním dostavníkem, jenž z jiných zdrojů určen jako pravidelné trasy Nurn-Hamir-Kostenec-Dauken. Obsazeno všech šest míst, destinace cestujících:
1x Rozkolec
2x Hamir
1x Donn
1x Kostenec
1x Dauken

Zažádáno o zjištění pohybu SKOKANA.

Přiložena odpověď na žádost o zjištění pohybu. Doporučení: pokud budoucí spolupráce s přítelem Dimmlem bude v obdobném nevstřícném duchu, nalézt záminky pro pádné důvody k ohlášení nadřízeným místům.

Náš wendaernský příteli, Eltharieli Warho!

S užitím Nám důvěrných zdrojů potvrzujeme, že Vámi uvedená osoba skutečně překročila hranice spádové oblasti v kompetenci Naší Kanceláře. Není však pravdou, že dosáhla cílové destinace, avšak ústně potvrzeno, že odstoupila od proplacených služeb na vlastní žádost ve městě Svleč. Zároveň ovšem s politováním

zjištěno, že dotyčná osoba z ohledu rasových nespádá do okruhu ušlechtilých zájmů, k jejichž uspokojení byla Naše Kancelář zřízena. Naším posláním je činnost odlišného charakteru, a zdroje finanční i lidské nejsou neomezené. V současnosti navíc Naše Kancelář pro spádovou oblast Nordwaith-Podnordwaiti eviduje vnějšími vlivy vynucený nárůst objemu zejména osvětové činnosti, což v kontrastu s nenavyšováním zdrojů je nemilé. Z výše uvedených důvodů dovoluujeme si účtovat za prokázané informace adekvátní částku vynaložené snaze a nákladům, a to ve výši 2.300 zlatých. Zároveň s odkazem na výše uvedené upozorňujeme, že na případné pozdější žádosti nebude brán zřetel, nebudou-li odpovídat ideové linii vytýčené Naším zřizovatelem. Pokud zmíněná záležitost byla nesprávně pochopena a s linií souzní, neprodleně Nás o oněch závažných skutečnostech zpravte a částka bude refundována v plné či částečné výši dle uznané míry souznění. Věříme, že chápete opodstatněné důvody, které provázejí Náš postoj.

Namarié, příteli!

Anquist Dimmil

Kancelář pro podporu a rozvoj elfích komunit

spádová oblast Nordwaith-Podnordwaiti

1/1077 - UČEDNÍKEM zjištěno, že poslední absence SKOKANA vnímána vedením MU s nevolí. Řízením výuky oboru pověřen t.č. asistent Jansen Istred. Ji vykazují znaky ctižádostivosti - předpoklad, že bude zamýšlet SKOKANA funkčně plně nahradit.

UČEDNÍK hlásí, že ped.Šlábaloita navštívil BF a oznámil, ať sjednána jest urychlená náprava, neboť jeho vliv je v dané konstelaci omezený. Zjištěno zprostředkovaně od BF, která v tomto smyslu v náznacích vyjevila zmíněný problém s obavami o udržitelnost postavení ve vysoké společnosti. Předpoklad: BF bude činit určité kroky.

UČEDNÍK přinucen k vyšším aktivitám na BF s navýšením odměn. Doporučení: navýšené odměny vyčleněny na tři měsíce, proplacením resp.příděly z fondu elfské poesie, poté náhrady zastavit a přinutit UČEDNÍKA spolupracovat zdarma. Záměr: hledat

náhradu UČEDNÍKA z řad finančně nedostatečných frekventantů, zatím nezasvěcovat. Pozn.: UČEDNÍK projevuje nežádoucí vedlejší příznaky z odměn.

2/1077: UČEDNÍK oznámil, že SKOKAN není zvěstný. Ji složil profesuru. Předpoklad: nahrazení SKOKANA je pravděpodobné.

Předpoklad 2: nevyhnutelné.

Pozn: Pokud bude Ji dosazen na místo SKOKANA, doporuč. založit spis a převést UČEDNÍKA na nový cíl. Tež spis SKOKAN uzavřít a z důvodu kontinuity převést na spis Ji.

UČEDNÍK nepředveditelný. Je stresovaný a vazba na BF je zavedena. Doporučení: při zavedení spisu na Ji využít vytýpaných frekventantů: Tinar Mystara, Korman Zlotě. Navrženi UČEDNÍKEM. Nepřilíš úspěšní frekventanti bez výsledků, schopností, prostředků. Možná nabídnout podporu. Dosud nekontaktovali. Doporučení: nejprve nutno prověřit! Aktivita, názory, slabé/silné stránky.

2/1077 - BF kontaktovala ped.Šlábalem s tím, že SKOKANOVY dny budou sečteny, pokud cit. "nepřileze po kolenou s důvodem pádným jako železná pěst". Zjištěno UČEDNÍKEM skrze BF, která si nezvykle hrubě postěžovala, že kvůli té couře nebude dříti bídu s nouzí, a že co je její, to si také vezme i s úroky. A že té couře zpřeláme nohy, že se nestačí divit. Kdo je ona COURA, to nezjištěno.

3/1077 - SKOKAN stále není zvěstný. UČEDNÍK požádán BF o doprovod do čtvrti Šedov. UČEDNÍK přijal, ale ve čtvrti Šedov BF opustil. Pozn: UČEDNÍK je strachy bez sebe a požádal o propuštění ze služeb. Důrazně mu vysvětleno, jakým způsobem je nahlíženo na nesplnění poslání a na ZRADU. UČEDNÍK pochopil, ale je nestálý. Bude třeba jej nahradit.

UČEDNÍK oznámil, že BF ví o jistém kvalitním člověku (ozn. KČ), který její problém jednou provždy vyřeší. Jméno kvalitního člověka nezjištěno. Vhodné zjistit totožnost a zázemí, pověřením od BF a cíle. Pokusit se využít pro zjištění důvodů SKOKANOVY ne zvěstnosti, které považovány jsou z hlediska Naší Věci za vážné.

BF sjednala schůzku s KČ - put.Korbel

červeného, odpoledne či večer 1.4.. Zjištěno UČEDNÍKEM zprostředkovaně z několika důvěryhodných indicií. Nasazen UČEDNÍK. Zřejmě naposledy. Nutno pojistit jinak. Zjistit: kdo je KČ, jaké je ŘEŠENÍ ve smyslu SKOKAN. Přijmout opatření.

UČEDNÍKA třeba neprodleně zbavit poslán. 4/1077

UČEDNÍK podal ústní zprávu o schůzce sledované osoby s KČ. Záložní sledování dopadlo negativně. BF oslovila KČ se zájmem o nalezení a předvedení SKOKANA zpět k BF. BF se domnívá, že SKOKANOVA nepřítomnost je zapříčiněna citovou vazbou se neznámou osobou ženského pohlaví (NOŽP). KČ osloven s druhotnou poptávkou služeb na vykonání fyzické a psychické újm a dehonestace NOŽP. KČ přislíbil diskrétní pomoc. KČ zjištěn jako jistý Zemikosa Zoltar, námezdný žoldák. KČ dále označován jako ZZ. Smluvno další jednání o ceně služeb.

Zjištěn pobyt ZZ dle požadavku na doručení portrétu SKOKAN. Liscannor, vesnice v oblasti Našeho zájmu. Žádné použitelné osoby. Vytipovány tři čisté osoby z registrace (2/1075, žád.pod..J.Kierke) tamního krajského spolku ozn. HABLAWOR, jedna NESMÍ být jmenována z důvodu STÁTNÍHO ZÁJMU a velmi DŮLEŽITÉHO postavení. Činnost spolku ukončena. Vybrán přítel Sovák Worrel (WS). Sovák Worrel označen také UČEDNÍKEM. UČEDNÍK však nemá s WS navázaný kontakt. Navázání kontaktu z hlediska plánovaného ukončení využití UČEDNÍKA nemožné. WS má blízké vazby na ZZ a stejný obor obživy. Předpoklad: WS bude spolupracovat se ZZ, bude ZZ zasvěcen a požádán o spolupráci ve smyslu požadavku BF.

Navržené opatření: Skrze tlak na WS zajistit (zdarma, s odkazem na povinnost a morální princip) převoz ctihodného V vyslance s doprovodem (CWVD) do vlasti či do bezpečné oblasti v blízkosti. CWVD přislíbena pomoc Kanceláře a zajištění a financování doprovodu za protislužbu - dostat se do blízkosti SKOKANA a odeslat písemně veškeré důležité informace a zjištěné poznatky. Zapůsobit na sounděžitost WS obtížným postavením CWVD a naznačit důležitost poslán. V žádném případě nezasevčovat. WS obeslán skrze UČEDNÍKA s požadavkem na neprodlenou schůzku a zasvěcení do poslán. Možno pohrozit diskreditací a cíleným vykořeněním z wendaernských krajských komunit. Opatrně navrhnout WS, aby veškerá

dokumentace zajištěná při případném převzetí SKOKANA byla nejprve diskrétně konsultována s Naší Kanceláří. Vysvětlit důrazně WS, aby žádné ze skutečností ve vztahu k Naší Věci nebyly vyraženy třetím osobám. Vysvětlit OBEZŘETNĚ, že jde o Věc nejvyšší důležitosti a zkoušku loajality k PROTOHODNOTÁM.

Opatření 2 (náhradní, nevhodné, nákladné) - použít RB. Nutné finance, zdroje. Jaké? RB aplikovat, promyslet následně možnosti.

Worrel Sovák dočetl, hlas se mu třásl. Bylo mu na zvracení. Udržel si ale tolik duchapřítomnosti, že poděkoval spoludruhům za udatnost v boji. Numští uznale pokývali hlavami. “Co mě ale překvapuje”, ozval se vůdce, “To je spojení možných Trindindolských a nekromancie”.

“Mě zase trochu překvapuje namočení Kierkeho do celých věcí”, odušil Bolbuch, “Abych řek pravdu, vstávají mi z toho zbytky vlasů na hlavě”.

Svazek Skokan skutečně Kierkeho jméno uváděl záznamem z počátku roku 1075 ve věci registrace diskusního spolku Hablawor.

Al-Rahem navrhl, že dalším bodem na pořadu by mělo být nalezení Jorchena Kierkeho a jeho výslech.

“Kierke je normální donašeč!”, “Hned jsem si říkal, jak je to možné, že měli tak přesný informace”, postěžoval si vůdce, “A ono ejhle!”.

Milo Pelíšek navrhl, že by bylo dobré v první řadě zmizet, dokud město spí. Než si Nurnské někdo spojí s těmi mrtvými a hlavně nemrtvými tady kolem. Také se svěřil, že co ho na spisu Skokan zaujalo nejvíc, je fakt, že nikde není vysvětleno, proč vlastně Ardasiana Filistru sledovali. Tedy že vlastně nesledovali přímo jeho, ale něco skrze jeho osobu.

“Když zmizel Filistra, začínají řešit, jestli nepřevést spis pod spis, který by vedl na toho jeho asistenta Istreda”.

“Istred si myslí, že se vbrzku stane profesorem oboru Dištancu”, ozval se Zlotě.

“Čeho?”.

“Oboru distančního transferu hmoty, hováde nevzdělanej”.

“Takže nejde o Filistru, ani o Istreda. Jde prostě o Něco”, shrnul vůdce, “Takže víme zase kulový”.

“Jasně, budem hledat Něco, a to Něco

bude ve Svleči, což absolutně netušíme, kde je”.

“Budeme teda hledat Něco Někde”, řekl Jakoubek a usmál se.

“Co se tejíč toho Kierkeho, nepřeceňoval bych jeho roli v týchle záležitostech”, řekl hobit Pelíšek, “V tom chladnu 1075, kdy podával registraci, vyrážela družina do Kortosu, a tak ho k tomu mohl dovést pan Gwardit. Ten měl s Kanceláří určitě nějaký styky”.

“Co ty o tom víš, Tuřine?”, osopil se naň veterán Zemikosa.

“Nech ho bejt, má bystrou mysl”, pochválil hobita starý Bolbuch.

“Lidi říkali”, bránil se hobit, “Jsem zvědavý, všechno mě zajímá”.

“Lidi říkali. A říkali taky, co je to ten Hablawor?”.

“Kierkeho přelud o přátelství. Neexistující spolek elfů”.

“Jakejch elfů?”.

“Ha jako Hadrigem, Bla jako Blathel, Wor jako Worrel. Hablawor. Taková blbost, který se šilenej hraničník chytil při náký pitce a kerá pochopitelně nedožila ranní kocoviny”.

“Takže pan Kierke není donašeč?”, zeptal se Jakub Pozlátko.

“To vědí bohové. Ale co vim určitě, tak je to magor. Nebezpečnej hraničnickej magor”.

“A co teda budeme dělat, když nebudeme honit a vyslýchat magora?”.

“V první řadě zjistíme, kde leží ta Svleč”, navrhl Dwany Růžička.

“A pokusíme se sehnat nějaký mapy”.

“To by šlo”.

“A co s tím svinstvem tady?”.

“Nechat přirozenému osudu”.

Vytratili se z Nurnu jako mlčenlivé přízraky. Jediného přeživšího trindindolského vojáka nesli spoutaného a s roubíkem v ústech. Tedy vlastně s Jakoubkovou smrdutou onucí. Jakoubek se choval jako utržený ze řetězu a po cestě vojáka několikrát zmlátil. Za pochodu.

U lesíka provedli výslech. Opřeli toho chudáka o strom a řvali na něj. Jmenoval se Tamriel a mluvil. Byl k smrti vydešený. Nevěděl toho ale mnoho. Vlastně skoro nic. V Gwendarronu byl za trest. Na tři roky. Obcoval s hoblítkou, a to je v Trindindolu trestné. Mohl být rád, že byl souzen podle vojenských, a ne občanských zákonů. To by paradoxně mohl dopadnout ještě hůř. Ale teď potkal Nurnské a jeho osud se naplnil. Jakub Pozlátko jej

umlátit cepem.

Numští potom zakryli mrtvolu větvemi.

Přípravy na cestu za Něčím a vyřízení některých věcí

V Liscannoru byla svolána rychlá porada. Druzi se shodli na tom, že zítra vyrazí směr Kostenec, a skrze něj na nordwaitenskou Svleč. Předtím ale bude potřeba zařídit několik posledních záležitostí. Otakáro Vesta zajde s Warhovým prstenem za Marbusem Zlatým, bezkonkurenčním odborníkem na určování magických bezmégů. Bude to sice něco stát, ale cítil v kostech, že drobná peněžní obět' za ukojení zvědavosti v tomto případě stojí. A když už bude ve městě, staví se na poštovním úřadě, aby si potvrdil, že svazek Skokan ve věci poštovního dostavníku nelže. Vůdce Worrel Sovák si vzal za úkol koupit nějaké nordwaitenské mapy. Zbytek Nurnských zatím bude balit na cestu. A s tímto ujednáním se chystali rozejít na kutě.

“Ještě je tu jedna věc”, odušil Worrel Sovák, “Ta věc se jmenuje Hába”.

“S ním jdou udělat jenom dvě věci - pustit nebo zabít”.

“Já bych ho krocnul”, ozval se Dwany.

“Kdo vlastně ví, že je tady?”.

“Nejmiň půlka Nurnu”.

“Stejně by měl chcipnout”.

Numští se mlčky zadívali na vůdce, který hluboce přemýšlel.

“Jakoubku”, pravil po chvíli ticha, “Ty máš svolení”.

Jakoubek zdvihl obočí.

“Však ty víš, o čem”.

Mladík přikývl na souhlas. Pomalu a jistě se z něj stával družinový kat.

“Zítra”.

“Byl to ale dlouhej den”.

“Dlouhej a krvavej”.

“Dobrou noc”, rozloučil se vůdce.

“Dobrou”.

Ti, kteří zůstali v obci, netrpělivě čekali, jak to Jakoubek zaonačí. Kat se dostavil chvíli po Janyku Hábovi, který se dotazoval, kde je Korman Zlotě. Korman Zlotě totiž vypsával noční zážitky ve vůdcově nedostavěné Skalle.

“Korman Zlotě si přeje s tebou mluvit”, řekl Jakoubek.

Hábovi zasnivila očka nadšením a ihned souhlasil, že se nechá Jakoubkem za přítelem Kormanem zavést. Do lesa k jeho lesnímu tábořišti.

A chvíli nato už Nurnští sledovali, jak Janyk Hába kráčí loučkou k lesu, v patách následován Jakubem Pozlátkem, třímajícím cep.

* * *

Jakoubek se rozhodl, že takhle blízko vesnice není vhodné jít na věc hrubou silou, tedy cepem. Aby všude po stromech visely chuchvalce sražené krve a cáry mozku. Vytáhl kudlu, otočil se znenadání k Hábovi a bodl. Ten překvapeně vytřeštil oči a chytil se za břicho. A potom zmizel.

Jakoubkovi došlo, že je zle a pelášil do vsi, co mu nohy stačily.

“Zmizel mi”, zaječel na celé kolo, “Prostě mi zmizel!”.

“A došlo mu, žes ho chtěl jako... to?”.

“Asi jo”.

“Jak moc asi jo?”.

“Má mojí kudlu v břiše”.

“Tys na něj šel s nožem?”.

“Přišlo mi to čistiš”.

“Jakoubku, ty seš fakt vůl!”.

* * *

Trestná výprava vyrazila okamžitě a kvapně. Pod vedením Mila Pelíška. Byl to jeho okamžik a chopil se příležitosti za pačesy. Chtěl ukázat, že je dobrý stopař a jako takový může být užitečný. Dosud jej považovali za tuřínového malorolníka. A potom chtěl pomoci Jakoubkovi a vysekát ho z polizance, kterou si nadrobil.

Milo chytil stopu a držel se jí. Brzy našel neomylné místo, kde Jakub Pozlátko plánoval vykonat popravu. Hába byl kouzelník, teleportoval se. Stopař Pelíšek se začal točit po spirále a brzy zase stopu neomylně objevil. Ten chlapec krvácel a vrávorál. Dostihli jej asi za hodinu. Al-Rahem Janyka Hábu odpráskl jako podsvinče. Nechali ho ležet tam, kde padl. Od Liscannoru to bylo dostatečně daleko, aby se s mrtvolou museli nějak důkladněji zaobírat.

* * *

Worrel Sovák mapy sehnal. Různé. Koupil, co bylo k mání. Z Nurnské knihovny přinesl dvě nepříliš podrobné letité práce, z nichž jedna byla provedena tuší a druhá sice kolorovaná, nicméně úplně bez kýžených detailů. O Svlěči nikde ani zmínka. Knihovník v oddělení kartografie a geografie mu ale za drobnou úplatu sdělil, že Královská zeměpisná společnost minulého roku vydala nové mapy Nordwaithu a okolí, vzešlé z kartografických měření z roku 1060. A za ještě větší úplatu je knihovník panu Sovákovi přinesl až pod nos. Mapy byly kolorované a detailní a vůdce byl tedy spokojen.

* * *

Otakáro Vesta byl také spokojen. Jednal vcelku úspěšně s Marbusem Zlatým a na poštovním úřadě si skutečně potvrdil, že svazek Skokan o poštovním dostavníku nelhal. Profesor Filistra skutečně zaplatil cestu až do nordwaithského Daukenu a skutečně vystoupil v městečku jménem Svlěč.

* * *

Když Vesta vstoupil do lokálu hostince U hrocha, Worrel už tu seděl a kolem něj Nurnští, zvědavě se probírající mapami.

“Tadytudyma to vememe”, hlásil Milo Pelíšek, “Tady jak ukazuju. K Černejm vrchům, a pak doleva přes Rozkolec k Hamiru”.

“To je tady, podívejte”.

“A dál v Donnu zahňeme na Mirell”.

“Donn ale je v Mirellu, ne?”.

“Mám na mysli město Mirell. Tam, co bydlí kníže Barchta”.

“Ksindl Barchta”.

“Jasně”, řekl Pelíšek, “A já si na chvílku skáknu domu za našima. Kouknout se, co je novýho, a tak”.

“Jasně, nic nás nežene”, řekl Korman

Zlotě.

“Hele, Vesta přišel”.

“Nazdar, Vesto!”, přivítal hobita Menhorian Blathel.

Bořimský obchodník se zrcadly se usadil na sesli a pravil: “Tak pánové, Vesta se staral, Vesta zařídil”. A položil na stůl Warhův prsten.

“Tadyten prsten je fakticky zajímavěj, podívejte”.

Nurnští ztichli.

Vesta ukázal na malé pantíky. Kámen a jeho usazení v masivním zlatém lůžku bylo možné odklopit a odkrýt tak utajený prostor, který skrýval takovou miniaturní klíčku.

“Já to tužil”, vyjekl Zemikosa, “To je travičskéj prsten!”.

“Ten Warha byl ale hajzl!”, odušil Jakoubek.

Worrel Sovák pokýval hlavou na souhlas.

“Ba ne”, řekl Vesta důležitě, “Jen se podívejte blíž”.

“A co mám jako vidět?”.

“To zvířátko”.

Uvnitř klíčky se skutečně něco pohlo. Takový stříbřitý pidižvík.

“Vždyť je to veš!”, chytl se za vousy Bolbuch, “Vždyť se to tady rozmnoží a bude nám to

pít krev! Hned to zaslápní!”.

“Ale houbeles zaslápní. Není to veš. Je to bleška”.

“Zadupni jí, nebo to urobim sám! Je to hnusnej krvesaj! Piják!”.

“Je to magická bleška”, řekl bořimský hobit a potutelně se usmál, “Ta krev nepije, nepotřebuje to”.

“Aha”.

A Otakáro vysvětlil, co mu řekl Marbus Zlatý. Tedy co se domníval. Že tu blešku je možné v nestřežené chvíli někomu vypustit do kožichu. A kámen v prstenu potom opaleskuje ve směru, kterým zvířátko vnímá.

“To je strašný! Co s tím budeme dělat?”.

“Na jakou vzdálenost to funguje?”, zeptal se Zoltar.

“To nevím. Marbus to zkoušel po městě”.

“A fungovalo to?”.

“Fungovalo”.

“Já teda nevím, ale já bych to spíš prodal”, ozval se Worrel.

“Když jsem se u Marbuse zastavil, nejdřív mi nechtěl nic říct”, řekl Otakáro Vesta, “Chtěl to rovnou koupit. A šrouboval cenu. Byl neodbytněj, a já taky. Ale přes patnáct jít nechtěl. A tak mi řek, co si vo tom myslíš”.

Cestou na Mirell

A tak vyrazili konečně na cestu. Všichni ti druzi v dobrém i zlém. Vůdce Worrel Sovák, dva alchymističtí kolegové a zároveň zapřísáhlí konkurenti Otakáro Vesta a Zoltar Zemikosa, assuaenec a výborný střelec Al-Rahem, dva urputní bijcí malého vzrůstu Dwany Růžicka a Bolbuch, tichý kouzelník Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, zvaný Halabus, a ještě tišší Korman Zlotě. A také dvojice, které se pomalu a jistě začalo přezdívat tuřínový spolek, dvojice spojená svými osudy, bývalí sluhové jednoho pána - Milo Pelíšek a Jakub Pozlátko, zvaný Jakoubek. Všichni na koních jak se sluší a patří. Někteří na koních wilfského původu, a tudíž kradených. A na ocase průvodu wilfský vůz krytý purpurovou plachtou, přitahující nenávistné pohledy těch, co wilfským nemohou přijít na jméno. A uvnitř vozu vyslanec Halwirius Thalle s příručím Ollasem Siemonem.

Cesta na Mirell vedla poklidnými kraji, ale nenávisť gesta činěná prostými obyvateli nebylo možno přehlédnout. Snad proto Worrel Sovák nabídl svým wilfským svěfencům, že je znevíditelní. Nabídku přijali a velmi brzo si na svůj nový stav

zvykli. A snad proto jim stoupalo sebevědomí a jejich projev vůči elfskému ochránci se zvyšující se vzdáleností od Gwendarronu pozvolna nabýval na nadřazenosti. Worrel však přijal poslání a jejich chování útrpně snášel.

V Mirellu se zastavili na noc. Milo Pelíšek ještě za soumraku odcvával směrem ke Smokřanům, aby pozdravil rodiče a blízké. A Nurnští se zatím vyptávali na poslední události v kraji. Sraz s Milem si domluvili v vypáleného hostince U psa poblíž Šersského hvozdu, o němž však seznali zprávu, že byl navrácen původním majitelům a ti započali obnovovací práce.

Mirell se od loňského roku hodně změnil. Barchtova armáda byla rozpuštěna a kraj kontrolovala gwendarronská královská armáda. Markus Ebel, jemuž Nurnští dodnes nemohou přijít na jméno, je místními obyvateli považován za hrdinu, který vyřešil mirellskou záležitost.

Tehdy po přepadení Kerstegova opatství, čímž Barchtův plán dostal první vážnou trhlinu a jež zapříčinila jeho pád, Barchta se svými muži začal v okolí kláštera vyšetřovat. Při tomto vyšetřovacím tažení nastolil teror. Obyvatele vesnic vyslýchal a mučil a v hrozivé zlobě se uchýlil k nelidskému vyplundrování jedné z vesnic. Tou dobou už ale Markus Ebel, jemuž se dostalo jistých informací, táhl s hamirským vojskem na Mirell. Mirell byl obsazen a Barchta žalářován. Pod tíhou svědomí se zhroutil a pod tíhou vinn si sáhl na život. Jednou rána je našli oběšeného. Markus Ebel rozpuštěl Barchtovu armádu a zažádal listem gwendarronské úřady o vyslání státního přidělence, který by oblast spravoval z Barchtova zámku. Ten se zanedlouho dostavil, oficiálně převzal správu kraje a potvrdil Belovou opatření. Správce znovupotvrdil již před lety vyhlášené leč fakticky Barchtou neuznané zrušení nevolnictví a poškozeným rodinám navrátit dříve zabavené majetky a vyplatit reparace. Šersská tlupa se rozpadla a její členové se rozprchlí do všech koutů. Po Rabanovi Šřovíkoví stále probíhá pátrání. Mezi lidem se vedou zvěsti, že zahynul. Jsou lidé, kteří se domnívají, že se mu podařilo spasit holý život a uprchl do ciziny. Říká se ale také, že byl znovu přijat do armády a za provázení akcí proti Barchtovi povýšen. Existují i odvážná tvrzení, že byl povýšen do šlechtického stavu. Osud Rabana Šřovíka tedy zůstává veskrze nejasný.

“Ted’ už je jasný, proč s náma Kosa nekomunikovala”, řekl Otakáro Vesta, “Oni nám prostě od začátku nevěřili”.

“Asi to tak bude. Markus Ebel byl a je

považované za hrdinu. A tak to asi zůstane”.

“Ale je to hajzl. Slízel smetanu a my jsme jenom neznámý provázek v celý tý šmodrchanici”.

“Tak, tak”, řekl Bolbuch, “My se dřeme, krvácíme, a zásluhy si připíše úplně někdo jinej”.

“Řek bych, že to je takovej úděl dobrodruha. Nasazuješ život a nikdo ti ani nepoděkuje. A nakonec tě bezejmennýho krocnu v nějaký blátivý škarpe a neštětkne po tobě ani ten pes”.

“Takový je řád a koloběh tohoto světa”, pravil Worrel Sovák.

* * *

Na druhý den čekali Nurnští na Mila Pelíška u ruin hostince U psa. Worrelu Sovákovi bylo stran wilfského vyslance vytknuto, že procesí neustále někde na něco čeká, čímž se cesta neúměrně protahuje.

“Nemáte své muže příliš pod kontrolou, přáteli”, postěžoval si vyslanec Thalle, “Kdybych já byl na vašem místě, dal bych jim pocítit, co je to autorita”.

“U nás to funguje trochu jinak. A jak to funguje, to je moje věc”.

“To je omyl, přáteli Sováku. Vy máte své poslání a dal jste slib. Vy musíte konat rychle, vy máte morální povinnost”.

“Tak to zase...”.

“Vy jste zavázán povinností. A mám pocit, že nejste vždy plně zorientován v prioritách”.

“Čekáme na Pelíška”.

“Na něm nezáleží, přáteli. Záleží na naší věci. Na vašem poslání”.

“Ano, ale...”.

“Cukr a bič, přáteli”, pravil pan Thalle, “To je to, co vašim mužům schází. A vy jim toho nedopřáváte. Dělalí si z vás šoufky, přáteli”.

Worrel Sovák zbrunátněl, ale mlčel. Nurnští počkali na Mila Pelíška. Když se objevil, vypadal šťastně.

Květoprav Šulák, básník

Putovali už osmnáct dní. Jenom z Mirellu cesta trvala sedm. A wilfstí Worrela sužovali čím dál tím více. Oleje do ohně přiléval drzý bořimský hobit Otakáro Vesta, který elfy v lásce příliš nechová, a takto povýšené už vůbec ne. Nebylo jediné příležitosti, kdy by si neodpustil nějakou škodolibou poznámku. A Worrel byl předvoláván a bylo mu vysvětlováno, že má poslání a není si dost dobře vědom jeho důležitosti, a že jeho mužům chybí morálka.

A takto došla karavana až do blízkosti Kostence. Ta událost se stala asi míli před městem u lesíka. Wilfstí byli neviditelní ve voze a Milo Pelíšek držel opratě. Al-Rahem vpředu upozornil na něco vpředu a Nurnští zvolnili.

Asi sto padesát sáhů před sebou spatřili nějakých deset jedenáct mužů, jak pročesávají traviny. Oni si jich také všimli, tedy spíš jejich neobyčejného vozu. Muži vypadali jako lapkové, lůza. Vyšli na cestu a ustali v činnosti.

Nurnští došli k nim a byli nuceni zastavit.

“Co to, kurva, je?”, houkl mezulán, který se cítil být silný v kramflecích.

“Co máte na mysli?”, zeptal se slušně Jakub Pozlátko.

Chlap ukázal na vůz.

“To je vůz”.

“Nebud’ drzej, smrade, nebo dostaneš přes držku!”, houkl druhý.

Hrozivě se přibližovali.

“To je, kurva, wilfskej povoz! Ty seš wilfskej sráč?”, obořil se zřejmě vůdce tlupy na elfa Worrela Sováka. Menhorian Blathel ustoupil potichu za postranici.

“Ne. Nikoliv”.

Neviditelní wilfstí na voze dřepěli jako puťky.

“Takže ten vůz se zabavuje!”.

To neměl říkat. Družiníci se po sobě významně ohlédli a vrhli se do útoku. Proti Nurnským neměli ti hadrníci šanci. Brzy se jejich mrtvolý válely všude kolem. Když už bylo téměř po všem, zpoza křoví ve vysoké trávě směrem k lesíku vyskočil divný vousatý chlap. Ječel jako pominutý a mával nad hlavou lopatou.

Otakáro Vesta zlatě hněvem vykročil s nabitou kuší.

“Jsem hrozivý! Jsem neživý!”, vriskal vousáč a rzivá lopata opisovala kruhy, “Střez se, smrtelníku, sic z tebe vysaju všechn život!”.

Otakáro vystřelil a vousáč zmlkl. Padl na zem.

* * *

Obírání mrtvých ukázalo, že ten divný chlap přežil. Vypadal skutečně divně. Šlo o člověka, ale páchl jako mrtvola. Ze zkrvaveného rubáše trčely dvě chlupaté bosé nohy. Muž byl nemytý a příšerně zarostlý, vousy i vlasy dosahovaly mu do pasu. A ty nehty! Dlouhé, pokroucené, plné hlíny! Vedle něj ležela mrtvolka králíka, napůl ožraná.

“Fuj, to je smrad!”, chytil se za nos Al-

Rahem, když šel podivína ohledat.

Travou se blížil Milo Pelíšek. Za chvíli řekl: “Eště dejchá”.

“Je to fakt nemrcouch?”, zvolal vůdce.

“Jestli jo, tak ňákej divnej”, hlásil stopař,

“Cáká z něj krev. A ty rány kolem šipek mu černaj”.

“No aby nečernaly, vždyť jsem střílel votrávenejma”, přiznal se Vesta.

“No tak to nemůže bejt nemrcouch”.

“Ale smrdí tak. Jako vodpornej nemrcouch”.

“Nemrtví páchnou”, zahlaholil Jakoubek poučku z kursů.

“Co s nim? Krocnem ho?”, ozval se Zemikosa.

“Počkáme, až se probere”, nařídil vůdce, “A pak se ho zeptáme”.

“Jako třeba proč smrdí?”.

“Jako třeba. A taky třeba, proč po něm ty chlapi šli”.

Zatím podivínovi svázali ruce a nohy.

* * *

Vousáč se probudil zanedlouho. Začal výslech.

“Co seš zač?”.

“Neživý, jsem neživý! Vysaju vám mozek pohledem a posvacím vaši duši!”.

“Aha”.

Nurnští pochopili, že ten chlápek je čistokrevný blázen. Vriskal jako smyslů zbavený. Chvilí je proklínal a vyhrožoval, chvíli žadonil. Pochopili toliko, že se jmenuje Květoprav Šulák a že zemřel v roce 1056. A že je to básník a že je neživý. A taky to, že ho někdo zmlátil a že má hlad a narodil se památného roku 998 a o Kostenci nikdy neslyšel, respektive netuší, co by to mohlo být, ačkoli naopak tvrdil, že celý Kostenec na něj myslí s láskou. Na spoustu jednoduchých dotazů neznal odpověď nebo si nevzpomínal, ale když přišla řeč na domov, prohlásil že domov má už od roku 1056 na hřbitově. Kde však hřbitov leží, to netušil také, a potom se zase rozvřískal, že vysaje mozek každému, kdo se mu podívá do očí, protože je neživý, a tak dál. Prostě naprostý blázen.

Nurnští byli zmateni.

“Zůstává otázka, co s nim”, ozval se zase Zemikosa, “Já bych ho teda krocnul”.

“No”, zavrčel válečník Dwany.

“Počkej. Nemůžeme zase rubnout každýho, koho potkáme”.

“Hele, měli bysme vypadnout”, ozval se Milo, “Je to tady samá mrtvola. Podívejte se na tu spoušť”.

“Tak co teda s nim?”, optal se kouzelník

Blathel.

Bolbuch pohodil hlavou směrem k vozu. “Ty myslíš jako...”.

“Jasně. Vemem ho do města. Třeba z něj eště něco vypadne”.

“Ale to se budou cukat. Dyť smrdí jako tchoř”.

“Ať se cukaj”, řekl škodolibě Otakáro Vesta, “Pudeš jim to říct, vůdče?”.

Al-Rahem ohlásil, že se blíží povoz. Vyčkávali. Nemělo smysl teď něco maskovat. Byl to nekrytý vůz plný hrnčířského zboží. Muž na kozlíku vypadal vyčerpán. Nurnští sdělili, že došlo k přepadení lapky a že je třeba věc nahlásit. Muž bledý hrůzou nervózně přitakal. Nechali ho projet. Mířil k městu na trh. Jen co byl z dosahu přímého ohrožení, postavil se a divoce mlátil koně bičem. Vozík poskakoval po šterku a řítil se v oblacích prachu ke kosteneckým branám.

Worrel Sovák vedl uvnitř vozu nepříjemný rozhovor. Ohledně toho divouse a jeho případného setrvání na voze. Neustále se domáhal, ať jej propustí ze služeb, zbaví poslání, když nechce spolupracovat. Wilfský vyslanec si byl dobře vědom, že tím by Worrelovi nahrál do karet.

“Vy máte vyšší poslání. Nemohu vás jej zbavit, i kdybych chtěl. A to nechci”.

“Potom musíte spolupracovat”.

“Ale přáteli, my přeci spolupracujeme. Nepřekážíme”.

“Ale nechcete vézt toho chlapa”.

“Příteli”, řekl pan Thalle, “Ta osoba do tohoto vozu nevstoupí. To by se jednalo o znesvěcení území wilfské říše”.

“Jaký území, u všech d’asů?”, zatvářil se nešťastně elf Worrel, “Jde jen o trochu místa na voze”.

“Tento vůz, drahý příteli, je součástí území wilfské říše. A jeho nedotknutelnost musí být vámi chápána a správně vykládána. Naložte si to individuum na vlastní koně”.

Worrelovi došla trpělivost. Obořil se na ně takovým způsobem, že to vypadalo, že obrací a jede domů.

Wilfský vyslanec tušil, že trochu zariskoval. Bez Worrela by je ti ostatní nejspíš zamordovali. Některým to zcela nezakryté číslo z očí. Souhlasil tedy s naložením té smradlavé osoby v rubáši do vozu.

“Pro tentokrát, přáteli, pro tentokrát”, upozornil vyslanec Thalle, “Než si zajistíte náhradní přepravu”.

Worrel vztekle došel ke koni, doprovázen soustrastnými pohledy druhů.

Spoutaný Květoprav Šulák byl nesen k vozu a vypadal šťastně.

“Jsem básník”, zvolal.

“Obloha úsvitem zaplála paletou barev... hrdý lid z hnojiště povstává...”.

“Slyšíte ho?”, upozornil Korman Zlotě.

“Z červů a larev! Odvážné tváře se otáčí k nebi, kde svítá...”.

Ti dva, co jej nesli, uložili jej do vozu.

“Svět bude lepší a jinačí...”.

“Z červů a larev...” , řekl Dwany Růžička, “Slyšeli jste to? To je hustý”.

“A havěť zbita”.

“Příteli?”, ozvalo se z vozu, “Požaduji, abyste okamžitě zajistil umlčení tohoto individua!”.

“Havěť”, ucedil vůdce Sovák a mávl rukou směrem k vozu.

“Zbita”, usmál se Jakub Pozlátko, družinový kat.

“Radši ne. Jsou to přece jenom elfové”.

“Zbita”, zopakoval Jakoubek.

“Ne”.

A tak jeli ke kosteneckým branám, doprovázeni recitací Květoprava Šuláka, který zemřel před jednadvaceti lety a kterému nikdo z Numských už neřekl jinak, než Mrtvola.

*Básník vsával vůni kraje, z ní jak růže kvetl
dštil ve vydeších verše luzně bezbřehé
rodnou hroudu kyprou prsty v dlaních hnětl
okouzlen a dojat divukrásným příběhem*

*Té básník život zasněžil a vroucně tvořil
před dělnými lidem ukláňel se k zemi
poesí zpěvnou vlídné krajině se dvořil
on v úctě žil a krácel ku souznění*

*Pak posmrtně se v náruč vlahé prsti proměnil
se s hroudou, z které povstal, znovu snoubí
zde náhrobek všem kosteneckým dává na odvě
že byl a provždy bude perlou naší chlouby*

“Slyšeli jste to?”.

“Co?”.

“No jak se posmrtně v náruč tý prstě proměnil”.

“Co je to prstě?”.

“Hlína”.

“Von se proměnil v hlínu?”.

“To se tak říká”.

“Dobře, ale co jako s tím?”.

“No, říkám si, jestli ten Mrtvola skutečně není mrtvola. Teda nemrcouch”.

“Krocnout ho můžeme vždycky”.

“To je fakt”.

“Ale já už ty jeho kecy nemůžu poslouchat”, postěžoval si Korman Zlotě.

Kormana Zlotěho poesie neoslovovala. Květnatost a košatost ho vždycky mátl. Rozuměl větám holým. Úsečným.

Kostenecké zmatky

Hlídka v bráně byla upozorněna. Tím hmčífem, co před chvílí projel. Mínilo co nejrychleji předat věc do rukou vyšetřovatele. Už podle zmatených zpráv jim to bylo víceméně jasné. Jak hmčíf mluvil o tom voze s šarlatovou plachtou. O wilfském voze. Nedalo se tomu zabránit. Wilfské království prostě nemělo svou peněžní politiku stavět na vývozu nebezpečných výbušnin. A využívat Kostenec jako překladiště. Lidé se bojí o své majetky a život. A právem. Kdo ví, kolik takových mezikladrů tady může být. Kdekoli. Po sklepích, v pronajatých bytech. A kdykoli to může bouchnout. A vyšetřování pořád pokračuje. Rozkrývají se nové a nové skutečnosti. A bohové vědí, kolik se toho ještě neví. Lidé dobře vědí, že využívat Kostenec jako prachárnu, je svinstvo. Lidé nejsou hloupí, ne, ne. Není divu, že se hněvají. Na vše wilfské se hněvají, to je pochopitelné. A když někde někoho zmlátí, je to sice trestuhodné, ale pochopitelné. A teď se prostě někdo spletl. Zaútočili a tihle se bránili. Je to taky nápad, projíždět se v dnešní době po kraji ve wilfském voze.

“Vy půjdete zde s vojínem podat výpověď vyšetřovateli”, ukázal strážný na Otakára Vestu, který nejvíc mluvil.

“Jmenuji se Omar Karbon”, představil se Vesta stejně, jako tenkrát minulý rok, “A tady Olina беру s sebou”.

“Olin, pane”, představil se Zemikosa.

“Vy ostatní máte volný pohyb, ale do zítřka neopouštějte město”.

“Jedeme k Soumarovi”, řekl Worrel Vestovi.

Hostinec U soumara dobře znali z loňska. Tady plánovali útok na Podžinkův dům.

V hostinci nechali ustájit koně a na hlídku postavili Jakoubka. Hlídal majetek wilfských a spoutaného Mrtvolu. Mrtvola měl roubík, aby nevzbudil pozornost.

Numští zatím pronajali tři pokoje.

Wlffští se ubytovali v pokoji s výhledem na dvorek a zaligovali se zevnitř petlicí.

* * *

Vyšetřovatel Virtus byl poměrně mladý. Dostal na stůl případ, který byl víceméně jasný. Došlo k omylu a násilníci jsou mrtví. Jistě se ukáže, že jde o staré známé výtržníky, lůzu z říčních doků, která nikomu nebude chybět. Vlastně si oddychl. Nejhorší bude odklidit mrtvé tak, aby se nerozšířila zbytečná panika. Potřeboval sepsat výpovědi a neopominout jedinou formalitu, aby se po něm nadřazení nemohli vozit. Pánové Karbon a Olin vypadali jako slušní lidé a nečinili při výpovědi žádných překážek.

Otakáro Vesta byl trochu překvapený. Očekával, že jej bude vyslýchat vyšetřovatel Šíva. Ten, co měl na starosti vyšetřování událostí kolem Podžinkovy bandy a wilfských výbušnin. Vyšetřovatel Šíva mu byl zavázán, protože právě díky Vestovi nedošlo k explozi a zbytečným ztrátám na životech. Proto na závěr setkání, kdy se vyšetřovatel Virtus mýnil s pány rozloučit a kladl jim na srdce, aby do zítřejšího večera neopouštěli město, kdyby bylo třeba dovysvětlit některé skutečnosti, jej požádal, zda by nemohl zařídit setkání s vyšetřovatelem Šívou.

* * *

Vyšetřovatel Šíva si na Omara Karbona pamatoval velmi dobře, vždyť právě díky spolupráci s ním se mu dostalo povýšení. A zatímco se Zoltar Zemikosa vrátil do hostince U soumara za kumpány, Otakáro Vesta byl přijat k důvěrnému rozhovoru.

Vyšetřovatel Šíva Vestovi poděkoval za staré služby a vyjevil mu svou vděčnost. Hovořili spolu o minulosti i dnešní události. A potom Vesta pověděl o tom, že zajali divného blázna, který si říká Květoprav Šulák, a jestli prý Šíva chce, tak mu ho předají k výslechu. Tato informace se ale panu Šívovi vůbec nezamlouvala. Především se mu nezamlouvalo, že Numští si dovolili svévolně někoho zajmout. Ten člověk evidentně nic neprovedl, ničím se neprovinil.

“Ale tvrdí o sobě, že je mrtvý. Teda vlastně neživý”.

“Říkal jste, že je to blázen”.

“No právě”.

“Ale být blázen, to není zločin”.

“A taky smrdí hřbitovem... A je špinavý”.

“To také není zločin, Omare Karbone.

Uvědomte si, že stojíte na tenkém ledu”.

“Ale říká o sobě, že je někdo, kdo zemřel v roce 1056. To je podivné”.

“Souhlasím s vámi, že je to blázen. To je všechno. Tak ho nechte být. Mohl byste mít opletačky se zákonem”.

Otakáro Vesta věděl, že tady už víc nezmůže. Vyzvěděl ještě, že Květoprav Šulák byl skutečně kostenecký básník, oblíbený literát a význačná osobnost města, o níž se děti učí ve škole. Kostenečtí jsou na jeho odkaz pyšní a se zlou by se potázel každý, kdo by jeho odkaz znevažoval. Květoprav Šulák zemřel v požehnaném věku roku 1056 na zápal plic. Kostenečtí mu na městském hřbitově vystavěli hrobku. Otakáro Vesta kráčel ztemnělými ulicemi k hostinci U soumara a měl zamotanou hlavu. Mezitím, co byl u vyšetřovatele Šívy, padla noc.

* * *

Tou dobou se v nájemním pokoji Zoltar Zemikosa, Dwany Růžička a Al-Rahem dohodli, že se vypraví na hřbitov zjistit, jestli na městském hřbitově leží pochovaný ten Šulák a jestli na náhrobním kameni náhodou není jeho podobizna. Měli na mysli zjistit, jestli čírou náhodou není Mrtvolovi podobný.

Na rynku uplatili nějakého žebračka, aby je dovedl ke hřbitovu. Cestou se vyptávali na Šuláka a dostalo se jim podrobné přednášky o životě a díle této význačné kostenecké osobnosti. Hřbitov byl na noc zavřený. Žebraček zalomcoval mříží a když se z potměšilého hrobnického domku na druhé straně mřížových vrat vynořil hrobník, kvapně odkráčel. Ti lidé se chtěli teď v noci poklonit hrobu Květoprava Šuláka. Říkali, že brzy po ránu opouštějí město. Uplatili ho.

Hrobník je vedl temným hřbitovem. Šli potmě. Hrobník to tu znal. Hřbitov byl poměrně velký a spletitý. Ke hrobce kosteneckého básníka však nedošli. Narazili na vykradače hrobů, kteří něco marně hledali a byli překvapeni. Ti muži zaútočili. Byli tři, čtvrtého slyšeli karasit se mezi hroby někam pryč. Šarvátka byla rychlá, tvrdá a odehrála se v naprosté tichosti. Hrobník byl úplně vydešený a celou dobu se ukrýval za zády Dwanyho Růžičky, který beze slova rozdával rány. Mrtvolvy padly. Zemikosa a Al-Rahem se rozeběhli po ztemnělé cestičce mezi hroby tam, kudy uprchl ten čtvrtý. Zoltar vypil flakón a brzy nechal Al-Rahema daleko vzadu. Vykradače dostihl až nedaleko od hřbitovní zdi. Když se k němu přiblížil na dosah, chlap začal řvát o pomoc. Potom dostal mordu mečem a padl. Zemikosa uslyšel, že se za zdí něco děje. Kroky, hlasy. Bafnul mrtvého za ruce a táhl jej zpátky. Potkal udýchaného Al-Rahema. Poslal jej obhlédnout situaci u hřbitovní zdi a vrátil se k

Dwanymu, který běžet odmítl.
“Kde je hrobník?”.
“Podělal se strachy”.
“Tys ho sejmul?”.
“Ne. Řek, že jsme se nikdy neviděli a ať okamžitě vypadneme. A utek. Honit ho přece nebudu”.

Zemikosa si ulehčeně oddechl.
“Kde je Rahem?”.
“Je na průzkumu. Asi je jich tam víc”.
Al-Rahem se vrátil zanedlouho.
“Je jich tam víc. Celá banda. Něčeho se boje”.

“Čeho? Nás?”.
“Nevim. Každopádně jdou po nějaký hrobce. Prej tam budou prachy”.
“Aha”.

“Jo, pánové”, odušil Dwany, “Jeden z těch hajzlů eště dechá. Tak jsem ho svázal”.
Zemikosa se k němu vrhnul s kudlou v ruce. Řval, že mu vyřízne oko. Mluvil bez dlouhého přemlouvání. Včera v noci sem poslali tři své kumpány. Vykrást nějaké hrobky. Narazili na jednu, kde se něco stalo. Něco zlého. Jeden hlídal a když zjistil, že dva, co pracovali dole padli jako podřátí, utekl.

“Ta hrobka musela být zapasťovaná. A když byla zapasťovaná, musej v ní být prachy. Potřebovali sme se zahojit, chápete, ne?”.

“Zahojit?”.
“Finančně zahojit. Doba je zlá”.
A ti dva, co dole padli jako podřátí, se pak nad ránem vrátili. Byli vyčerpání a blábolili z cesty. Tak se domluvili, že tu hrobku udělají dnešní noci.

“Hele, neměli bysme tady stát takhle na ráně”, odušil Al-Rahem.

Zalezli mezi hroby a udělali dobře. Zanedlouho zaslechli na cestě vícečetné kroky. Al-Rahem vzal kámen a metl jím někým do tmy. Vykradači hrobů se obrátili na bezhlavý úprk.

“Můžete mi říkat Duch hřbitova”, usmál se Assuaenec, až mu zasvítily zuby.

Nurnští se nechali zajatcem dovést k hrobce. Železná prutová brána byla zajištěná novým řetězem. Neměli světlo a uvnitř byla černočerná tma, takže nebylo jisté, zda hrobka patří Květopravu Šulákovi či někomu jinému. Kromě paty kamenného podstavce nebylo vidět nic konkrétního. Znovu tedy spoutali zajatce a uložili jej pod strom.

“Hele, Zoltare, nechceš doběhnout pro našince?”.

“To bych moh. Potřebujeme světlo”.

Vrátili se k mrtvolám u loučky na rozcestí. Zalezli zase mezi hroby. I se zajatcem.

Jakub Pozlátko hlídal vůz a Mrtvolu. Mrtvola sebou házel. Bylo mu toho chlapa líto. A nudil se.

“Ostatní chlaščou a já zase stojím na vartě jak ten poslední oukrop”, řekl si.
Pohlédl Mrtvolovi do šílených očí.
“Když ti rozvážu hubu, budeš řvát?”.
Mrtvola zavrtěl hlavou. Jakoubek mu sejmul roubík.
“Děkuju, pane. Mám hrozný hlad a ještě větší žízeň”.

“To jsme na tom stejně. Pro něco skočím”.

Jakoubek vlezl zadním vchodem do lokálu a přinesl dvě piva.

“Na zdraví, Šuláku, ať ti slouží”, řekl a postavil žejdlíky na podestu. A rozvázal Mrtvolovi ruce.

Mrtvola lemtavě hlta. Naposledy pil ráno z kaluže. Nebyl na alkohol zvyklý. Už nejmíň rok se žádného piva ani nedotkl. Nemohl. A tak mu pivo stouplo rychle do hlavy. Začal žvanit, ale Jakoubek to pouštěl jedním uchem dovnitř a druhým ven. Mrtvolu považoval za blázna, který plete páté přes deváté. Potom oběma skočil ještě pro jedno. A rozvázal mu nohy. Aby se cítil lépe.

Nurnští včele se Zemikosou se vyhmuli na dvorek. Za nimi Otakáro Vesta, který se vrátil od vyšetřovatele Šívy.

“Ježkovy voči!”, zařval Worrel, “Voni tu chlastaj!”.

Jakoubek se zatvářil dotčeně: “Jaký chlastaj? Jenom pijem...”.

“Mrtvola je rozvázanej a... nametenej na prach... Jakoubku, máš k tomu co říct?”.

“Nemám... Byla nám dlouhá chvíle”.

“Tuřínovej spolek se zase vyznamenal!”, povolily Vestovi nervy.

Na Mrtvolu padla únava. Okolí mnoho nevnímalo.

“Co teď s ním?”, zeptal se Zoltar.

Tu věc navrhl Otakáro. Že mrtvolu zdrogují. Měl v batohu tu Warhovu pikslu. To hulení, štěstíčko, co z Janyka Háby udělalo trosku. Korman Zlotě skočil pro pivo a Otakáro do korbele odžmoulal trochu šedavé hmoty. Mrtvola padl jako podřátý a hlasitě chrpál.

“Necháme tady Bolbucha a Zlotěho. Budou hlídat. A zbytek hajdy na krchov”.

“Brána je zamčená řetězem”, řekl Al-Rahem.
“Já vim”, odvětil Zemikosa.
“Jak ses dostal ven?”.
“Přelez sem zed”.
“Přece se nebudeme drápat jako nějaký otrapové”.

“Vesta se snaží, Vesta zařídí”, pravil hobit, vytáhl píšťalku a zapískal.
Zámek odskočil. Vešli dovnitř, zavřeli bránu a narafičili zámek i řetěz do původní podoby. Jejich stíny se tiše míhaly potemnělým hrobovým tichem.

“Kurva, mrtvoly!”, křikl Milo Pelíšek.
Mezi hroby se něco pohnulo. Vyšel Dwany Růžička.
“Tady sme”.
Za ním vyšel Al-Rahem. Táhl zajatce.
“Hrobka je tamtím směrem”, pohodil hlavou Assuaenec.

“A co je tohle?”.
“Mrtvoly”.
“A támdle?”.
“Zajatec”, uzavřel Dwany Růžička, mistr holých vět.

“Tak, vůdče, zavelíš a nebo ne?”, obrátil se na Worrela netrpělivě Otakáro.
Worrel Sovák zbrunátněl.

“Jsem, kurva, vůdce!”, houkl nakvašeně, “A když mi tady někdo rozpoutá melu na hřbitově a neřekne ani Ň, tak co? Tak co!?”.

Nurnští hleděli na svého předáka nechápavě. Bylo jasné, že mu povolily nervy. Nebyl to nezvyklý úkaz.

“Hrobka je támhle”.
“Tak dem”.

Hrobka

Někdo zažehl lucernu. Nahlédli dovnitř skrze mříže. Na protější stěně nad uschlým věncem a vytesanou podobiznou starce se skvěl zlatistý nápis:

Květoprav Šulák
básník
998 - 1056

Stěnu vlevo zdobila báseň, kterou už slyšeli od Mrtvoly. Ta o té vlahé prsti. Pravou stěnu zdobila báseň, jejíž zmatené fragmenty už také znali.

*Obloha úsvitem zaplála
paletou barev
hrdý lid z hnojiště povstává...
z červů a larev!
Odvážné tváře se otáčí
k nebi, kde svítá
Svět bude lepší a jinačí...
a havěť zbita*

V levé části podlahy někdo kdysi odsunul desku s železným kruhem. Bylo jasně patrné, že dolů vedou schody. Otakáro Vesta varoval, že cítí ve vzduchu nějaký mdlý a vyčpělý zápach. Zápach nepatřičný. Zoltar Zemikosa souhlasil. Někáký jed nebo prchavá substance se linula zespoda.

“Radši si nasad'te nějaký hadry přes nos a hubu”.

“Proč?”.
“Může to pomoci. Kdyby to tam dále bylo jedovatý”.

Jakoubek vytáhl z batohu kus hadru a vymočil se naň.

“Co to děláš, čuně?”, houkl naň Worrel.
“Nech ho být. Dělá to chytře”, zastal se iniciativního Jakoubka Zoltar.

Odemčení zámku se ujal zloděj Al-Rahem. Nezadařilo se mu.

“Takže se zase musí postarat Vesta”, pravil důležitě Vesta a pískl na píšťalku.
Zámek odskočil.

“A píšťalka je v kelu”, pravil hobit a odhodil hudební nástroj někým do tmy.

Worrel Sovák seřadil Nurnské do formace.

“Chlapi, deme!”, povyskočil bořimský hobit, “Konečně dobrodružství!”.

Nenašli toho mnoho. V horním patře ještě prohlédli věnec, na jehož černé stuze stály rozlučkové verše.

*Kdyby každý mohl vetknout jméno pod věnec
pak teskná stuha... spíše rmutný šál
desítky mil do dálov by vlál...
My vzpomínáme s láskou! Rodný Kostenec*

Podzemní krypta byla poměrně těsná, holá a kamenná. Někdo tu už raboval. Rakev Květoprava Šuláka ležela na piedestalu s vypáčeným a odtuženým víkem, které se válelo vedle na zemi. V rakvi leželo seschlé tělo postaršího muže. V jeho tváři Nurnští zaznamenali podobu,

vetknoutou kameníky do pískovcové dlaždice o patro výše. Byla tu ale ještě jedna rakev. Také vypáčená, ale prázdná. Na první pohled sem nepatřila a její dřevo bylo relativně nové. Vnitřek byl vystlaný cupaninou z ovčí vlny, v níž byl vytlačen obrys postavy. To muselo být Mrtvolovo lože! V nohách ležely tři prázdné flakóny.

“Ty flakóny jsou uzpůsobené tak, aby se obsah nevyřil a přesto se vypařoval. Vidíte ty špunty?”, řekl odborník Vesta.

“Takže Mrtvola tam ležel otrávený?”.

“Spíš uspanej nebo v nějakým kómatu?”.

“A jak tam moh ležet dlouho?”.

“Těžko říct. Dlouho. Dokud to ty vykřadači nevypajsrovali”.

“To se ten plyn nemoh vypařit dřív?”.

“Jestli to bylo hermeticky uzavřené, tak ne. Plyny se v nasyceném povzduší už dál nevodpařují”.

“Vážně?”.

“Dal bych ruku do vohně na to, že kdybysme položili Mrtvolu do tý rakve, tak by mu sedla jako ulitá”, odušil Dwany Růžička.

Nurnští se rozhodli znovu vyslechnout zajatce. Byl přinesen dolů. Nenašlo se tu totiž vůbec nic, natožpak nějaké peníze. Sotva tomu muži však šňali roubík, rozeřval se o pomoc. Už neměl na vybranou, stejně by ho zabili.

Pomoc dorazila zanedlouho. Vykřadači obklopili hrobku a křikl dolů, že toto je jejich teritorium. Šli po tom samém, po penězích. Worrel Sovák pohlédl na Růžičku a ten přikývl. Postavil se na schody, za ním se utvořil štrůdl dalších. Vyběhli do útoku.

Řež byla rychlá a krátká. Když vykřadači seznali, že konkurence je převažuje silou i odhodláním, přenechali Nurnským své teritorium a rozprchli se.

“To je normální krvavéj masakr uprostřed města!”, chytl si hlavu do dlaní Worrel Sovák.

“Tohle už nevocekáme”, ozval se Jakub Pozlátko a pohlédl ustaraně na Pelíška.

“Měli bysme co nejrychlejc vypadnout”.

“Ne”, ozval se Zemikosa, “Něco tady musí bejt. To není samo sebou. Měli bysme přivést Mrtvolu a konfrontovat ho s tím bordelem tam dole”.

Nevěřil, že hrobka je prostě prázdná.

“Něco tam bejt musí. Třeba si vzpomene”.

“Ale vždyť je tuhej jak prkno!”.

“Tak ho nějak proberem”.

“Dobrá”, pravil vůdce, “Pelíšek a

Jakoubek, ke mně!”.

Oba dva nadšeně vypjali prsa a očekávali rozkazy. Worrel jim nařídil, aby se vrátili do hostince a přinesli Mrtvolu.

“Nevím, vůdče, jestli je dobrej nápad posílat tam tyhle dva”, ozval se Otakáro, “Tuřínovej spolek by neměl pracovat bez dozoru”.

“Dobře”, ukončil debatu elf Worrel, “Půjde s nima Al-Rahem”.

Korman Zlotě stál na hlídce. Hlídal sám. Na staříka Bolbucha totiž po celodenním putování a následných událostech přišlo spaní. Už neměl takovou výdrž jako ostatní. Zalezl si mezi staré bedny v rohu dvorku a řekl, že si jenom na chvilku dáchne. Mrtvola byl pořád v limbu.

Několikrát kolem prošel podomek, ale mladý Zlotě mu příliš nevěnoval pozornost. Ale to nejspíš měl. Podomek totiž v temném průjezdu odsunul závoru, která jistila vrata do dvora zvnitřku. Potom podomek zmizel uvnitř lokálu.

Nedlouho nato se vrata pootevřela a dovnitř vpadlo několik mužů. Odrbanci se tvářili bojovně a zamířili k vozu. V rukou měli tyče.

“Svině Wilfský”, odplivl si jeden a nožem přešel přes šarlatovou plachtu.

Korman Zlotě vylezl z přitímí.

“Co chcete, pánové?”.

Bobuch spal vzadu za bednami a u Mrtvolý Zlotě ani nepředpokládal, že by se vzbudil. Měl strach, nechtěl problémy.

Odrbanci se ale moc bavit nechtěli. Řekli Kormanovi, ať vypadne, jinak dostane přes hubu. Tak odešel. Do lokálu. Tam vzkřikl, že na dvoře jsou zloději. Přiběhl podomek a vyběhl na dvůr. Tam se opřel o zeď a dělal, jako že se ho nic netýká. A ti chlapi shodili Mrtvolu na zem a začali řádit. Třhali cejchy, rozbíjeli nádobí, ničili.

Korman nahlédl škvírou ve dveřích a poznal, že podomek je s nimi spřažený. Doběhl tedy do patra k wilfským elfům. Přes zavřené dveře jim vysvětlil, co se děje, a potom slyšel, jak otevírají okno a křičí. Vrátil se na dvůr, který už byl prázdný. Vandalové uprchli a nechali za sebou spoušť. Mrtvolý se ani nedotkli. Korman Zlotě tedy odtáhl Mrtvolu k dřímajícímu Bolbuchovi a začal cpát rozbité věci zpátky na vůz. Wilfský povoz měl poškozené loukotě na jednom z kol.

Tuřínový spolek s Al-Rahemem dorazil na dvorek. Korman Zlotě stručně vyložil situaci. Řekl, že přišli nějakí chlápci a zaútočili na vůz. A potom uprchli. Al-Rahem řekl Milovi Pelíškovi a

Jakubu Pozlátkovi, ať čapnou Mrtvolu a odnesou jej na hřbitov. On tady s Kormanem Zlotěm zatím vyřeší situaci. Vzali tedy Mrtvolu a vyšli vraty na náměstí.

Al-Rahem došel pro hostinského. Sešli se na dvoře, aby napanikařili hosty. Dostavil se i podomek. Hned bylo jasné, že podomek v té věci jel a hostinský tušil. Domluvili se jako chlapi. Nic se hlásit nebude a na incident se zapomene. Hostinský zaplatí škodu. Počkali na předání peněz a věc považovali za uzavřenou. Potom dostal podomek od krčmáře pár facek a Nurnští osířeli.

“Bolbuch spi”, řekl Zlotě, “Necháme ho tady”.

“Tak kvapem za Tuřínama”.

Al-Rahem s Kormanem vyšli do města a zamířili ke hřbitovu.

Zatčení nosičů Mrtvolý

Nosiči Mrtvolý nedošli daleko. Rozruch způsobili už na náměstí. Pořádný. Nebylo divu. Vláčet mrtvolu navlečenou do rubáše městem, a ještě přes hlavní náměstí, to se nevidá často. Byli zastaveni hlídkou. Hájili se tím, že nesou mrtvolu na hřbitov. Tak se tedy šlo, vojáci pár kroků za nimi.

Vojákům byl divný už způsob, jakým otevřeli bránu. Prostě sundali řetěz. Vojáci jim nakázali zamířit ke správcovu domu. Zejména Jakoubek držkoval, že ne. Že musí Mrtvolu uložit do hrobu. Řekli, že se jedná o Květoprava Šuláka, a že Šulák z toho hrobu uprchl. To už bylo na vojáky moc. Už věděli, že se tady děje něco nekalého. A když potom z podezřelých vpadlo, že na hřbitově došlo k řeži a jsou tam mrtví, nebylo pochyb, že je to případ pro ně. Nemínili zanedbat jedinou maličkost, vždyť byl zřejmě spáchán hrdelní zločin.

Pelíšek byl donucen zabušit na dveře domu správce hřbitova. Jakoubek to odmítl a procedil něco nepěkného o básníku Šulákovi. Pořád držel mrtvolu. Tak je vojáci měli lépe pod kontrolou. Vyšel překvapený správce a rezolutně se ohradil, že o žádných zavražděných na hřbitově neví.

Jeden z vojáků zařval na oba Nurnské, ať si okamžitě lehnou čelem k zemi. Poněkud neochotně pustili Mrtvolu a vzdali se. Mrtvola padl do šterku jako žok otrub.

“Přineste nějaké provazy, pane správče!”.

Milo Pelíšek a Jakub Pozlátko byli spoutáni na rukou a nohou. Mohli činit jenom krátké kachní kroky. Vojáci je tlačili před sebou meči a jistili je provazy, které jim smyčkou utáhli kolem krku. Vpředu před tímto podivným procesím krácel

hřbitovní správce s lucernou. Jakoubkovi bylo zakázáno mluvit, protože byl drzý, a Pelíšek směl hovořit v holých úsečných větách týkajících se výhradně směru.Mrtvola zůstal pohozen tam, kde dopadl.

A takto je dostihl Al-Rahem s Kormanem Zlotěm. Kráčeli za nimi skryti ve stínu a nevěděli, co si o tom všem mají myslet. A Mrtvola nikde. Vojáci se zastavili u rozcestí, kde se válely vychládající těla prvních zabitých. Al-Rahem se Zlotěm je oběhli obchvatem a spěchali za Nurnskými ohlásit, že se něco zvrtilo. Zatím byl správce pověřen úkolem okamžitě doběhnout věc nahlásit na vyšetřovnu.

“Pročs je nehlídal, Raheme?”, chytl se vůdce Worrel za hlavu, “Vždyť víš, že všechno zmotaj!”.

“Řešili jsme nějakou nepříjemnou záležitost se Zlotěm”.

“Jo”, přitakal Korman, “Přišli městský ranaři a zničili Wilfskejm vůz”.

“Dyt’s měl na hlídce Bolbucha, u všech bohů!”.

“Bolbuch spal”.

“Spal?”.

“Já vám říkal, že Dědek už na to nemá”, ozval se Blathel, “Měli jsme ho nechat doma. Ve vsi”.

“A kde je Mrtvola?”.

“To ví jenom Tuřínovej spolek”.

“Musíme s pravdou ven”, navrhl Otakáro Vesta, “Jít tam a zkusit to přes Šívu. Ale je to na hraně”.

Pan Šíva vyšetřuje

Toto byl případ pro vyšetřovatele Šívu. Více než deset mrtvých na hřbitově a pocit, že Omar Karbon je do věci zapleten. Ty zvěsti o nošení mrtvolý skrze město, ty zvěsti o mrtvému, který snad ani mrtvý není a říká si Květoprav Šulák. Proto okamžitě uvedl do pohotovosti celý oddíl bojeschopných mužů a vydal se s nimi poklusem k městskému hřbitovu.

Nurnští postávali kolem mrtvol a vyčkávali příchodu vyšetřovatele. Šuškali si. Otakáro Vesta byl nervózní. Věděl, že jednat bude muset nejspíš on. Worrel Sovák byl bezradný. Sledovali vojáky stojící opodál a strážící své vězně. Pelíška a Jakoubka. Nurnští sledovali vojáky, vojáci

sledovali je. Po nějaké době dorazil Šíva se svými muži. Oddíl se rozevřel do kruhu a obklíčil prostor.

Vyšetřovatel Šíva pohlédl na mrtvolu elfa, druhému sáhl na krční tepnu. Určitě pocházeli z Wilfu. Vyhnaní. Bezesporu. Hřbitov skýtal nejsnazší a nejjistější způsob obživy pro tyhle chudáky. Nepatřili vlastně nikam. Nenávidění. Vykorenění.

“Je mezi vámi osoba jménem Omar Karbon?”.

“Tady, pane Šívo, tady”, ozval se Otakárův nejistý hlas.

“Pojďte sem!”.

Odešli spolu stranou. Vesta vypověděl svůj příběh tak, jak jej znal. Šíva nechtěl problémy. Cítil, že hobit nelže. Přesto si nechal jeho slova potvrdit od pana Olina. Tedy Zemikosa. Ten však nebyl schopen vykoktat ze sebe víc, než že se mu stala taková věc.

Vyšetřovatel Šíva s Vestou přešli ke hrobce. Poslal dolů dva muže, aby místo ohledali. A ti muži ohlášili, že v cupanině v té nepatřičné rakvi objevili nějaké peníze, meč a zapečetěný dopis.

Otakáro Vesta byl bleďý jako smrt. Možná ale mohl být rád. Fakt, že hrobka nebyla vlastně vyrabovaná, svědčil o slušných záměrech Karbonových mužů.

“Pane Omare”, řekl Šíva, “Opusťte hřbitov”.

Podom Vestovi uložil, aby do rána zůstali v hostinci a během dopoledne opustili město. Dal mu zřetelně najevo, že pokud by se tak nestalo, jejich důvěrný vztah by utřil velmi vážných trhlin.

Milo Pelíšek i Jakub Pozlátko byli propuštěni na svobodu.

Numští pelášili cestičkou k bráně.

“My jsme úplný hovada!”, cedil skrze zuby Vesta, “Vůbec jsme tu rakev neprohledali!”.

Byla to pravda. To s tou rakví. Vůdce klusal po boku Menhoriana Blathela a mlčel. Byl vzteky bez sebe. A to ho ještě v hostinci U soumara čekal nepěkný rozhovor s wilfským vyslancem. Byl obviněn, že opustil svaté poslání, k němuž se zavázal, a nechal je i jejich majetek napospas nekálým živlům. Bylo mu důrazně vytčeno, že je neschopný a nepožívá u svých kumpánů patřičné úcty a autority.

Zoltar zachraňuje Mrtvolu

Zoltar Zemikosa se nevzdával jen tak snadno. Věděl, že Tuřínový spolek upustil Mrtvolu před správcovým domem. Nechal se od totálně

zdrčeného Worrela zneviditelnit a vypravil se naposledy na hřbitov. Vrata dosud nebyla zajištěna. Podle Pelíškova popisu našel správčův dům. Mrtvola však nikde. Chvilí pátral a objevil ho v márnici. Svítlo se tam, Mrtvola ležel pořád v limbu na stolci a v rohu na židli podřimoval strážce mrtvých. Druhá místnost, kam dopadalo trochu světla, byla plná mrtvol. Poznal ty muže. Byli to vykřadači. Rozhodl se vyčkat, sedl si a zahalil se pláštěm. Bylo chladno.

Potom uslyšel ze tmy kroky. Dva vojáci nesli dalšího nebožtíka. Hodili ho na hromadu a když se vraceli, jeden řekl: “Trináct”.

“Ještě asi dva, tři”, řekl si neviditelný Zoltar a vyčkal, až vojáci přinesou posledního nebožtíka a odejdou směrem k východu.

Rozhodl se, že počká, dokud se Mrtvola neprobudí. Nakonec se dočkal. Mrtvola se posadil a něco vzkřikl. Hlídač mrtvých musel vědět, že Mrtvola není skutečně mrtvý, protože se nezdržel zaskočen. Zaskočilo jej ale to, co se stalo potom. Co zaskočilo, vyděsilo k smrti!

Samovolně se otevřely dveře do márnice a rozezněl se dutý pomalý hlas.

“Jsem duch Květoprava Šuláka...”.

Hlídač mrtvých prchl v naprostém děsu. Dalo by se říci, že by se v něm krve nedořezal.

Mrtvola kráčel městem ve špinavém rubáši a rozprávěl si dvojhlasně sám se sebou. Alespoň to tak vypadalo. Na dvorku do něj Zoltar Zemikosa vpravil korbel piva se štěstíčkem. Zafungovalo to spolehlivě jako prve. Mrtvola upadl do limbu.

Šíva předává dopis

Nebylo však všechno ztraceno v beznadějném nenávratnu. Vyšetřovatel Šíva si všechny zabavené důkazy ponechal. Jenom jeden nechtěl uložit do složek k případu. Ten divný dopis. Byl psán v cizině a hovořil snad o možném zločinu. Ten hypotetický zločin, pokud se vůbec odehrál, odehrál se také v cizině. S Kostencem vůbec nesouvisel. A kdyby byl dopis někdy objeven mezi ostatní dokumentací, mohl by si někdo myslit, že Šíva nerozkrýl veškeré skutečnosti s případem spjaté. On vyšetřoval mnohonásobné zabití vykřadačů hrobů na kosteneckém městském hřbitově. Ano, možná znesvěcení hrobky Květoprava Šuláka. Případ byl víceméně vyřešen a svým způsobem kostenecké bezpečnosti bylo odlehčeno. Nebylo třeba zamotávat se do dalších

otázek. Proto se rozhodl, že dopis daruje Omaru Karbonovi. Alespoň ten muž nebude mít důvodu setrávat na zapřenou ve městě a svým jednáním způsobit další maléry. Mohlo by se stát, že by jej nakonec musel nechat sebrat a zavít.

Vesta se s vyšetřovatelem Šívou setkal u krátké snídani. Byl šťastný, že mu Šíva dal ten nešťastný dopis. A zapřisáhl se, že probudí své muže a okamžitě opustí Kostenec. S tím si podali ruce a rozešli se.

Otakáro se rozhodl, že dopis si přečtou až za branami. Někde v klidu. Třeba v lese. Ještě bylo potřeba postarat se o nový vůz. Přeložili náklad wilfských a Worrel Sovák útrpně snášel jejich výtky a spílání.

“To je dost, že jedeme, příteli”, vzkřikl vyslanec.

Vůdce zrudl jako rak.

“Už jsme si s panem Siemonem mysli, že zde oslavíme svátek radosti!”.

“Tak mě zprostěte, do háje!”, zařval nešťastně Worrel, “Zprostěte mě, a bude to!”.

“Ale, příteli, příteli... To by bylo příliš snadné”.

“A co byste teda vlastně chtěli?”.

“Abyste se, příteli Sováku, vzmužil a rozkázal svým mužům vyrazit”.

“Jedem!”.

Psáno v noci v hřitovni márnici

čtyři dny po pohřbu

v Draghanu-městě

20. jarnu 1076

Drahý pane,

čtete-li tento list, nacházíte se v takovém fyzickém stavu, jak jsem ve vypjaté chvíli, kdy osud nedopřál mi prostoru ani času, anibrž nedal na výběr, horečnatě plánoval. Stojím-li před vámi, běh věcí udržel si svůj řád. Vyslechněte mne, prosím, s důvěrou. Nechte mne domluvit do konce a přijměte zasvěcení do své nelehké situace, v níž se vinou hrdelních úkladů nacházíte. Nestojím-li před vámi, potom seznejte, že běh věcí vymkl se mé kontrole a zvrtl. Možná už nežiji, co já vím, možná mi osud zabránil stát před vámi. Nicméně skutečnost, že čtete tyto řádky, znamená, že jste dosud naživu, což jsem si i přes nelehkou posici, již jsem byl vystaven, toužebně přál. Také je možné, že tyto řádky čte někdo jiný. Potom tě, neznámá osobo, jsi-li vedena úmysly nečistými a zákeřnými, proklínám a sper tě nevychládající a všespalující dech dračí! Přijď si pro

mne, budu se bránit!

Drahý pane, nabyli-li jste z jakýchkoli důvodů pocitu, že jsem vaším vrahem, potom vězte, že není tomu tak. Byl jsem vystaven těžké životní zkoušce, a jestli mé činy mohly by býti považovány za zločinné, vždy byly do důsledků promyšleny a provedeny tak, abych naslouchal sebezáchovnému pudu, vlk se nažral a skopek zůstal celý. To, pane, že stojíte zde a čtete tyto řádky, je mých čistých zámyslů, jak doufám, nad slunce jasným důkazem.

Drahý pane, vy už budete vědět, jak naložit s vašimi vrahy. Vy už se postaráte, aby jména dobrých byla očištěna a jména zlých upadla do věčné hanby a zatracení. V tom vám budu nápomocen, pokud budu mít sil a budu se nacházeti na straně, kde dosud mou zásluhou stojíte. Tedy na straně živých.

Po poslech s vaším tělem pokusím se odeslat nějaké osobní věci, jež vám byly odňaty před pohřbem, a trochu peněz z mých úspor. Najdete je ve svém nuceném a navýsost odporném loži. Nesuďte mne příliš příkře. Vaše setrvání v něm považoval jsem za nejjistější způsob, jak vás dostat bez možnosti vlastního dohledu do relativního bezpečí. Když teď píšu tyto řádky, ruka se mi dosud třese. Zařídím poslední nezbytnosti a k ránu se vracím. Budu truchlit jako ostatní. Budu prolévat slzy stejně jako druzí. Víím, že ty moje budou skutečné. Víím, že některé další nikoli. Netuším však, kolik falešných slzí bude pokrývat tváře soustrastníků. Něco víím, něco tuším. Něco jsem dosud nedohlédl.

Violan Zhora

“Takže Mrtvola byl fakticky pohřbenej”.
“Znáš nějakýho Violana Zhoru, Šuláku?”.

Nic mu to jméno neříkalo.

Přes Černoc do Barroldského hvozdů

Byli na cestě osm dní, když dorazili do městečka jménem Holar. Cestou projeli jediným městem, a to Černocí, a potom už sledovali pouze kupeckou stezku prokousávající se hlubokým Barroldským hvozdem. Cestou nepotkali živou duši. Překrásné hluboké lesy byly bohaté zvěří. A

Jezero nářků, v blízkosti jehož břehů se cesta vinula po většinu cesty, bylo hluboké, tmavé a plné ryb. Často si Nurnští druzi dopřávali odpočinku a rybařili. Rybaření se věnoval především vůdce Worrel, který tak unikál slovním výpadům z wilfského vozu. Wilfstí jeli po celou dobu neviditelní a neopouštěli vůz. Čím blíže se nacházeli Wilfu, tím byli nedočkavější. A rozrpučenější, že se výprava tolik táhne. Dalo by se říci, že mezi wilfskými a Numskými vládlo za tu dobu společné poutí čiré nepřátelství a jen jen hrozilo vybuchnout. A mezi těmito dvěma mlýnskými kameny stál Worrel Sovák a byl semilán a trpěl. Proto chodil na ryby, kdykoli se naskytla příležitost.

Zajímavá byla změna, která se za těch osm dní stala s Mrtvolou. Pořád mu říkali Mrtvola, ale už věděli, že to není žádný Květprav Šulák, básník. Postupně se začal rozpomínat. Už měl šaty. Prosté, ale důstojné proti špinavému rubáši. A jednoho dne se u jezera ostříhal a oholil. Otakáro mu půjčil břitvu, štetku i mazlák. Nurnští s Mrtvolou se pomalu a jistě začínali stávat přáteli. Jmenoval se Galissar. A měl ženu. Viennu. Žádné děti. A komorníka. Už si vzpomínal, že Violana Zhoru zná. Z města Draghan. Alchymistu, který jim dodával koupelové sole a omlazovací oleje do lázně. Na Draghan. Na hrad. Jmenoval se Galissar Draghanský. Vládl mečem, ale nikdo žádný náhradní neměl. Ani koně. Pořád musil dlít na voze s těmi drzými a neviditelnými Wilfskými. A sverběly ho ruce. Byl přesvědčen, že se píše rok 1076, ale Nurnští mu tvrdili, že je už o rok více. Nevěřil jim. Potvrdil mu to až hostinský v Holaru. Na dosah nordwaitnských hranic. Galissar si vzpomínal na další věci a vyprávěl o nich. O králi Amlachovi, který vládne zemi, a o dávném vládci Wlachanovi Železném Teleti.

V Holaru se po dlouhé době zase pořádně prospali v měkkých postelích. V hostinci Ve hvozdu. Bylo to malé dřevorubecké městečko, živé a klidné. Vonělo dřevem a pryskyřicí. Vyptávali se na situaci v nedalekém Wilfu. Hostinský potvrdil, že král Adeodátus nechal uzavřít hranice.

Nurnští doplnili ve městě zásoby a vyrazili na poslední úsek cesty ke Svlči. Tam čekali, že naleznou profesora Filistru a odvezou jej zpátky k manželce. Všechno se zdálo být snadné. Ke Svlči to mělo být podle mapy už jen nějakých třicet mil vozovou cestou pomalu řídnoucími lesy podél řeky Hallem. Jezero nářků nechali za zády.

Strážka s Tristandskými věrnými

Stalo se to asi kolem půl dvanácté. V lese.

Výprava pokračovala v odlehčené, neuspořádané formaci. Vůdce už problémy nečekal. Ale nastaly. Ta hrůzná událost začala jezdcem který se v dálce před nimi přehoupl v ladném skoku přes cestu. Jezdec měl bílé šaty a kůň byl také celý bílý. Snad proto připomínal přízrak. Zmizel v lese na druhé straně.

Nurnští zvolnili tempo. Na stejném místě, teď už asi nějakých sto třicet sáhů před nimi, vyjeli na cestu dva další jezdci a točili se s koňmi v kruhu. Hleděli směrem, kterým přijeli. Od řeky, jejíž vzedmuté vody hřměly skrze bratru šedesátisáhový pás lesa. Worrel Sovák nevydal žádné příkazy. Kolona pokračovala v původním směru. Asi na půl cesty mezi Numskými a jezdci, jejichž vzdálenost se snížila na sto sáhů, se vyškřábali na cestu dva pěší bělokabátníci, vedoucí otrhané zajatce. Zuboženci měli paže připoutané za krkem ke krátkým tyčím a kolem krků vodící provazy.

“Gworové!”, sykl někdo.

Gworové byli příslušníky prastarého národa lesních elfů. To Nurnští věděli. Alespoň ti vzdělanější určitě. Žili odedávna v hloubi Barroldského hvozdu v pospolitých tlupách a kmenech. Wilfstí, jejichž království vzniklo v dávných dobách spojením společenství elfů z plání, s Gwory vedli odvěké války.

“Hele”, upozornil Al-Rahem, “Tam podél řeky jdou další!”.

A skutečně. Podél říčního břehu se mezi stromy rychle míhala početnější skupina. Těchto devět jezdců vyjelo na cestu k ostatním. Zajatci byli dohnáni ke skupině. A Nurnští se zatím dostali na vzdálenost dostřelu. Jako hejno husí. Na kozlík vedle Mila Pelíška, který třímal otěže vozu, se vydrápal wilfský vyslanec a zviditelněl se. Chopil se jedinečné příležitosti.

“Tristandští! Tristandští věrní!”, křikl.

Bělokabátníci zpozorněli.

“Jsem vyslanec Wilfské říše, sahající od slunce západu ku slunce východu!”.

Otakáro se zamračil.

“Svaté Wilfské říše, pod správou krále Adeodáta Mocného Vzneseného dlcí!”.

A seskočil na zem.

Na kozlík se vyhoupl wilfský příručí s truhličkou chrčící kovem. Zamával wilfským bratřím.

Jeden z jezdců předjel vpřed a zvolal, aby zastavili. Učinili tak. Potom něco přikázal vojákovi, stojícímu v sedle vedle něj. Ten seskočil z koně, tasil a kráčel směrem k Numským. Zastavil

se u Zemikosa. Dwany Růžička se podíval na vůdce Worrela. Jejich pohledy se setkaly. Čekal na rozkaz. Worrel zavrtěl hlavou. Ještě doufal, že z toho vyjdou bez škrábnutí. Jenomže většina družiny jela na wilfských koních. Jen málo wilfských koní kdy opustilo hranice elfské země.

“Máte kupní dokumenty od tohoto koně?”.

“Ne”.

“A vy?”.

Rozpačité mlčení.

“Tito koně”, řekl Tristandský a ukázal kolem, “Se zabavují. A blahokonající vyslanec Wilfské říše, včetně majetku ovšem, pojede s námi”.

A ukázal na vůz.

“Leda hovno!”.

Nurnští nečekali. Vyrazili do útoku. Tristandští věrní pobídl koně a zaútočili. Svezli se z koní a koně vyběhli do lesa. Srážka byla strašlivá. Nurnští neměli dobrou formaci. Kupříkladu Bolbuch a Al-Rahem se nacházeli tou dobou za vozem a chvíli jim trvalo, než se dostali do boje. Někteří se také začali teprve teď posilovat magickými lektvary. A potíž největší tkvěla v tom, že vzniklo velmi silné a naopak velmi slabé křídlo, kdežto hradba Tristandských byla víceméně rovnoměrně rozvrstvená.

Došlo ke kruté řezi, při níž cákala krev na všechny strany a šlo o holý život. Wilfský vyslanec vyběhl do lesa a příručí za ním. V lese vyslanec dostihly šipy střelců. Padl mrtev. Příručí měl větší štěstí. Následkem zranění omdlel. Nurnští připomínali dva chumly. Jeden se víceméně držel, ale než se stačili muži vypořádat s bezprostředním nebezpečím a přesunout se k potřebnějšímu, došlo k nejhoršímu. Jakub Pozlátko se dostal do beznadějně situace a zdálo se, že vypustí duši. Worrel Sovák se odhodlal k zoufalému činu. Posílen účinky ochranného kouzla vrhl se před Jakoubka a chránil jej vlastním tělem. Jenomže strašlivá morda Tristandského ochranou prošla a ocelový meč projel nebohému Worrelovi hrudním košem. Tím košem, na který byl tolik slabý. Potom Jakoubek dostal druhou ránu a omdlel. V nastalém zmatku Milo Pelíšek z kozlíku zasáhl blesky Zoltara Zemikosa.

Tristandští však také krváceli a jejich řady řídly, až nakonec byli Numskými úplně prolomeni. Bylo po boji.

“Nemáme vůdce”, zaštkal Korman Zlotě, “Worrel je mrtvej”.

“Jakoubek dejchá”, ozval se Milo, “Slabě, ale dejchá”.

Vztyčila se před ním olbřímí postava

Zoltara Zemikosa.

“Eště jednou mi to napálíš do zad, a dodejcháš. To ti slibuju”.

“Ale já nechtěl. Bylo to nepřehledný”.

“To není poprvý, Pelechu”, přidal se Vesta, “Ty si prostě musíš vystřelit za každou cenu”.

“Měli jsme strašně blbou formaci”, bránil se Pelíšek, “Bijci se nahnuli na levý křídlo a nerozproštěli se”.

“Vůdce měl velet. A nevelet”, pohlédl Růžička směrem k nebohému Sovákovi.

“Stejně si myslím, že ste v tom Worrela a Jakoubka nechali”, stál si za svým Milo, “Kouzelník má být chráněnej jako perla”.

“Jak nechali?”, zařval rozhořčeně Dwany, “Měl jsem na krku tři vojáky a neměl jsem čas řešit nic jinýho”.

“Worrel tam šel o svý vůli”, ječel Otakáro, “Moh se stáhnout. Ale byl to hrdina a chtěl pomoci Jakoubkovi. A měl strašnou smůlu”.

“Jasně”, zatvrdil se hobit, “Vestovi se nic nestalo, Vesta je v pohodě”.

“Hele, Milo, neštví mě”, ohradil se dotčený, “Po boji seš zase chytřej jak knihovník”.

Al-Rahem došel k příručímu a spoutal jej.

Podíval se do truhlice a odhadl hodnotu cenností. Obojí naložili na vůz a vyrazili na poslední úsek cesty. A také mrtvolu Worrela Sováka. Zabalili ji do wilfských dek. Mrtvola, tedy Galissar Draghanský, se konečně ozbrojil. V brnění a s mečem vypadal hned o poznání lépe. Usmál se.

A někde ve voze se v tichosti rozplynul neviditelný kocourek Mourek. Takový bývá osud všech kouzelníkových přátel. Rozplynou se. Vysublimují. Jejich energie se vrátí tam, odkud byla povolána. Svoboda.

Pohřeb

Pozdě odpoledne vyjeli z lesa a pohlédli do kraje. Širé pláně svažující se do dálav. Na dalekém horizontu Hymajský masiv. Vinice, pastviny. Malebná Svlč utopená v údolí zalitá jarním sluncem.

“Zajedeme někam do klidu”, navrhl Růžička, “Dáme se do pořádku a vyslechneme Wilfana”.

“Jmenuje se Ollas Siemon”, podotkl Al-Rahem.

“Hajzl to je zákeřnej!”, odušil Zemikosa.

“Svině wilfská!”.

Zajeli s vozem za luční vlnu podél lesa. Mimo dohled cesty a Svlče. Potřebovali se dohodnout, co dál. Ve Svlči je mohlo čekat cokoliv. Milo Pelíšek vzal Mrtvolovu lopatu a začal stranou kopat hrob. Jakoubek přidřepł opodál a zálibně sledoval, jak jde malému hobitovi dílo od ruky.

“Práce posiluje ducha”, pochválil přítele. Pelíšek oťel rukávem z čela pot a znovu zaryl nástroj do kypřé jamí hlíny. Za jeho zády se vztyčila mohutná postava Zoltara Zemikosa. Držel v rukou své pověstné háky a hrozivě jimi máchal. Tvářil se zle.

“Ještě jednou někoho střelíš do zad, tak tě zabiju! To ti povídám!”.

Pelíšek se opřel o lopatu a zarytě mlčel. “To byla jenom nešťastná náhoda”, zastal se hobita Jakoubek.

“Potřebujem, aby střílel, to jó. Ale když už jednou střílí, musí střílet pořádně”.

“Dyt’ střílel pořádně, nebo ne?”.

Zemikosa vztekle ukázal na svůj ohořelý plášť a uplřl si.

“Ještě jednou!”, zahrozil.

“Blbost není omluva!”, zvolal od vozu hobit Vesta.

* * *

Proveden byl výslech zděšeného wilfského příručího, ale z hlediska přínosu nových skutečností a poznatků byl shledán bezcenným. Snažil se zachránit krk, ale nebylo mu to nic platné.

“Kdo to s ním skoncuje?”.

Jakoubek se postavil do pozorů. Družinový kat byl vždy připraven.

“Roztluču mu lebku”.

Než se ozvala tupá rána, vzduchem se mihl Pozlátkův pověstný cep. Kat popraveného mlčky odtáhl do lesa.

“Hrob je hotovej”, oznámil zpocený Milo a opřel lopatu o postranici vozu.

“Pohřbíme Worrela”.

“Tak jo”.

“Měl by mít nějakej náhrobek, nebo ho prostě hodíme do důzny?”.

“Náhrobek je lepší”.

“Byl to dobrej chlap”.

“Umřel jako hrdina. Za nás. Za Nurnský”.

“Tak, tak. Hrozný neštěstí”.

“Ať se ti dobře spí, příteli!”.

Korman Zlotě obrátil na mrtvého lopatu hlíny. Střídali se. Zemikosa přinesl kámen a položil jej na rov. Náhrobek.

“Taky bysme měli zvolit vůdce”, navrhl

Bolbuch.

“Jasně. Vůdce potřebujeme jako sůl”.

Z prvního kola postoupili Zemikosa s Vestou. Zoltar Zemikosa řekl, že vůdce dělat nechce, a zvitězil. Jeho zástupcem se stal Otakáro Vesta. Slunce se pomalu klonilo k západu.

“Bude tma”, řekl vůdce, “Rozdělíme si Worrelovy věci a potom vyrazíme do Svlče”.

“Přespíme tam?”.

“Jo”.

Vůdce hrabal v Sovákově torně a přiděloval předměty rozličného tvaru a funkcí.

“Hezký nože”, zvolal, “Kdo chce hezký nože?”.

“Nože dej vrahovi”, navrhl Otakáro.

“Aha”, ohradil se Al-Rahem dotčeně, “Takže jsem povýšil! Ze zloděje na vraha!”.

Galissar Draghanský dostal darem koně po nebožtíku Worrelovi. Wilfského koně. Skvostného. Ušlechtilého.

“Mám meč a koně, jsem celý muž”, řekl, “Pojeďu domů”.

“Jenom něco, Galissare, zařídíme ve Svlči a vyrazíme. Doprovodíme tě”.

To byl slib hodný naplnění.

Selský dvůr

Vybrali si Selský dvůr. Špinavou malou knajpu. A obsadili jediné tři pokoje. Od jisté místní paní, kterou zastavili na ulici, se dozvěděli, že je ve městě ještě jeden lokál - vinný sklep U Guldů. Ale zvolili si prostotu před noblesou, tedy místo, kde se dostanou blíže k prostému obyvatelstvu. A udělali nejspíš dobře.

Hostinský se jmenoval Zudla. Pět štamgastů si pocestně měřilo podezřívavými pohledy, ale když se Nurnští rozesadili kolem stolů a začali točit rundy dokola, brzy padl veškerý ostych a zábrany. Tak se měli Nurnští možnost seznámit se starostou Malachem, jistým Dejmosem, velitelem svlečské domobrany, která prý čítá při plném stavu tucet mužů, a statkářem Brolem. Všechny přítomné pojila láska k vínu, a to jak z pohledu pěstitelství, tak i konzumace. Té noci pilo se nezřízeně a divoce, kořalka také tekla proudem, a tak není divu, že někteří méně zvyklí se na pokoje té noci už nedostali. Zejména Galissar měl s pitím problémy, to bylo očividné.

Nurnští získali něco informací o Svlči. Malé nordwaitšské přhraniční město s dlouhou tradicí chovu koní a pěstování vinné révy. Malebné rustikální městečko, hrdé na produkty, jež vzházejí

z lidské práce, umu a nordwaitšské země. Dobrodruhy ale více zajímal profesor Filistra. Kdo by tady o profesorovi neslyšel! Študovaný pán, cizinec, který si oblíbil malebný kraj svlečský natolik, že kraj navštěvoval, do něj se vracel. Milý starší pán, milovník vína. Starosta Malach to byl, kdo jako první řekl, že pan Filistra nalezl přístřeší u vdovy Guldové. Na statku. Naposledy byl ve městě viděn asi před třemi týdny. Možná dvěma.

“A co u té Guldové dělá?”.

“Bydlí tam a bádá”, oznámil vědoucně pan Brol, “Píše prý nějakou knihu. Spisovatel, knihomol”.

“Říkal, že zdejší kraj mu přináší klid na práci. A inšpiraci”, ozval se od spíže hostinský.

“Inšpira... co?”, zarazil se Dejmos.

“Vňuknutí”.

“Tak to jo”.

“Stejně s ní něco má, s bábou”, řekl Brol.

“Říká to každě. Guldová je prej hotová dračice”.

“Co dračice, svině to je zakuklená!”, bouchl pěstí do stolu starosta Malach.

Nurnští se dozvěděli, že paní Guldová, statná čtyřcátice, oznámila, že napřesrok miní kandidovat do obecní starostovny. Soupeřit s Malachem.

“A my, domobranci, museli bysme skákat podle toho, co se té ženské urodí v lebeni”, svěřil se s dšivou představou sedlák Dejmos.

Paní Guldovou podle všeho nechoval v lásce ani hostinský Zudla. Jeho zavedený podnik chřadl s tím, jak ona bohatla. Vesničané u stolu vyjevili, že je podivné, kde ta ženská bere peníze.

“Ale nebejvala taková, když ještě žil nebožtík Jarsom”.

“Jó, Jarsom, to bylo dobrej chlap. Poctivej. A jak bídně skončil”.

“Co se mu stalo?”, zeptal se Menhorian Blathel.

“Rozmačkaly ho sudy. Sudy plný vína. Otřesnej pohled”.

“Kdy?”, optal se soustrastně Milo.

“Nejčko to bude po sklizních dva járy”.

Zoltar Zemikosa, nový vůdce družiny, se rozhodl, že dnes přespí ve vinném sklepě U Guldů. Rozloučil se s druhy, vzal koně a vedl jej přes náves.

* * *

Bylo tam prázdno a pusto. Čisto a chládek. V horních patrech byly pokoje, v přízemí kuchyně a pár stolů a v podzemí chladivý sklep. Dům byl nově omítnut, hrdá tabule se skvěla novotou. Že tu vládne ženská ruka a oko pro detail, to Zemikosa

pochopil ihned. Měl pro tyhle věci cit. Šimralo ho to v chřípí. V kuchyni se pomalu otáčel postarší hobit, ale přivítán byl hobitkou. Netrvalo dlouho a znal její jméno. Viorika. A věděl už, že ten muž v kuchyni není její manžel ani příbuzný. Že bydlí u rodičů ve městě a je nezadaná. Sedl si ke stolu a poškrábal se v rozkroku.

“Dal bych si něco moc dobrého, dámo”.
Zvolil kozlečí s brambůrkou a máslem.
Po konině netoužil.

“A jsem Zoltar. Můžeš mi tykat”.

Zoltar se dozvěděl, že paní Guldová velmi dbá na dobrou pověst podniku a veškeré víno, které zde nabízí, pochází výhradně a pouze z jejích vinic. Tak se mu naskytlo příležitosti ochutnat a vyslechnout povídání o jednotlivých družích vín z vinné nabídky. Brzy věděl, čím se liší červené Eosino tajemství od Kachní krve, a že tajemstvím Jarsomova tajemství je zase skutečnost, že je perlivé. Ale ke kozlečině dal Zoltar přednost raději bílému. Začal těžkou Domobranou, ale aby mu hlava neklesla příliš rychle, přešel na Eosinu svíci, avšak Eosin vzdech jeho lačnému jazyku lahodil více. Potřeboval být při smyslech. Specialitu podniku, Svlčské selské v obou barevných formách, mnil popít až na závěr. Aby si dodal kuráže. Svlčské selské, jak se dozvěděl, bylo velmi těžké víno, vyráběné s přívlastky svlečské Hallemky, tedy kořalky, která dává vínu neobvyklou sílu a sirný ocásek. Zemikosa mlaskl nad tím pomyšlením a navrhl dívce, zda by u něj na pokoji nechtěla přespát. Nechtěla. Byla slušně vychovaná. A tak si jen povídali. Do lokálu postupně přišlo několik lidí, ale volili spíše chlad sklepení. Asi věděli, jaké prostředí je pro konzumaci vín vhodnéjší.

Zoltar Zemikosa se nedozvěděl mnoho nového. Jen tolik, že profesor Filistra skutečně u paní Guldové, majitelky, pobýval. Viorika jej také již nějakou dobu neviděla. Byl to hodný pán. Chodil s doprovodem, různým. S cizáky. Zřejmě šlo o jeho asistenty. Viorika řekla, že párkrát s ním byla i žena. Divoká, zlá. Žena, ze které šel strach. Ozbrojená. A nejhorší na ní byl ten jazyk. Úplně jí chyběl. Její ústa připomínala hlubokou studnu. Zoltar si všiml, že pokaždě, když vyslovil Filistrovo jméno, dívka přes tvář přeběhl stín. Potom se dozvěděl, proč. Paní Guldová nakázala, že kdykoli se někdo cizí bude po panu Filistrovi ptát, musí se jí to oznámit. Zemikosa to ale s ženami uměl. Už pro dívku nebyl cizí. Bohům žel zatím ani blízký, což jej trochu málo. Obvykle to šlo snadněji. Zeptal se na Guldovic stavení. Nebylo to daleko.

Uprostřed vinic polní cestou asi jeden a půl míle směrem k lesu.

Zoltar Zemikosa se znovu osmělil až poté, co odešli všichni hosté i kuchař. Obrátil do sebe Svlečské selské, červené i bílé. Na kuráž. Vrávoravě se postavil na nohy. Táhle zívł. Propíchl dívku loudivým pohledem.

“Vioriko?”.

“Ano, Zoltare?”.

“Nešla bys...”.

“Nešla”.

Spal sám.

Al-Rahem obhlíží Guldův dvorec

Zoltar Zemikosa se vzbudil brzy. Nemohl spát. Musil na ni pořád myslet, na tu malou potvůrku. Na Vioriku. Na ženách miloval nejvíc, když se mu snažily uniknout a on věděl, že neuniknou. V tom mezidobí byl příjemně napjatý. Většinou neunikly. Potom už to nestálo za řeč. Ale tahle unikla. Zoltar nebyl zvyklý spát sám. Vyšel na náměstí a zamířil k Selskému dvoru. Zamčeno. Hodil kámen do okna. Nic. V tom pokoji spal starý Bolbuch, který se ani nehnul.

“Dědek je vlastně hluchej”, řekl si alchymista.

Hodil druhý kámen. Z okna se vyvalil rozčepýřený Vesta.

“Co je, veliteli?”.

“Chci dovnitř. A vzbud’ chlapy”.

Několik Nurnských prospalo noc u stolu. S Galissarem včele. Brzy se dostavil hostinský Zudla a ohřál včerejší polévku. Mezitím se Nurnští nad sporými zjištěními uradili, co dál.

“Raheme?”.

“Co?”.

“Šel bys vomrknout ten Guldovskej statek?”.

“Jo”.

“Tak běž. Počkáme tady”.

“Počkej, vůdče. Ať si nejdřív sní tu polívku”.

“Tak jo”, souhlasil Zoltar a ohlédl se ke kuchyni.

Zudla donesl mísu kouřící polévky se zelím, bramborami a koňským klobásem. Nurnští se na ni hladově vrhli.

“Jsem rád, že vám chutná, chlapci”, usmál se, “Polívka je grunt”.

“Jako vod mámy”, pochválil Pelíšek.

* * *

Al-Rahem byl zloděj, ale neslyšel rád,

když se to říkalo veřejně. Když je člověk zloděj, nemá se to vědět. Jinak si na něj každý dá pozor. To zloděj nepotřebuje. Zloděj má být nenápadný. A Al-Rahem nenápadný byl, když kráčel městem cestou, kterou mu popsal vůdce. Byl neviditelný, padl na to Vestův lektvar. Vyšel z města, kráčel po vozové cestě alejí topolů mezi vinicemi. Vinice statkářky Guldové byly na rozpukající jaro podezřele olistěné. I když vinařství nerozuměl a většinu života prožil na pouštích assuaenských, přišlo mu to divné. Stoupal do mírného kopce. V dále nad vinicemi na temném horizontu lesa spatřil černou brídlicovou střechu.

“Barák jako kráva”, zamumlal, ale potom jeho pozornost upoutala budka na rozcestí.

Stáli tam dva muži, jeden lině zevloval z nezaskleného okna. Chlapi v plné zbroji. Mlčenliví. Minul je. Došel ke zdi, obepínající selský dvorec. Vpravo spatřil ohrady s popásajícími se koňmi. Několik mužů, koňáků, pohybujících se mezi nimi. Al-Rahema ale zajímal dům. Přelezl zeď. Žádní psi. Vynikající. Snadno obešel dům dokola a nahlédl okny v přízemí. Viděl paní Guldovou, několik hospodyň. A napočítal asi sedm ozbrojenců. Cizinců na první pohled. Ve třech místnostech na kobercích stály tři pravodivné stavby. Navlas stejné, z hrubě tesaných kamenů. Sestávající z mohutného soklu, dvou pilířů a překladu. Takové jako kamenné rámy.

“Divná věc”, řekl si.

A ještě divnější věc - v jedné z místností místo obrazů na stěnách pruhy pergamenu s množstvím poznámek a výpočtů. A schématickým znázorněním rámu.

“Á, do hajzlu”.

Zkusil ještě vylézt na staré hrušně a nahlédnout do některých z oken v patře. Na tu vzdálenost nic konkrétního nezahlédl, jen nabyl přesvědčení, že v patře snad nikdo není. Slezl tedy ze stromu a vydal se po cestě zpátky.

* * *

Příhoda, při které se odvážnému Al-Rahemovi málem zastavilo srdce, potkala průzkumníka dříve, než se dostal ke strážní budce. Po cestě ke statku volným krokem stoupali jezdci na koních. Měl tolik duchapřítomnosti, že, ač neviditelný, nic neponechal náhodě. To se ozval jeho šestý zlodějský smysl a ač mladý Assuaenec neměl ve zvyku mu vždy naslouchat, teď jej poslechl. A učinil dobře. Pokradmu zašel mezi řádky vinné révy a tiše vyčkával. Sledoval cestu, tichý jako myš. A potom ji spatřil! Tu ženu! Jela včele tří mužů, všichni byli oděni v černých

kabátcích a šla z nich hrůza. Kabátce na vyděšeného zloděje působily skutečně ohavným a odpudivým dojmem. Z těch lidí šel strach. Mlčeli. A nejděsivější byla ona. Vypadala skutečně nebezpečně. Dlouhé nepěstěné havraní vlasy měla na zátylku sepnaté sponou, aby jí kadeře nepadaly do očí a volně a neposlušně splývaly po zádech. Jeli tiše, nevzrušivě. Al-Rahem ženu sledoval pohledem. A potom... jej polil studený pot. Srdce cítil až v krku, jak bušilo silným pomalým tepem. Žena zastavila koně a ohlédl se směrem, kde Assuaenec stál. Jejich pohledy se setkaly, alespoň měl ten pocit. Připadal si jako holátko vypadlé z hnízda, srdce se mu hrůzou zastavilo. Ona jej probodávala tmavýma očima, jejichž uhrančivost ostře zvýrazňovala tmavě podbarvená spodní víčka. Možná se dívala skrze něj. Cítil, že mu její pohled drásavě prochází tělem. To strašlivé spojení trvalo snad celou věčnost, těžko říci, čas pozbyl jakékoli podstaty. Al-Rahem snad ani nedýchal. Sledoval, jak se té divoženě chvěje chrípí. Nasávala vzduch. Nakonec pohled odtrhla. Pobídla koně, muži ji následovali. Skupina jezdců pomalým krokem zmizela Al-Rahemovi z dohledu.

Čekal, hluboce dýchal. Stražil uši, až mu chruplo v boltci, ale nic podezřelého nezaslechl. Snad si jej nevšimli. Snad.

“Á, do hajzlu!”, řekl si dnes už podruhé.

Odo Tříprsták

Pomalou se blížilo k polednímu, když spatřil první svlečské domy. Radostí skoro povyskočil, až mu málem vypadlo sklíčko z oka. Měl špatný zrak, sklíčko potřeboval. Na druhé oko neviděl vůbec. Chybělo mu. Prázdný oční důlek kryla zavřená víčka. Sešili mu je po tom nešťastném výbuchu, aby mu do živé tkáně masařky nenakladly vajíčka. Byla to tenkrát silná exploze. Přišel i o dva prsty na levé ruce. Kdyby se svlékl, mohl by ukázat i další jizvy. Někde na náměstí, za peníze. Kudůk se něčím živit musel, říkal si. A když ne tak, tak jinak. Jíst se musí. A on měl hlad. Bolely ho nožky a ještě ke všemu ta těžká roura. Jediné, co mu připomínalo dřívějšího chlebodáře. Alwakose Matulimaka, představeného wilfského Detonačního učení. Matulimak byl mrtvý. Mnogo přátel zemřelo při tom strašlivém výbuchu, jiní se pohřešovali a wilfská branná moc po nich dosud pátrala. On měl to štěstí, že v té době byl mimo areál. Ale oni ho zatkli, vyslýchali, obviňovali. Jako by byl nějaký méněcenný. Elfý a jejich nabubřelou nadřazenost, která z jejich uhlazených ksichtů chlístala s každou rádobou ušlechtilou grimasou, nechoval zrovna v

lásce. On ne. On věděl. Žil mezi nimi.

“Jak vy k my, tak my k vy”, ucedil skrze zuby a zahrozil pěsti směrem k jihozápadu.

Potom už to šlo rychle. Řekli mu, ať si sbalí nejnutnější věci do erárního vojáckého pytle. Mnogo toho neměl, všechno shořelo. Tak čapnul aspoň tu trubku. Plus nějaké jídlo, měchy, potlučené nádobí. Deku. Noci v horách jsou chladné. Na seřadění se zařadil mezi dva podobné chudáky. Potom je eskorta hnala svinským krokem k nejbližší hranici. Jako by nebyli ani lidskými bytostmi. K horskému přechodu v Kostrbatech. Tolik toho pro království udělali. Sloužili jejich vědě. A oni jim řekli, ať táhnou a už se nevracejí.

Kudůk se při té představě neubráníl a uplivil si.

Přes Draghan a Eralan zamířil kudůk směrem k Daukenu. Byla to dlouhá cesta. Tou dobou už byl sám. Připadal si jako pobožný poutník, rouru vláčel jako nějakou svatou relikvii, a postupně ji začal nenávidět. Ale věděl, co chce. Měl cíl a to jej živilo. Směřoval ke Kostenci, daleko na severu. Tam se narodil. A tam také vypoví svůj příběh. Kostenečtí jej jistě budou litovat a zželi se jim. Začne znovu. Od píky. Říkal si Odo Tříprsták. Slunce se mu opíralo do černého klobouku, když bral za kliku hostince.

“Selskej dvůr”, mumlal si, “To zní libově”.

* * *

Nurnští netrpělivě čekali na Al-Rahema. Už byl pryč docela dlouho. Seděli rozložení kolem dvou stolů a živě diskutovali. Cítili se tu už jako doma. Hostinský Zudla nově příchozího pozdravil a nabídl mu polévku a potom vařenou koninu s brambůrkem. Nurnští zúchli. Odo Tříprsták zasedl k jedinému volnému stolu, položil před sebe klobouk a rozvalil se v rohu.

“Vodkať jdete”, zeptal se vychovaně krčmář a položil před hosta misku kouřící polévky.

“Z tama”, mávl kudůk neurčitě směrem k Zemikosovi.

“A kam máte namířeno?”.

“Tam”.

Nurnští se tvářili nevraživě a začali si mezi sebou špitat. Zoltar Zemikosa se vztyčil a napřáhl pravicí.

“Já jsem nějakej Zoltar. Zoltar Zemikosa”.

“Hm”.

“Von asi nemá méno”, zašťoural malý zástupce s velkou vyřídilkou.

“Von asi nemá méno”, zopakoval vůdce

a probodl kudůka pohledem.

“Sem Yorke, když to musí bejt”, vypravil ze sebe Odo první jméno, které mu slina na jazyk přinesla.

“Yorke?”.

“Yorke”.

Bavit se moc nechtěl, neměl náladu na nějaké bratříčkování. Dosud měl bolavou duši. Krčmář Zudla odešel dozadu ohřát koninu a Zemikosa se zase pokusil zapříst hovor.

“To Yorke se píše s Y nebo s J?”., snažil se vůdce zaujmout svou vzdělaností.

“S Y”.

“Aha”, zamyslel se Zoltar a snažil se vybavit, jak přesně to písmeno vypadá. Mlhavou představu měl, to jistě, ale ne a ne ji chytit. Věděl ale, že s tím písmenem měl vždycky potíže, jenomže nemohl si vybavit, jaké. Bylo to zkrátka zrádné písmeno. Zrádné a nevypočitatelné. Jako ten kudůk.

A potom se někdo svému sousedu zmínil o nějaké alchymistické věci. Prostě padlo to slovo. Alchymie. To Odovi rozvázalo jazyk, to jej začalo zajímat. Jediná skutečná láska jeho života. Skutečný smysl. K alchymistům cítil kolegiální respekt. A došlo mu, že ten Zemikosa nejspíš o alchymii něco ví. A ten malý našuškávač vedle jistě taky.

“Ty jseš alchymista?”, zeptal se Milo Pelíšek a vlídně se usmál.

“Co ty můžeš vědět o alchymii”.

“No, něco vím”.

“Víš třeba, co je to trajdák?”.

Zemikosa s Vestou se na sebe podívali. Signály.

“No”, zrozpačitěl Milo, “Zní to jako nějaký tanec”.

Vůdce se zástupcem se vědoucně rozchechtali. Odo také. Ale kontakt byl navázán a Odo se brzy svěřil odkud přišel a co se mu stalo. A kam míří, co má za lubem. Nurnští se přiznali, že o zničení wilfského Detonačního učení něco vědí, ale neřekli z které ruky. Že u toho byli. To by nejspíš kudůk nepřekousl. A do té odlehčené debaty vstoupil Al-Rahem. Tedy - otevřely se dveře. Zoltar vstal a zase je zabouchl.

“Jdeme na pokoj!”.

Odo osířel. Žvýkal vařenou koninu. Byla výtečná.

* * *

“No, a tak jsem si tam mezi keřema nakonec málem ucvrnknul do kalhot”, zakončil Al-Rahem vyprávění.

Nikdo se nesmál. Nebylo čemu.

“Jaks popsal ty kabátce”, podotkl

Menhorian Blathel, “Připomněly mi něco, co mám doma”.

“Co?”.

“Hnusnej kabátec, co jsem koupil v jedny dražbě. Dragolskej kabátec”.

“No a?”.

“Slyšeli jste už někdy o dragolských druidech?”.

“Něco jsem zaslech. Nic hezkýho. Maj něco do činění s Armidenem”, řekl Dwany.

“No právě. Jde mi z toho mráz po zádech”.

“Druidi?”, nadhodil starý Bolbuch, “To by mohlo vysvětlovat ty rozpučelý vinice”.

“Hele, je to nějaký divný”.

“Můžem tam vletět”.

“To nejde”, řekl Vesta, “To nejde, pokaždý někam hned vtrhnout a řídit jak utržený ze řetězu”.

“Ale je to fakt divný”.

“Divnejch je na světě plno věcí”.

“Já myslím, že vrátit se můžeme vždycky”, řekl Korman Zlotě.

“Taky myslím. Nejdřív vyřešíme Mrtvolu”.

Galissara to oslovení neuráželo. Měl Nurnské rád. Byli to rovní chlapi, vázalo je už pouto. Tak to cítil. A mezi chlapy se tohle může.

“Jel bych domů. Za ženou”, přítakal Galissar Draghanský, “Meč mám, koně už taky”.

“Tak jo”, pravil vůdce Zemikosa,

“Zaplatíme a za půl hodiny odjezd. Vyklidíte pokoje”.

Oda Tříprstáka přemluvili, aby jel s nimi. Že mu budou hradit stravu a ubytování. Byl to vlastně nápad Zemikosy. Těžko říct, co skutečně zamýšlel. Možná jen doplnit řady. Ale zřejmě podstatnou roli hrála skutečnost, že Odo byl alchymista a zdálo se, že odborně na výši. Mohl se od něj leccemus přiučit. Zoltar prahnul po praktickém vědění jako myš po špeku. Ale možné je, že prvotní nápad vůdci vnukl Otakáro Vesta. Proč by potom jinak Zoltar přítele pověřil, aby si jej vzal pod dohled.

“Můžeš jet s náma, Yorke”, tlumočil kudůkovi definitivní vůdcovo rozhodnutí Jakoubek.

Odo po zralé úvaze souhlasil a změnil původní plány.

“Jo, a nejmenuju se Yorke”.

“Ne?”.

“Říkají mi Odo Tříprsták”.

A na důkaz pravdivosti svých slov vztyčil levou ruku. Tu znetvořenou.

Věci se změnily

Otakáro Vesta vyvedl poníka a připojil se ke skupině, sedlající koně.

“Hele”, řekl Korman Zlotě.

“Co?”.

“Tam”.

Ukázal přes náměstí ke Guldovu vinnému sklepu. Stáli tam dva koně. Hnědák byl přivázaný k břevenu, ale černý plnokrevník stál úplně volně.

“Ten černej vypadá jako ten jejich kůň”, ozval se neviditelný Al-Rahem.

“Čí kůň?”.

“Dragolskejch”.

“Počkejte tady na mě”, řekl vůdce, “Raheme! Za mnou!”.

A rázným krokem zamířil přes náměstí.

* * *

Alchymista vpadl do vinného šenku s tvrdou a neoblomnou rozhodností.

“Dobré poledne”.

U nejbližšího stolu seděla selka, oděná do bohatých šatů, před sebou číší vína a nějaké papíry. Zdvihla pohled a opětovala pozdrav. Paní Guldová. Vdova.

“Dám si víno”, řekl Zemikosa a přitom přešel pohledem místnost. Kuchař byl v kuchyni - bylo to slyšet i cítit. Vzadu v rohu seděl černě oděný ozbrojenec a vedl nějaký tlumený hovor s Viorikou. Hobitka byla bledá jako křída, stála sklesle. Pohlédla letmo směrem k přichozímu a trhla sebou. Al-Rahem nelhal. Ten muž vypadal zle.

“Je to on?”.

Dívka přikývla.

“Pojd’ sem!”, vyšťekl rozkaz na Zoltara,

“A ty se, holka, klid”.

Paní Guldová, majitelka podniku, nad účetními papíry ztuhla jako socha. Zoltar Zemikosa pomalu došel ke stolu a přidřep. Nehnul brvou. Na stůl položil dýky. Chlap na druhé straně stolu vytáhl meč a uhořel s ním o desku stolu. Připomínali dva bojové kohouty před zápasem. Al-Rahem se postavil do kouta. Tušil, že se něco nepěkného semele. Byl připraven tomu Dragolskému meč vyrvat z rukou, kdyby bylo třeba. Vzduch byl nabitý k prasknutí.

“O co ti jde?”.

“O nic”, odvětil stejně stroze alchymista, “Dostal jsem žízeň”.

“Je zavřeno”.

“Jsem na cestách. Bydlím tady”.

“Tak se sbal a vypadni!”.

“Hm”.

“Vypadni hned, chlívě! Jinak to s tebou

špatně skončí!”.

Černokabátník vstal. Jeho kabátec nepřijemně zašustil. Zemikosa mu zastoupil cestu.

“Puďu, až sám budu chtít”.

“Zmizni a už se nevracej!”.

“Hm”.

Dragolský se ohnal mečem, ale Zemikosa byl rychlejší. Dvě zvláštní úzké čepele, připomínající stvrné drápy, se mihly vzduchem. Dragolský vytřeštil bělma a bezhlesně se svalil. Kolem jeho těla se začala rychle rozlévat kaluž krve. Paní Guldová se otočila a otevřela pus. Výkřik však z jejího hrdla nevyšel. Ustrnula jako opařená.

“Drž hubu!”, houkl na ni vůdce Nurnských a zaškaredil se. Potom došel pro kuchaře, vytáhl jej od hrců a postavil vedle oněmělé Vioriky. Přešel po místnosti a kontroloval situaci. Hobit se sesul k zemi a tiše plakal.

“Raheme!”.

“Jo?”.

“Skoč pro našince. Věci se změnily. A žádnéj spěch”.

* * *

Nurnští vešli pomalu do lokálu a poslední zavřel dveře. Že se věci změnily, to bylo zřejmé na první pohled. Otakáro Vesta ihned paní Guldové zabavil papíry rozložené po stole. Účty. Ani necekla. Na volnou židli si k ní sedl Zemikosa, napil se z její sklenice a zahrřimal:

“A teď mluv!”.

Byl poďobaný od neštovic a mračil se opravdu zle. Navíc toho doziratele skolil jednou ranou. Nezapírala. Ardasiana Filistru skutečně znala. Bydlel u ní, pronajala mu celé křídlo domu. Jemu i jeho pomocníkům. Vlastně těm, co mu to bydlení a klid na práci zařídili. Ti muži kolem pana Jarmulaka. Pan Filistra se poprvé objevil asi před necelými dvěma lety. Pravidelně se vracel. Pracoval, psal. Jarmulak zařizoval všechny ty věci kolem. Postupně Jarmulak přivedl ozbrojence, kteří se starali o Filistrovo bezpečí. A jezdily za ním občasně návštěvy. A potom na sklonku loňského roku přijela ta ohavná ženština. Radhel jí říkájí. Se svými pochopy. Vypadali jako žoldáci. Nebezpeční. Jarmulak žádal o ubytování, ale paní Guldová odmítla jejich přítomnost v domě. Platili ale dobře, mohla si dovolit přestavět a opravit statek, namísto starého nuzného vinného sklepa otevřela ve městě nový podnik. Pro honoraci. Nabídla tedy prostory moštárny, kde se lisuje víno. Moštárna Guldových ležela u lesa asi míli od statku. Nevěděla, co tam dělají. Ale jedno jim dala zřetelně najevo - do léta,

tedy do sklizně, odejdou. Přítomnost tolika cizích lidí jí už dávno nebyla příjemná a navíc, začala přicházet do řeči. A to jí také nebylo po vůli, zvláště s vědomím, že minila nahradit starostu Malacha v městském úřadě. Už tak dost peněz jí plynulo z panem Jarmulakem konstantně pronajatého pokoje ve vinném sklepě U Guldů. Tento pokoj využívali vzácní hosté, například vzácný doprovod armidenského vyslance Andrachina. Podnik již byl známý a zavedený.

“Zajdem tam”, řekl vůdce.

“Do moštárny?”.

“Jo”.

“Co s těmahle?”, zeptal se Dwany

Růžička.

“Svázat”.

“Přineste provazy!”, přetlumočil rozkaz zástupce Vesta.

“To snad nemusí být, Zoltare”, kníkla malá hobitka.

“Ale musí, Vioriko”, řekl Zemikosa, “Pro tvoje bezpečí”.

“Vioriko?”, podíval se Jakoubek na Mila Pelíška a naznačil výmluvné gesto.

“Svaž jí, prosím tě, jemně”, požádal vůdce Jakoubka.

“Jo”.

“A roubíky do huby!”, vzpomněl si náhle.

“Přineste nějaký hadry na roubíky”, štěkl zástupce, “A ať to odsejpá!”.

“Zoltare?”, hlesla zase Viorika.

“Udělejte jí to volný”, pousmál se Zoltar poprvé od chvíle, kdy do lokálu vstoupil.

“Jak moc volný?”, zeptal se nedůvěřivě Milo, když se líně přikolébál s květovanou utěrkou z kuchyně.

“Prostě volný”.

Svázali je do kozelce a uložili v Zemikosově pokoji.

“Tady hnízdilo snad nějaký zvíře”, zkonstatoval zvlášenou postel Jakub Pozlátko.

V první chvíli mu to vůbec nedošlo. Vůdce jej počastoval dlouhým váhavým pohledem.

“Já to tak, vůdče, nemyslel”.

Nurnští zamkli pokoj i vstup do lokálu.

Vyšli ven.

“Nakonec vlastně bylo po jeho”, řekl Zoltar, “Je zavřeno”.

“Jo”.

Moštárna

Rozhodli se nejed přímo. Netušili, co je

tam potká. Opustili Svlěč polní cestou na jih a obloukem objeli rozsáhlé vinice po pastvinách. Zajeli do lesa a sešli se k poradě.

“Raheme, jseš tu?”.

“Jo”.

“Půjdeš na průzkum”.

“Dobře”.

“Počkáme tady na tom místě”.

“Jo”.

Podél lesa vedla polní cesta. Al-Rahem našlapoval opatrně, dával si na čas. Nebylo kam spěchat. Jedna chyba a konec. Tvář té ženy ho strašila ve vzpomínkách. Už věděl, že se jmenuje Radhel. Nevěděl však, že se jí říkalo Radhel Odklizečka. Po levé straně měl les, po pravé svažující se vinice. V dálce dole už zpozoroval střechy Guldovic usedlosti. A potom si všiml kouře, stoupajícího mezi stromy lesa. Byla tam nějaká mýтина, vlastně proklučení prostor nalevo od cesty. Všiml si koňácké ohrady a když se přiblížil, spatřil i nízké baráky. Vesměs stodoly. Dým stoupal z kouřové díry ve střeše nejvyšší z budov. Zahlédl pohyb. Několik lidí, po zuby ozbrojených. Vypadali jako ti, které už potkal na cestě ke Guldovu statku, i jako ten Zemikosův z hospody. Už měl zase stažený zadek. Nebylo divu. Ohrada, tvořená kůly a dvěma příčnými břevny, byla porostlá nějakým podivným trnitým keřem. Nikdy dříve takový nespasřil. Křovisko bylo hnědé, ostnaté. I listy mělo hnědé. Al-Rahem se držel v uctivé vzdálenosti, obešel z větší části ohradu a vrýval si do mozku každý detail.

Kus uhle divoce tančil po pergameni a Nurnští mlčky zírali na vznikající náčrt budov, ohrady a stanů.

“A tady jsem viděl tři vojáky”, ozval se Al-Rahemův hlas, “A tady dva. Ale bude jich tam nejspíš plno”.

“Guldová říkala, že tak patnáct”.

“A tady je vstup. Ty břevna se dají odsunout”.

“Jo”.

Otakáro Vesta pohlédl na vůdce.

“Takže šturm?”.

“Takže šturm”, utrousil Zemikosa.

“Slyšeli jste, chlapí? Připravte se!”, udělal hobit rozkazy, “Zaútočíme koňmo”.

“Koňmo?”.

“Jo. Přiblížíme se na dohled vnitřní stranou lesa. Rahem tam dojde a odsune břevna. Jak začne, vyrazíme. Námitky?”.

“Ne”.

“Takže bojová formace bude následující. Tahle šiška je Bolbuch, tendle klacek náš drahej vůdce...”.

“Hm”.

“Todle jsem já... a tendle mrtvej brouk je Jakoubek”.

“Mrtvej brouk?”.

“Přesně tak. A tadyten kámen, to je Odo s Pelíškem”.

“Co?”.

“Pelech ho veze na koňovi”, vysvětlil studovaně Korman Zlotě.

Odo Tříprsták přitakal a přihnul si z flašky.

“Ty piješ? Před bojem?”.

“Jo”.

“A proč?”.

“Na kuráž”, řekl Odo, zarazil špunt a opřel se o rouru.

Byl to tichý pijan. Nenápadný. Že se trochu motá, si nikdo dosud nevšiml. Ta roura byla napěchovaná výbušninou. Pětinasobnou dávkou.

Al-Rahem čapl horní břevno a způli jej odsunul. Křoví začalo divně šustit listím. Nepřirozeně. Než si však stihl tu podivnost uvědomit, vyšlehla ostnatá větev a řála jej přes ruku. Assuaenec se zapotácel a síly ho opustily. Zhroutil se ochromený k zemi. Nemohl se hýbat. Ale vnímal. Sledoval, jak se od lesa vyřítila nurnská jízda v plném trysku. Koně v předních řadách se odlepili v mocném skoku. Pouze Otakáro v poslední chvíli strhl svého poníka stranou a seskočil. Rozhodl se jít na zteč po svých.

Při dopadu se pod vůdcem zhroutil kůň, zasažený trnitým šlahounem. Zoltar koni přeletěl přes hlavu a padl jako žok do udusané hlíny. Bolbuch s Dwany Růžičkou se hnali prostranstvím a vrhli se na překvapeného žoldáka Dragolských. Ten útok kupodivu ustál. V dálce nurnští válečníci viděli dva muže, jak tasili a vyřítili se jejich směrem. To už se ale Zemikosa ztěžka sbíral ze země a přes ohradu dopadli další koně. Milo Pelíšek s Odem Tříprstákem dopadli jako Zemikosa. Jejich kůň se zhroutil. Menhorian stačil před odrazem koně strhnout trochu vlevo, aby nerozdrtil kopyty rozzuřeného vůdce. Otakáro Vesta bez potíží prostě prošel a přidružil se k Zoltarovi. První voják zatím padl. Dva, kteří doběhli, zaútočili na válečníky držící formaci vpředu. Z boční ubikace vyběhlo několik mužů. Nastala vřava. Právě, teď značně ohrožené křídlo, snažil se udržet Zoltar Zemikosa známou taktikou mlčenlivého balvanu a Nurnští semkli se v

houf a zahájili podpurnou palbu na obě strany. Zemikosa se dostal do kleští, ale držel se. Taktéž Bolbuch s Dwany. Dwany Růžička mlátil kolem sebe s plným nasazením, ale v Dědkovi byla rozvážnost stárí. Zvolil taktiku polobalvan. Galissar působil poněkud zmateně. Držel se zpátky. Zvláštní bylo, že se stále zdánlivě nic nedělo. Potom se otevřely poslední dveře ubikace a vyřítili se tři obrovští černí psi. Nurnští se semkli a drželi pozici. Kromě Oda ovšem. Ten se vypotácel z hloučku na druhou stranu, kde ovšem nikdo z nepřátel nestál, a mocně třímál rouru.

“Sper tě če... černej chrchel, rouro nečistá!”, zařval a něco cinklo. Kov o kov.

Teprve teď bylo jasné patrné, jak moc je opilý. Otakáro Vesta ho tedy pod dohledem moc neměl. A potom se ozvala ohlušující detonace. Oda Tříprstáka odmrštil zpětný ráz asi pět sáhů vzad. Rozervaná trubka opsala oblouk a odlétla někam pryč.

Jakoubek s Galissarem Draghanským ubili dragolského žoldáka a posledního, se kterým se snažil neúspěšně poměřit kouzelník Menhorian, ustříleli Otakáro Vesta s Milem Pelíškem. Obrovští černí psi se však dostali do střetu a zaútočili na pravé čelo Nurnských. Nurnským válečníkům už valem ubývalo sil a Zemikosa horečnatě přemýšlel, zda už nenastal správný čas zavelet k ústupu. Stalo se ale ještě něco. Od jedné ze stodol, kde byly úzké průzory, přiletly šípy. Byli tam střelci. Otakáro Vesta, který měl dobrý výhled, se upnul v tu stranu a palbu opětoval. Jenomže stala se věc ještě podivnější. Od ubikací ze dveří, z nichž se předtím vyřítili ti psi, vyšlehly jazyky mlhy. Ta mlha byla hustá a mléčná a rychle se rozlévala. Onedlouho cáry mlhy vyšlehly přes střechu z druhé strany domu a těžce se přes ni přelily. Odo Tříprsták se postavil na ztěžklé nohy. Byl otřesený. Se psy si to za cenu velmi těžkých zranění vyřídili Dwany, Bolbuch a vůdce Zemikosa. V závěru se přitítil i Galissar. Začal být v ráži. Otakáro Vesta stále ostřelemoval dům, z nějž Nurnské ohrožovaly střely kalené a jedové. Jeden šíp zasáhl i ubohého Tříprstáka, který se motal po place nevěda, kam se vrátit. Síly ho opouštěly a nohy neposlouchaly. Hustá mlha se rozlila mezi Nurnské. Zastřela už i výhled na palebnu nepřátel. Potom Milo Pelíšek zaječel, že jeho Kikina se chová divně. Cenila zuby směrem ke stodole po levici, ocas stažený mezi nohy, hlavu přikrčenou. Někdo rozrazil vrata, ale Milo nikoho nezahlédl.

“Něco tam je!”, houkl smokfranský hraničář, “Kikina šílí”.

Kikina hlavně uměla couvat. Byla tak vycvičená. Zvčtit nebezpečí, ohlásit jej vnímavému pánu, a couvat. Cenila bílé tesáky. Milo věřil psímu instinktu a začal ustupovat. Zoltar Zemikosa konečně zavelel k ústupu.

“Padáme, chlapi!”, křikl rozkaz.

Zadní řady počaly ustupovat směrem k vstupním břevnům. Dva ochromení koně se trápili. Hrabali kopyty, vyvalené oči potažené mžurkou. Přední řada pomalu ustupovala pozpátku, střelné zbraně hotovené k výstřelu. Bolbuch však vypadal otřeseně a podivně klátivou chůzí vyrazil napříč. Nevěnovali mu pozornost. Ustupovali. Trpaslík se zmateně zatočil v kruhu a zakopl.

“Nevidim!”, křikl, “Já, do hajzlu, nic nevidim!”.

Otakáro Vesta hodil kuši na záda a obětavě pro Dědka doběhl.

“Takže Dědek je teď nejen hluchej, ale i slepej”, snažil se odlehčit situaci, ale do smíchu mu příliš nebylo.

“Já vážně nic nevidim!”.

Jakub Pozlátko, který jediný seděl dosud v sedle, se rozjel a přeskočil ven. Tráslavý Odo Trípřsták se dopotácel k břevnům. Mínil je přelézt. Vyšlehl prut ostnatého keře a ochromil jej. Odo se bezvládně svalil a trhaně koulel očima. Zoltar Zemikosa vyrval z torny láhev oleje a mrštil jí do křoví. Olej se rozlil. Mlha Nurnské pohltila.

“Vodtáhněte toho kudůka”, houkl vůdce a křísł.

Milo Pelíšek skočil obětavě k Odovi, drapl jej za kazajku a táhl pryč. Vyšlehl další šlahoun. Mířil na Pelíška, řal však do bezvládného Trípřstáka. Jeho vykulené oči znehybněly. Měřily už jen vyhasle výšku nebe. Vzduchem prolétl žhnoucí troud. Křovisko zaplálo, olej se škvířil.

“Jakoubku!”, křikl Menhorian, “Hledej Rahema!”.

Al-Rahem stále ležel zchromlý a neviditelný tam, kde jej před útokem skolilo divoké křovisko. Jakub Pozlátko seskočil z koně a opatrně opíchal nasadou cepu prostor. Na křoví si dával velký pozor. Měl respekt.

“Tady je něco měkkýho!”, oznámil a píchl ještě jednou, aby se ujistil.

Pak tu neviditelnou věc čapl a vlekl. Kdyby člověk nevěděl, působily by ty pohyby směšně.

“Jau!”, kvíkl Vesta.

Z boku mu trčel šíp. Opětoval palbu do míst, kde se v mlze rýsovaly dvě siluety. Jeden z nepřátel okamžitě padl. Zemikosa rychle přezbrojil

a přidal se Vestovi po bok. Kryli Nurnské, kteří přeskakovali oheň. Mila Pelíška zasáhl šlahoun a zhroutil se. Jakoubek jeho tučné tělo přehodil přes koňský hřbet vedle Al-Rahema. Potom chytil koně za uzdu a táhl jej pryč. Pryč odsud.

Dědka ohněm museli provést. Žár mu přismahl vousy, trpaslickou chloubu. Nevzpěchoval se. Věřil Otakárovi a jeho intuici. Nic jiného mu vlastně nezbývalo, pokud si nechtěl dřeptnout a čekat na poslední ránu z milosti. Numští prchali pryč, cestou podél lesa. Byli na tom dost zle. Když se cítili být dostatečně daleko, zaběhli do vinice. Tam se svalili na zem a zhluboka dýchali. Někdo si lízal rány. Vůdce mlčel a něco nervózně míchal v tyglíku. Křečovitě ochromení Pelíška a Assuaence pominulo.

“Co budeme dělat, vůdče?”.

“Vařim”.

“Hele, vojvodo, chtělo by to vážně nějaký rozkazy. Jsme tady dost na ráně”.

“Vařim”.

Zemikosa měl evidentně nervy na pochodu. Jenom vaření jej mohlo uklidnit. Zaměstnal tak ruce a vlastně i mozek.

“No, já si myslím”, ujal se slova zástupce Otakáro, “Že vůdce by chtěl, aby tam někdo došel omrknout vývoj situace. Taková předsunutá hlídka”.

“Myslíš?”.

“Jsem o tom přesvědčeně, že by to řek. Kdyby nebyl v šoku”.

“Vůdče?”.

“Vařim. Já prostě vařim”.

“Raheme?”, oslovil dosud neviditelného spoludružníka hobit Vesta.

“No?”.

“Dojdeš tam na čumendu?”.

“Jo”.

“Dám ti s sebou vestapytel. Někam ho tam položíš a odpálíš”.

“Hm”.

“Tady ten doutnák zapálíš a pomažeš, co nejrychlejc budeš moci”.

“Dyt’ já vim”.

A šel.

V bílé mlze

Al-Rahem našlapoval opatrně. Něco mu říkalo, že protivník rozhodně nevolí konfesní zbraně. A někde tu pořád musela být ta strašná ženská. Pořád na ni musel myslet. Její tvář se mu zjevovala. Tělem mu procházelo divné mravenčení.

Hlavou se mu honily různé myšlenky. Šel lesem. Přes rameno neforermný těžký pytel. Vestapytel. Předmět hromadného zmaru. A potom mezi stromy zahlédl prostranství kolem moštárny. Za břevny ohrady se pořád držela mlha. Jako by ji jakási síla střídila k sobě. Ani lehký vítr mlhu nerozpýtlil. Je pravda, že vnější prostor tu a tam olízla plachetka běloby, ale ten náhodný nicotný cár zase nějaká neviditelná síla vtáhla dovnitř.

“Tohle není normální”, posteskl si Al-Rahem a nahodil pytel na druhé rameno.

Pytel byl viditelný. Působilo to komicky, jak neslyšně plul a natřásal se mezi stromy. Al-Rahem obešel ohrady kolem dokola. Nevšiml si ničeho podezřelého, ale přesto mu bylo jasné, že oni jsou uvnitř. A vyčkávají. Snad. Bál se toho křoví, odmítl se přiblížit. Už jednou měl tu čest a nebylo to vůbec příjemné.

“Fu!”, otrásl se a při tom pomyšlení naskočila mu husina.

“Odo je mrtvej”, posteskl si Milo Pelíšek, který si za ten krátký okamžik stihl ke kudůkovi najít cestu.

Cítil sounáležitost k takovým prřavcům s pohnutými osudy. Sám byl jedním z nich. Vemkoncem, Odovo působení v mezi Nurnskými se omezilo asi na dvě hodiny a jednu míli pochodu. Kdyby se nezastavil na teplou polévku v Selském dvoře, nejspíš by touhle dobou štrádoval směrem na Holar. Šťastný a s rourou. Co se stalo, nejde odestát.

“Udělal tři chyby, ten Odo”, řekl Dwany, “Chlatal před bojem a to se nemá”.

“To je fakt”.

“Pak naládoval rouru jako šílenec, což mohlo pochroumat kdekoho v dosahu”.

“A ta třetí?”.

“Byl těžce zraněnej a běžel jako první. Nepočkal si. Prostě vyběh”.

“Asi jo”.

“Hele”, ukázal Korman Zlotě k cestě, “Kráčí sem pytel”.

Byl to Al-Rahem. Vracel se.

“Neodpálil jsem to”, řekl, “Roztrásls se mi nohy. Do toho se mi fakt nechce”.

“Aha”, ozval se posměšně zástupce Vesta, “Takžes to prostě nezvládl”.

“Ne”.

“Prosím tě, Blatheli, zneviditelní mě!”, křikl Otakáro Vesta.

“Už jsem docela vyčerpaný”.

“Prostě to udělej”.

A malý bořimský hobit kvapně vyrazil.

Na dostřel té věci se hobit uhnízdil u kraje cesty. Byl vzteklý. Podepřel rachejtli o kámen a z hroudy jílů udělal zarážku. Rachejtle mířila na ohradu. Potom to celé přikryl listím. Čekal. Tiše.

Brzy se stalo to, v co ani nedoufal. Z jihu po malé cestě směrem od Guldova statku vyjela skupina na koních. Byli tři. Dva muži a jedna žena. Zhlédl ji jenom z profilu a potom z týla. A poměrně z dálky. Ale přesto mu po zádech přeběhlo mrazení. Musela to být ta ženská, co o ní mluvil Al-Rahem. Ta Černá. Nečekal a fajfkou zapálil doutnák. Zášleh. Svist a ohnivá čára. A výbuch. V tu ránu se všichni tři jezdcí váleli na zemi. Dva šli dolů i s koňmi. Jeden kuň se splašil, vzepjal a přelétl žbrlení. Zmizel v mlze. Otakáro vypil připravený lektvar. Vytáhl kuši. A vyběhl. Ta žena se otřeseně zvedla na nohy a jeden Dragolský také. Vyběhli do mlhy. Otakáro Vesta už je nedostihl. Vzdal to. V té mlze by se stal nejspíše snadnou kořistí. I když odvaha měl dostatek. Ale odvaha je špatný epitaf. Dragolský žoldák, který se nezvedl, pořád slabě dýchal. Otakáro Vesta mu prořízł hrdlo. “Tumáš, zmetku!”.

Od chvíle, kdy Numští chvatně vyklidili bojiště, uplynulo téměř tři čtvrtě hodiny. Numští se dávali pomalu dohromady. I Zoltar Zemikosa nabył ztracené rovnováhy. Bolbuch zase viděl, i když mu slzely oči.

“Nebreč, Dědku, bude hůř”.

“Dyk já nebulim. Já jenom slzim”.

“Vůdče, dovařils?”.

“Dovařil”.

Vrátil se Otakáro Vesta. Viditelný a poměrně spokojený. I když očekával, že rachejtle Dragolské spolehlivě rozmetá.

“Viděl jsem tu ženskou. Skutečně z ní jde strach”.

“Co teď?”., zeptal se Jakub Pozlátko.

“Musim se vošetřit”, odvětil rezolutně trpaslík Bolbuch, “Do tý doby se nikam nehnu”.

Postavili tedy alespoň hlídku na cestu.

Vrátili se. Do mlhy. Byli odhodlaní. Zchromlí koně byli pryč. Nikde nikdo. Al-Rahem odběhl do nejbližší stodoly. Potom se na Nurnské vyřítìl. Nemrtvý. Ghúl. V cárech kožených hadrů a s pírký ve vlasech. Menhorian Blathel zakouzłil a vysál mu energii. Nemrtvý se proměnil v beztvárovou hromadu dřív, než stačil doběhnout. Pelíškova Kikina měla zase stažený ocas a cenila zubý.

“Musí jich tu být víc!”, upozornil Milo,

“Kikina má strach”.

Otakáro Vesta vytáhl svitek, který tenkrát v Nurnu zabavili Warhovým vojákům. Přečetl tu hrůznou formuli.

“Pojdte sem, honem!”, volal Al-Rahem.

Zemikosa zavelel k pomalému ústupu do stodoly. Z mlhy se vyřítili další ghúlové. Neměli však šanci. Bránila jim neviditelná ochranná bariéra svítkového kouzla. Některé nemrtvé ustříleli, některé vyřídil kouzelník Menhorian. S nemrtvými měl své zkušenosti a věděl, jak s nimi naložit.

Ve stodole bylo prázdné. Sloužila dříve zřejmě k ustájení dobytka. V poslední době ale sloužila k ustájení jiných tvorů. Všude byly řetězy a okovy. Někoho tu ti Dragolští věznili. Železa byla ještě teplá.

“To nic není”, upozornil Al-Rahem, “Ale podívejte se támhle”.

Ukázal na mřížoví klece. Bylo tu mlžno a šero. Ale klec tam stála. A uvnitř zase prázdná železa. Až na jedna. V nich visel bezvládný mladík. Měl podrželé hrdlo jako podsvínče. Ale chabě dýchal. Al-Rahem vytloukl kolíky z želez a chlapce položil na zem.

“Zavažte mu někdo tu ránu!”, řekl vůdce.

Ošetření se chopil hraničář Milo.

Potom došlo na prohledání přilehlých budov. Nebylo tu ani živáčka. Dragolští místo kvapně opustili. Kromě rozházených ubikací a dalších nedůležitých stop o dlouhodobém přežívání větší skupiny lidí nebylo nalezeno nic podstatného. Za zmínku snad stály povozy s upraveným dvojítm dnem. Nepohodlně by se do každého vešlo i šest osob. Ohniště v lisovně bylo zalité mazlavou tekutinou. Nejspíš tu něco vařili.

“Ti ghúlové mi připomínali Gwory. Lesní elfy”.

“Taky mám ten pocit”.

“Ty prasata z nich dělali nemrcouchy!”.

Každému ze zabitých ghúlů trčel vzadu z krku ocelový hřeb.

“Vyndejte to někdo”, řekl vůdce, “Prozkoumáme to někde v klidu”.

Milo Pelíšek vzal Kikinu k noze a prošel se mlhou. Hledal stopy svého koně. Když pominulo ochromení, vyběhl k východu. A nakonec přeskočil ohradu. Byl pryč. Během průzkumu objevil ale stopy, mířící na jih. Do vinic. Hromadné kvapné procesí. Tam na jihu stál Guldův statek.

“Jsou pryč. Zdekovali se”, oznámil spoludruhům.

“Co teď?”, zeptal se Bolbuch.

“Jsou jenom dvě možnosti”, řekl Otakáro

Vesta, “Buď vzít šturmem Guldův statek, a nebo odtud okamžitě vypadnout a řešit Galissarův návrat domů”.

“Vrátit se můžeme vždycky”, navrhl Al-Rahem, “Za dva dny, za tejden...”.

“Pokud jim necháme pár dní, tak zmizej”, zavrtěl hlavou Dwany Růžička, “To mi věřte. Zmizej jako pára nad hrncem”.

“Ale předtím můžeme udělat ještě jednu věc”, navrhl Vesta.

“A to jako co?”.

“Vyslechnout tadytoho podřezaného chlapíka”.

Ten muž měl na sobě jakousi hrubou kutanu a sandály. Připomínal mnicha. Snad jím i byl. Těžko říct. Pořád dřímál v bezvědomé prázdnotě.

“Ale někdo by měl zatím hlídat statek”, řekl vůdce, “Musíme si krejt záda”.

Pohledy Al-Rahema a Zemikosa se váhavě setkaly.

“Hm”.

Schimone Rybář

Al-Rahem byl vybaven okulusem, aby zmapoval cvrkot na statku. Odešel. Zatímco Nurnští křísili toho podřezaného mnicha, Milo Pelíšek v tichosti odkráčel s pověstnou Mrtvolovou lopatou za stodolu a tam počal dloubat zem. Čtěl malému Odovi vyhloubit alespoň trochu důstojný hrob. Potom si hobitovy nepřítomnosti někdo všiml.

“Můžeš mi říct, co to děláš?”, zahalekal vůdce Zemikosa, když se část Nurnských zjevila za Milovými zády.

Přišli se na vlastní oči podívat.

“Reju hrob”.

“Proč?”.

“Pro Oda. Zaslouží si bejt řádně pohřbený”.

“Vykašli se, Pelíšku, na to!”, křikl zástupce Vesta, “Jsme v průseru a potřebujeme rychle jednat”.

“Ale nemůžeme tady Oda nechat jen tak ležet”.

“Říkám ti naposledy, vykašli se na to!”.

“Náhodou, Pelíšek je ideální hrobník”, odtušil trpaslík Bolbuch, “V Liscannoru převezme funkci”.

“Chlapi!”, křikl Korman Zlotě, “Ten mnich se probírá!”.

Nurnští se srotili kolem muže, který chvíli vůbec nechápal, kde se to ocitl. Jmenoval se

Schimone Rybář. Mnich jakýsi. Gwendarroňan. Filistra jej před nějakou dobou povolal. Aby mu asistoval při budování demonstračního díla. Znali se z Nurnské university.

“Pracoval jsem tam jako uklízeč”, řekl Schimone, “Myl jsem záchody”.

“A Filistra si tě zavolal na pomoc, jo? Uklízeče hajzlů!?”.

“No”.

“Není to náhodou nějaký divný?”.

“Ne”.

Usoudili, že je zřejmě otrěsený. Sdílný mnoho nebyl, ale vůdce byl toho názoru, že ten muž není nebezpečný. Až bude čas, vyslechnou ho pořádně. A zkonfrontují s Filistrou. Pak se pravda jistě ukáže. Teď bylo třeba zaměřit se hlavně na statek, kam se očividně stáhla Radhel i se svými kumpány.

“Říkali jí Radhel Odklizečka”, pravil Schimone, “Vedla to tady. Opravdu odporná ženština”.

“To zní fakt drsně”, sykl Otakáro Vesta, “Odklizečka!”.

Nurnští ze Schimona dostali už pouze to, že Filistru i ty zajaté Gwory Dragolští odvedli dolů. Jeho jako nepotřebného kázala Radhel ústy jistého Orsipa popravít. Podříznout jako podsvínče.

“Radhel slouží jistému Jarmulakovi”, řekl mnich, “Pro něj pracoval i Filistra”.

“A kde ten Jarmulak bydlí?”.

“Dole na statku”.

“Takže tomu statku se tak jako tak nevyhneme”.

Mlha se pomalu začala rozplývat. Čekali na Al-Rahema a připravovali se na nadcházející boj. Během čekání se vrátil Pelíškův kůň a později i ten Zemikosův.

Menhorian Blathel z povalujícího se materiálu oživil dva nemrtvé. Zvětšil tak údernou sílu družiny. A potom Zoltar Zemikosa nechal vyklidit plac a počal zařikávat.

“Ó, pane... Ó pane země...”, koktavě odříkával a přitom upadl do zjevného transu, “Já volám...”.

Uděřil o zem holí. Nurnští druzi zaraženě sledovali theurgovo počínání.

“Teď se budou díť věci”, odtušil Vesta, “To uvidíte. Snad”.

“Volám svého pomocníka!”.

A udeřil znovu.

“Volám elementhalia země!”.

A udeřil potřetí. Zvedl se větrný vír, který nasál prašnou prst' a zdvihl ji do výšky. Vír se točil

stále rychleji. Zmenšoval se a hmota houstla. Potom nabyla pevné podoby a vítr utichl. Před vyjevenými zraky Nurnské družiny stála hliněná postava neurčitých tvarů. Měla paže, humpolácké nohy a trup. Za elementálem zela díra.

“Tam by se Odo krásně vešel”, porušil nastalé ticho Milo Pelíšek.

“Pohřbíme ho”.

* * *

Al-Rahem neměl chuť ani náladu se ke statku byt' jen přiblížit. Zašel naopak k lesu a vylezl na strom. A na tu dálku téměř devíti set sáhů sledoval objekt okulusem. Neviděl toho mnoho, a co neměl možnost si ověřit, to si domyslel.

“Semkli se k obraně v horním patře”, oznámil, když se vrátil, “Řek bych, že budou pálit, jen se dostaneme na dostřel”.

“Dobrá, nemá cenu to odkládat”, rozkázal vůdce, “Vemte si to nejnutnější. Koně necháme tady”.

“Takže šturm?”.

“Takže šturm. Zaútočíme od brány. Al-Rahem nás povede”.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*